SAS

OSTATICII DIN TOKYO

EDITURA Tineretului

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

Ostaticii din Tokyo

ISBN:
973-9138-94-2

Malko Productions – Paris,
Les otages de Tokyo
© *Gérard de Villiers*,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2000

Gérard de Villiers

SAS

Ostaticii din Tokyo

În românește de
Vasile Murgu

EDITURA Tineretului

2000

Capitolul I

Poliţistul care dârdâia sub crivăţul glacial privi cu stupefacţie pe tânăra japoneză care tocmai trecuse de pridvorul ambasadei americane. În ciuda frigului pătrunzător, ea nu era îmbrăcată decât într-un compleu de pânză — pantalon şi bluzon — şi cu un T-shirt alb. În ciuda ţinutei sale lejere, ea nu părea deloc incomodată de temperatură. Intrigat, poliţistul o analiză. Părul lung îi cădea pe umeri până la piept, despărţit de o cărare la mijloc. Faţa era ovală, un pic lată în partea de jos, cu nasul foarte puţin turtit. Picioarele erau uimitor de lungi pentru o japoneză şi drepte, ceea ce era încă o raritate. Din cauza obiceiului japonez de a purta copiii în spate, picioarele copiilor îmbrăţişau torsul mamelor lor şi din această cauză 95% dintre adulţi păstrau forma coapselor arcuite...

Necunoscuta trecu prin faţa poliţistului şi pătrunse în hol. Ea ar fi fost foarte frumoasă, cu excepţia unui singur detaliu: ochii foarte negri păreau gata să-i iasă din orbite în relief, la fel ca cei ai unei broaşte. El îşi întoarse capul, jenat din cauza acestei malformaţii.

Necunoscuta cu ochi bulbucaţi se aşeză în hol pe una dintre banchete în faţa serviciului de vize şi-şi puse pe jos sacul de pânză pe care-l purta în spate ca mulţi dintre studenţi. Poliţistul îşi văzu în continuare de treabă începând să supravegheze intrarea. Ambasada SUA era protejată la exterior de două gherete de ciment. Cu regularitate, manifestanţi de stânga veneau să strige sloganuri anti-americane în faţa intrării, după care coborau cuminţi strada strâmtă în pantă abruptă care se înfunda într-un enorm şantier de construcţii şi hotelul *Okura.*

Ambasada SUA nu merita totuşi atâtea onoruri: minusculă clădire albă, având două etaje, înconjurată de un parking, ea

era estompată de un enorm zgârie-nori la sud — hotelul *Okura* care o domina cu cele douăsprezece etaje ale sale, aflat pe cealaltă parte a străzii. Ambasada data de la sosirea americanilor în 1945 și nimeni nu se gândise să construiască una mai frumoasă. Serviciile americane erau dispersate peste tot în Tokyo și marile sale periferii spre marea pagubă a funcționarilor.

Polițistul în uniformă bleu se gândi: acesta nu era timpul manifestațiilor. Ca întotdeauna, noiembrie era geros la Tokyo.

Doi bărbați tineri, care de vreo jumătate de oră răsfoiau reviste, așezați pe o banchetă, se deplasară pentru a veni să se așeze aproape de tânăra cu ochii bulbucați. Ei schimbară câteva cuvinte observând rarii vizitatori care așteptau în micul hol. Într-o zi de vineri, la ora patru fără un sfert, nu era animație mare.

O scară largă păzită de doi pușcași marini îmbrăcați în uniforme, așezați pe taburete în spatele a două mici tejghele pe care erau puse telefoane, se deschidea în mijlocul holului. Ea ducea spre birourile ambasadorului și cele ale principalilor săi consilieri.

Numai vizitatorii care aveau întâlniri programate puteau urca scara, după prealabila anunțare la telefon.

La serviciul vize, funcționarii începuseră să-și strângă hârtiile. Fata cu ochii bulbucați se ridică, își luă sacul de jos și se-ndreptă spre pușcașul care se afla la stânga scării, surâzătoare și foarte destinsă. Americanul îi înapoie surâsul spunându-i cu amabilitate:

— *You cannot go up there, Miss.*

Ca și când n-ar fi înțeles, ea începu să urce liniștită pe scară. Soldatul își părăsi locul și începu să urce repede în urma ei, gândindu-se că nu a înțeles. El o strigă și îi spuse, de data asta, în japoneză:

— *Soumimassen! Snigai-nasu!* [1]

În loc să se oprească, fata continuă să urce mai repede. Scos din fire, marinarul se năpusti în urma ei și o prinse de

---

1) Vă rog, nu aveți voie! (n.a.)

braţ. Ea se eliberă fără măcar să se întoarcă. El o placă prinzându-i picioarele de sub genunchi. Ea căzu în faţă, se sprijini în mâini şi se întoarse ca o pisică, băgând mâna dreaptă în sac. Puşcaşul nu avu nici măcar timpul necesar să vadă revolverul Beretta calibrul 38 care-i trimise un glonţ în mijlocul frunţii. Şocul făcu să-i sară cascheta albă din cap şi-l aruncă pe spate. El încercă să se ridice, se clătină şi căzu fulgerat. Explozia îl smulse pe al doilea puşcaş de la locul său. Acesta se năpusti, luptându-se cu tocul din piele albă pentru a-şi scoate coltul 45 reglementar. În momentul în care reuşise să-l scoată, auzi ţipete în hol. Se întoarse la timp pentru a vedea pe unul din însoţitorii japonezei ochindu-l cu un pistol mitralieră UZI. Rafala făcu geamurile să vibreze şi gloanţele se înfipseră în pieptul lui, trântindu-l pe treptele scării. Căzu pe spate, cu ţesătura uniformei deja pătată de sânge, fără să aibă timpul să reacţioneze. Deja cei doi japonezi se năpustiseră trecând peste el pentru a ajunge la fata care se ridicase.

Toţi trei fugiră până la primul etaj în timp ce solicitanţii şi funcţionarii de pe hol se aruncau la pământ ori fugeau prin poarta care da spre grădină. Stupefiat, poliţistul japonez nu reacţionase încă. Nu trecuse mai mult de un minut de când japoneza începuse să urce pe scări.

Roy Henderson, ambasadorul Statelor Unite în Japonia, tresări la auzul exploziilor. Era în cămaşă şi se pregătea să semneze pentru sfârşitul lunii. El se ridică, îndreptându-se grăbit spre uşa biroului său pentru a o zăvorî.

Uşa se deschise însă cu brutalitate când el era doar la un metru de ea, în faţa unei japoneze cu ochii afară din orbite care îndrepta spre el un pistol-automat. Dintr-o săritură, ea fu lângă el ţipând:

— *Lay down! Lay down!*[1]

Pentru că el nu executa mai repede ordinul, ea îi dădu o lovitură de genunchi în burtă şi sfârşi prin a-l trânti pe mochetă cu o lovitură de crosă în tâmplă. După ce fu întins pe burtă, ea îngenunche aproape de el şi-i înfipse ţeava armei la gât. Pe jumătate inconştient, ambasadorul auzi zgomotul celorlalte focuri de armă venind dinspre culoar, ţipetele, apelurile, apoi un grup pătrunse în birou, primul secretar alb ca varul, pe punctul

---

1. Culcaţi-vă! Culcaţi-vă! (n.a.)

de a se încheia la pantalon, al doilea secretar, un om pe care el nu-l cunoștea, atașatul comercial și atașatul militar Albert Borzoï, șef al sucursalei CIA, în sfârșit, secretara acestuia din urmă, Michiko, gravidă în cinci luni.

Doi tineri japonezi dintre care unul mustăcios și cu fața plină de coșuri, fiecare înarmat cu câte un pistol mitralieră UZI, îi maltratau. Înainte de a închide ușa biroului, mustăciosul mai trase o rafală în direcția scării. Doar fata permise ambasadorului să se ridice de jos. Acesta, care avea impresia că testiculele îi intraseră în corp, încercă să adune tot restul de demnitate care-i mai rămăsese și întrebă în japoneză:

— Cine sunteți dumneavoastră? Ce doriți?

Fata îi răspunse în engleză:

— Noi suntem luptători ai Sekigun! Executați ce vă spunem.

Sekigun era "Armata Roșie Unificată", un grup de teroriști de extremă stângă care se divizase într-o mulțime de fracțiuni.

Mustăciosul mătură toate obiectele de pe biroul ambasadorului și-și răsturnă acolo conținutul sacului său: grenade rotunde și verzi, încărcătoare pentru UZI, detonatoare, mai multe pumnale de comando. Fata cu ochi de broască se îndreptă spre secretara japoneză, o fată cu fața rotundă și grațioasă, cu părul ondulat al cărei pântec rotund întindea rochia bleu. Ea o interogă cu brutalitate în limba japoneză. Secretara începu să se bâlbâie și izbucni în plâns. Brusc, terorista o pălmui.

Cu o expresie atât de crudă, încât pe ambasador îl trecu un frison pe șira spinării, ea le ordonă în limba engleză ostaticilor să se alinieze cu fața la perete, cu mâinile deasupra capului. Excitată, se plimba prin birou cu pistoletul în mână, în timp ce complicii ei stăteau tăcuți, cu armele îndreptate spre ușă. În fine, deschise fereastra, ceea ce permise intrarea unui val de aer rece, apoi trase perdelele.

Se auzi apropiindu-se urletul unei sirene de poliție. Trecu o secundă și încă una. Ambasadorul cu pântecul încă dureros închise ochii gândindu-se la orele care aveau să urmeze. Treaba asta risca să nu fie relaxantă.

O duzină de polițiști în uniformă se năpustiră în holul clădirii de la sudul hotelului *Okura,* năpustindu-se spre ascensoare,

bruscând clienţii. Afară, carele blindate ale poliţiei soseau unele după altele, precedate de maşini mari Datsun vopsite în alb şi bleu, cu un girofar clipind pe acoperiş, deschizându-şi drumul cu lungi sunete de sirenă.

Poliţiştii ieşiră din ascensor la etajul doi, cel al apartamentelor de lux, şi se răspândiră pe terasa îngustă de unde dominau copios acoperişul plat acoperit cu antene al ambasadei americane. Fereastra biroului ambasadorului avea însă perdelele trase. Plini de ciudă, trăgătorii de elită luară poziţie pe terasă, fără să fie deranjaţi de frig, îndreptându-şi armele spre clădirea albă. Marele hotel *Okura* gemea acum de poliţişti în civil sau în uniformă. Era prima luare de ostatici la Tokyo şi ei nu ştiau prea bine cum să acţioneze. Jos, carele prevăzute cu grilaje, poliţiştii cu caschete şi veste anti-glonţ împresurau mica ambasadă. Circulaţia era întreruptă începând cu intersecţia cu strada în pantă. Sosi o ambulanţă cu sirena urlând. Din ea coborâră nişte infirmieri care dispărură în fugă în holul ambasadei.

Vreo douăzeci de poliţişti luaseră poziţie în jurul scării, supraveghind primul etaj. Alţii încercau să interogheze pe funcţionari şi pe vizitatoriii încă şocaţi. Depoziţiile erau divergente. Nu se ştia exact nici măcar numărul teroriştilor. Totul se petrecuse foarte repede.

Fură aduse corpurile. Infirmierii încărcară corpurile puşcaşilor marini pe brancarde. Scara era murdărită de sânge. De la primul etaj nu se distingea nici un zgomot.

Un mare Datsun negru se opri într-un scrâşnet de frâne în faţa ambasadei şi prefectul poliţiei din Tokyo coborî, înfofolit într-o haină de blană. Imediat fu adus în faţa lui poliţistul japonez care-i văzuse pe agresori. Cu o voce întretăiată, acesta din urmă povesti dublul asasinat al puşcaşilor şi dădu semnalmentele fetei. El nu putea spune nimic precis despre ceilalţi doi. Unul dintre poliţiştii din suita prefectului — şeful Kohan, secţia care lupta contra Armatei Roşii aripa K[1], cu faţa dolofană şi ochelari de baga, clătină din cap gânditor.

— Este Hiroko Okada.

— Cine-i asta? întrebă prefectul.

— O asasină, spuse poliţistul. Ea conduce de vreo doi ani

---

1. Radical comunistă (n.a.)

un grup extrem de activ de vreo douăzeci de membri. Nu am putut pune niciodată mâna pe ei. O recunosc din cauza ochilor. Ea suferă de o boală a tiroidei care îi creează o gușă exoftalmică. Noi o bănuim de mai multe atentate, între care și bomba de la Mitsubishi — șaptesprezece morți și optzeci de răniți. De câtva timp, bombele explodau peste tot la Tokyo. În jurul prefectului, alți polițiști cu rang înalt, printre ei șeful C.R.O.[1] aflat direct în subordinea primului ministru, cel al Secției K. din cadrul National Police Agency și cel al Public Security Investigation Service ascultau îngroziți. Toți se simțeau cu totul neputincioși.

— Ce anume vrea ea? întrebă prefectul.

Șeful Kohanului, Tom Otaku, mărturisi:

— Nu știm, domnule prefect. Vă așteptam pentru a începe negocierile.

Telexurile din sala de cifru a CIA de la Langley, în Statul Maryland, pârâiau de o oră. Mesajele soseau de la Tokyo fără întrerupere, aducând de altfel puține informații suplimentare. În *conference room* a "supergrades", Directorul Diviziei Operațiuni, cel al Far East Division și Deputy Directorul CIA, treziți din paturile lor la ora patru dimineața din cauza decalajului orar dintre Washington și Tokyo, înghițiseră litri de cafea, aflându-se în legătură continuă cu State Department. Era încă noapte. David Wise, șeful Direcției Operațiuni, anunță:

— Roy Henderson tocmai a telefonat din biroul său de la Tokyo, direct la State Department. El și alți șase ostatici cer vărsarea sumei de cinci sute de mii de dolari și predarea unui japonez care, se pare, a fost arestat la Los Angeles de către FBI, un anume Shumitshi Furuki.

— Chemați imediat FBI-ul Internal Security Division.

— Ce spune poliția japoneză? întrebă șeful Far East Division.

— Nimic. Ei așteaptă. Nu vor face nici o mișcare fără acordul nostru. Dacă dau asaltul riscă să provoace acolo un masacru.

---

1. Cabinet Reasearch Office (n.a.)

Era eterna dilemă. Onoarea sau siguranța.

— Direcția FBI nu răspunde! anunță Deputy Directorul.

David Wise trase o înjurătură puțin compatibilă cu studiile sale făcute la Yale.

— Scoateți-l pe Hoover din culcușul lui dacă este nevoie, mormăi el, dar găsiți-mi-l pe pe acest Furuki! Să-l îmbarce într-un avion pentru Tokyo.

— Cu cine? îndrăzni să întrebe șeful Far East Division. Schimbul este o operațiune foarte delicată și primejdioasă.

David Wise oftă.

— Asta-i o întrebare bună! Dar am o idee.

Sună telefonul. Unul dintre oamenii așezați în jurul mesei decroșă, ascultă și închise. El se albise la față.

— *Sir*, spuse el, teroriștii tocmai au avertizat State Department că dacă Furuki nu este la Tokyo până duminică seara, ei încep să execute ostaticii.

Proiectoarele poliției luminară puternic fațada ambasadei dar, din cauza perdelelor trase, lumina pătrundea slab în biroul ambasadorului. Dimpotrivă, temperatura nu depășea 0 grade în încăpere. În afara teroristei, toată lumea suferea de frig. Ostaticii, inclusiv ambasadorul, continuau să stea aliniați, în poziție șezândă, cu fața spre perete, cu mâinile împreunate deasupra capului, supravegheați de unul din japonezi, așezat turcește în spatele lor cu pistolul mitralieră pe genunchi, cu mai multe grenade puse lângă el. Al doilea era atent la ușa din spatele biroului ambasadorului, nu prea neliniștit. Ei erau siguri că polițiștii nu vor ataca fără a fi provocați, din cauza ostaticilor.

— Mi-e frig, scânci deodată Michiko, secretara.

Pântecul i se odihnea pe coapse, iar dinții îi clănțăneau efectiv.

Hiroko se îndreptă spre ea și o lovi în cap făcând-o să se răstoarne. Michiko avea deja fața tumefiată din cauza loviturilor teroristei. De vreo patru ore, după ce descoperise în poșeta ei fotografia soțului ei, un tânăr diplomat american de la consulat, Hiroko se înverșuna împotriva ei. De astă dată, Hiroko se aruncă asupra ei acoperind-o cu lovituri de pumni și de picior:

— Cățea imperialistă! Îți interzic să vorbești, urlă ea.

Michiko se rostogolise pe spate.

Cu dispreț, ea îi puse piciorul pe pântecul care tresălta și apăsă. Secretara scoase un țipăt înfiorător și îngână:

— *Onega ishimasu!1*

Drept orice răspuns, Hiroko ridică piciorul, îl balansă și îi dădu o lovitură în partea de jos a abdomenului, rupându-i rochia sub coapse. Michiko urlă. Alb la față, Roy Henderson se întoarse, spunând în japoneză:

— Lăsați-o pe această fată și închideți fereastra! Înghețăm aici!

Ochii lui Hiroko părură să iasă și mai tare din orbite.

— Liniște, țipă ea cu un glas ascuțit, sau vă omor pe toți.

Ea începu s-o lovească cu sălbăticie pe secretara Michiko, vizând pieptul, pântecul și abdomenul. Michiko țipa cu o voce ascuțită strigând după ajutor, implorând să-i cruțe copilul. Cu dinții strânși, Hiroko continua să lovească. De fiecare dată când tocul pantofului ei lovea corpul secretarei, aceasta scotea un zgomot moale, dezgustător, oribil.

Victima ei încetă deodată să mai țipe. Peritoneul explodase. Ea era în agonie. Sânge și excremente țâșniră între picioarele ei. Hiroko, leoarcă de sudoare în ciuda frigului, încetă să o mai lovească.

— Întoarceți-vă! strigă ea către ostatici.

Ei ascultară. Spectacolul era abominabil. Michiko abia mai respira. Terorista spuse în engleza sa guturală:

— Acesta este un avertismernt! Toți cei care se vor împotrivi vor fi tratați în același fel. Acum, întoarceți-vă la loc.

Cei cinci bărbați ascultară cu umilință, mulțumiți că sunt scutiți să privească la spectacolul corpului martirizat. Michiko horcăia încet. Hiroko nu se mai preocupă de ea. Ea se așeză într-un fotoliu, jucându-se cu pistolul său Beretta. Din cauza bolii sale dar și din cauza excitației, inima i se zbătea cu putere în piept.

Un miros pestilențial începea să invadeze biroul, în ciuda geamului deschis. Hiroko nu-i dădu nici o atenție, beată din cauza atotputinței ei. Larma polițiștilor din jurul ambasadei o zăpăcea tot atât cât un urcior de saké. Ea era sigură de cei doi

---

1. Vă rog... (n.a.)

complici, Ko și Jinzo, cât și de prudența adversarilor. Se uită la corpul secretarei un pic mai calmă. Era o excelentă metodă de a face dovada hotărârii sale de a se face respectată. Deodată i se făcu foame:

— Deschide ușa și spune-le că vrem să mâncăm și să bem! îi spuse ea lui Ko.

Tânărul bărbat ezită o clipă înainte să execute ordinul. Era totuși un mare risc, dar existau și ostaticii.

Culoarul era pustiu. O cască neagră se ivi fugitiv la capătul scării, ținând o oglindă în vârful unei prăjini.

Imediat el trase o rafală cu pistolul-automat, oglinda se prefăcu în țăndări și casca dispăru. Ceilalți nu rispostară sub nici o formă. Din toată puterea, japonezul repetă cererea lui Hiroko. O voce veni de pe scară.

— Sunt prefectul poliției din Tokyo ce...

Hiroko îl întrerupse furioasă:

— Taci, imperialist ticălos! Dacă nu îndepliniți condițiile noastre, îi ucidem pe toți ostaticii.

Închise cu violență ușa biroului.

Persoanele oficiale se puseseră la adăpost într-un colț al holului. Numeroși americani între care însărcinatul cu afaceri, consulul, mai mulți ofițeri care țineau de CIA, se alăturaseră funcționarilor japonezi. Pe stradă purtătorul de cuvânt ținea piept unei grămezi de jurnaliști. Pentru motive de siguranță, parkingul le era interzis.

Cartierul era sub stare de asediu, împânzit cu sute de polițiști, cameramani și trăgători de elită. Se pusese problema întreruperii traficului pe Shuto Expressway care trecea pe la cinci sute de metri pe o ridicătură de nivel și era în raza de acțiune a armelor teroriștilor. Specialiști cățărați în exterior la etajul doi erau pe punctul de a monta microfoane ultrasensibile pentru a asculta convorbirile teroriștilor.

Deși se lăsase întunericul nopții, afară se vedea ca ziua. Camerele de luat vederi ale NHK, îndreptate spre fațadă, erau gata să înregistreze cea mai mică mișcare.

Prefectul de poliție, înspăimântat, coborî din nou și se alătură celorlalți oficiali. Toți auziră țipetele oribile ale fetei torturate și focurile de armă. Ei se priviră jenați.

— Drăcia dracului! Se pare că nu-i nimic de făcut, mormăi însărcinatul cu afaceri.

Tom Otaku se apropie și spuse în engleza lui peltică:

— Nu cred că putem lua clădirea cu asalt, fără să punem în pericol viața ostaticilor, Sir.

Americanul știa asta foarte bine. El își privi ceasul Seiko. Era ora 9 și 10 minute. Așteptarea risca să fie foarte lungă.

— Eu sunt în contact permanent cu guvernul meu. Va fi făcut imposibilul pentru a îndeplini condițiile cerute de teroriști.

Se opri, cuprins de furie, pentru că știa că teroriștii vor pleca liberi de la ambasadă. Aceasta era regula jocului. Se produse o agitație printre polițiștii de la poartă. Se aducea platoul cu sandwichuri și băuturi cerut de Hiroko și oamenii ei. Un polițist urcă scara și îl împinse înainte să coboare.

Afară, purtătorul de cuvânt repeta pentru a douăzecea oară că nu știe câți japonezi sunt printre ostatici.

— Internal Security Division din cadrul FBI pretinde că ar fi o catastrofă eliberarea acelui Furuki, anunță Deputy Directorul. El a fost arestat acum trei zile și asupra sa s-au descoperit o listă cu obiective industriale care trebuie aruncate în aer, cinci pașapoarte false, un cod și douăzeci și cinci de batoane de dinamită.

David Wise clătină din cap a neputință. Avea fața suptă și cenușie de oboseală. Masa din *conference room* era acoperită cu totul de cestile de cafea.

— Să se ducă la dracu acest Internal Security Division! spuse el. Eu vreau ca acest japonez să se găsească într-un avion pentru Tokyo înainte de seara aceasta. Este un ordin personal al președintelui.

Deputy Directorul reluă telefonul resemnat. Chiar și F.B.I.-ul nu putea ține piept CIA și State Department-ului reunite.

— Cine-l va însoți? întrebă el.

David Wise își privi ceasul.

— Am să vă comunic într-o oră.

Numărul 1 al CIA nu putea să nu-se gândească la oamenii închiși în biroul ambasadorului din Tokyo. Orice era posibil să

se întâmple cu asemenea nebuni. El îl cunoștea de zece ani pe Albert Borzoï, șeful sucursalei.

— Au fost anunțate oficial familiile? întrebă el.

— Da, Sir, răspunse adjunctul Far East Division.

— Bine! Urcați-i și pe ei în avionul spre Tokyo.

Michiko horcăia întruna, cu ochi măriți, scuturată de spasme puternice.

Primul consilier gustase din sandwichuri și din ceai, dar teroriștii nu se atinseseră încă de ele. Ostaticilor de altfel nici nu le era foame. Agonia secretarei era în centrul gândurilor lor. Ei ar fi vrut să-și astupe urechile, să îndrăznească să facă ceva. În plus, frigul care se adăuga la această stare tensionată îi amorțea și mai tare.

Ajuns la capătul răbdării, ambasadorul se întoarse spre Hiroko:

— Este monstruos! Această femeie este pe moarte. Predați-o poliției. Noi suntem destui aici ca să vă protejăm.

Hiroko sări de pe fotoliul pe care stătea ca și când ar fi pișcat-o un păianjen și schelălăi:

— Tăceți din gură. Nu primesc ordine de la dumneavoastră.

— Faceți ceva pentru această femeie! insistă americanul.

Rictusul de ură făcu loc deodată unui surâs plin de răutate.

— Aveți dreptate, zise ea, cu o voce normală. Această cățea pute urât. Trebuie să ne debarasăm de ea.

Ambasadorul preferă să nu răspundă, pentru a nu strica buna dispoziție a japonezei. Plin de furie neputincioasă, el se gândi la sutele de polițiști care înconjurau ambasada, la câțiva metri de ei, fără nici o posibilitate de a interveni. Teroriștii n-ar ezita nici o secundă să-i omoare.

În mod laș, el își spuse că guvernul american acceptase condițiile lui Hiroko și în câteva ore, toate acestea vor fi doar o amintire urâtă. Apoi, ordinul lui Hiroko dat unuia din complicii săi ajunse la creierul său și el se-ntoarse înspăimântat: teroristul mustăcios se pregătea s-o tragă pe Michiko spre fereastra deschisă. Iată modul în care Hiroko voia să se debaraseze de ea. El se întoarse:

— *Shimasem!* strigă el.

Hiroko îndreptă revolverul spre el, cu ochii bulbucaţi plini de ură.

— Tăceţi!

— *Abounaï!*[1]

Acest strigăt al poliţistului japonez declanşase pregătirea de luptă. Imediat, vreo zece proiectoare îşi îndreptară lumina spre faţada albă a ambasadei americane. Perdeaua de la biroul ambasadorului tocmai fusese dată într-o parte. Teroriştii stinseseră lumina şi nu se vedea nimic în interior.

În mare grabă, poliţiştii se puseră la adăpost. La ferestrele hotelului *Okura* sute de gură cască îşi reţinură suflarea. Camerele TV începură să se pună în funcţiune. O voce de femeie strigă ceva prin fereastra deschisă.

— Ce a spus? întrebă unul din americanii de la CIA.

— Că dacă se trage un singur foc de armă, ei omoară un ostatic, traduse Tom Otaku.

Cu mâinile în buzunarele paltonului, şeful Kohan-ului supraveghea fereastra întunecată, neliniştit şi tensionat.

Zeci de poliţişti aşteptau cu degetele pe trăgaciul armelor lor. Ceva care semăna cu un pachet mare apăru în cadru. Împins ca de o mână invizibilă, el rămase o secundă în echilibru apoi căzu în vid urmat de proiectoare şi se strivi în mijlocul parkingului. Perdeaua fusese trasă la loc. Lumina albă a proiectoarelor lumină corpul dezarticulat şi inert al unei femei. Împingând în faţa lor un ecran blindat special, specialiştii în deminare începură să se îndrepte încet spre ea. Ei o pipăiră cu tije lungi metalice, o întoarseră şi, asigurându-se că nu era o capcană, se grăbiră să-i sară în ajutor, urmaţi de infirmieri, de doctori şi alţi poliţişti. O rumoare se auzi venind dinspre stradă. Jurnaliştii se îmbrânceau pentru a vedea ce fusese aruncat de sus.

Un doctor japonez se aplecă îngrozit asupra corpului. Avea nările strânse şi trăsăturile deformate din cauza loviturilor şi părea moartă. Avea o foaie de hârtie prinsă cu un ac de

---

1. Atenţiune! (n.a.)

corsajul murdar de sânge. Un poliţist luă hârtia şi o întinse prefectului poliţiei.

Acesta citi la lumina unei lanterne caracterele japoneze, traducând pe măsură ce descifra:

"Noi aşteptăm până mâine seară la orele 20,30. Dacă colegul nostru Furiki nu va fi aici, din acel moment, la fiecare oră, va fi executat câte un ostatic".

— Respiră încă! anunţă doctorul. Cu nenumărate precauţii, infirmierii aşezară corpul pe o targă. I se pusese deja perfuzie. Un altul îi puse masca de oxigen pe faţă.

Într-o larmă indescriptibilă corpul fu instalat într-o ambulanţă care părăsi curtea în lumina flash-urilor.

Tom Otaku se apropie de unul dintre funcţionarii CIA:

— Ei au un aparat cu tranzistori, anunţă el.

Radioul anunţase ora la care avionul american îl aducea pe teroristul Furuki în Japonia. Un alt înalt funcţionar japonez se apropie de însărcinatul cu afaceri al U.S.A. şi se mângâie pe gât, înainte de a anunţa cu o voce politicoasă:

— Excelenţă! În seara aceasta, aeroportul Haneda este închis din cauza ceţei...

Americanul avu impresia că un lanţ îl strânge de piept şi-i blochează respiraţia. Dacă acelaşi contratimp se producea şi a doua zi, era o catastrofă.

— Nu există, realmente, vreo posibilitate de a încerca altceva? întrebă el pe un ton implorator.

— Noi putem ordona asaltul, admise el, dacă-mi daţi un ordin scris, dar riscurile sunt foarte mari. Cu toată îndemânarea oamenilor noştri, ei ar avea timpul să omoare unul sau mai mulţi ostatici.

— Dar gazele?

— Le vor simţi prezenţa şi problema va fi aceeaşi. Această Hiroko este extrem de primejdioasă şi gata de orice.

Fotografia ei îngălbenea pe toate panourile de afişaj ale comisariatelor japoneze, fiind căutată de doi ani.

Proiectoarele se îndreptaseră din nou asupra faţadei albe. Afară, un purtător de cuvânt al poliţiei citea, cu o voce alterată, un comunicat oficial plin de omisiuni şi erori în faţa camerelor de luat vederi, într-un cerc de jurnalişti care ascultau în linişte. Nimeni nu ştia că Michiko murise înainte să ajungă la spital.

— Să ne rugăm ca să se ridice ceața, căci altfel vom fi obligați să ordonăm asaltul, oftă însărcinatul cu afaceri.

Prefectul poliției din Tokyo se ruga încă mai tare ca el. Asaltul ar fi însemnat un adevărat masacru. El își amintea de München. Dorea tot atât de mult ca avionul care îl aducea pe Furuki, teroristul cerut de Hiroko, să poată ateriza pe Haneda.

Capitolul II

Malko îl observa pe micul japonez care dormea cu gura deschisă în fotoliul vecin. Nu arăta cei douăzeci şi trei de ani pe care-i avea. Cu faţa netedă, dinţii stricaţi şi părul ca peria, părea un student cuminte. Totuşi Shunishi Furuki mărturisise cu candoare FBI-ului că se pregătea să arunce în aer complexul petrolier de la Long Beach.

Drogul ce-i fusese administrat înainte de plecarea din Los Angeles era puternic în orice caz. El nu deschise ochii atunci când aparatul "747" aterizase în Hawai. Acum, tocmai trecuseră de insula Guam şi Pacificul scânteia la treizeci de mii de picioare mai jos.

Un veritabil convoi militar îl adusese de la penitenciarul "Cal State" la aeroportul internaţional din Los Angeles.

Membri ai gărzii naţionale, înarmaţi până-n dinţi, agenţi FBI, motociclişti din cadrul poliţiei, încadrau ambulanţa care-l transporta pe japonez. El îi păruse lui Malko foarte plăpând atunci când fusese instalat pe un fotoliu din primul rând al compartimentului "First" al aparatului "747" care pleca spre Tokyo. Era de necrezut că, la mii de kilometri distanţă, colegii săi puseseră la punct o operaţiune atât de îndrăzneaţă pentru a-l elibera. Malko aflase că la început el refuzase cu încăpăţânare să vorbească timp de douăzeci şi patru de ore. Apoi, dintr-odată, cu două zile mai devreme, dezvăluise "obiectivele" pe care micul grup al Armatei Roşii proiecta să le distrugă, ca şi când faptul de a fi fost izolat de colegii săi şi de conducătoarea grupului, i-ar fi provocat o cădere psihică.

FBI-ul nu avusese timp să afle mai mult. Interogatoriile se desfăşurau în limba japoneză, căci Furuki părea să nu vorbească engleza.

Malko îşi mută privirea pe valurile albastre ale Pacificului.

Din păcate, misiunea sa nu se oprea la schimbul de ostatici dacă totul mergea bine. El moţăise mai multe ore, în bătaia regulată a reactoarelor. În Hawai, compartimentul "First" fusese pus în stare de asediu înconjurat de o mulţime de poliţişti. Malko şi Furuki ocupau locurile 1 şi 2, cu faţa la peretele despărţitor din faţă. Chris Jones şi Milton Brabeck, gorilele "Special Operation Division" CIA, special antrenaţi la Camp Perry în Virginia, vegheau aşezaţi pe locurile 3 şi 4, înarmaţi ca de obicei, adică până-n dinţi. În spatele lor, patru agenţi ai Secret Service ocupau patru fotolii separate, supraveghind spatele. Nimeni în clasa turist nu cunoştea identitatea japonezului.

Cerul era de un albastru imaculat, dar probabil că la Tokyo va fi frig. Jenat de *Jet-lag,* lui Malko îi venea greu să păstreze ochii deschişi. Singura sa compensaţie, în calitate de şef de misiune, era aceea că el nu era obligat să fie înarmat, ca nu cumva prizonierul să încerce să pună mâna pe arma lui. Lui însă îi era teamă de schimbul de ostatici. Totdeauna această operaţiune era delicată şi el nu avea nici o experienţă în acest gen de negocieri. Tot ce ştia era că adversarii lui erau oameni extrem de primejdioşi.

Îşi blestemase proasta idee de a-i spune lui David Wise că stătea la *Beverly Hills Hotel...* Cu o săptămână mai devreme, fusese invitat la dejun de şeful CIA în sala "Executif Suite" de la Langley, sanctuarul sanctuarelor, rezervat celor mai înalţi funcţionari CIA, onoare datorată mai mult titlului său de Alteţă Serenissimă decât gradului său de şef de misiune, unul din cei şase mii de membri ai "Clandestine Division". Ei degustaseră o somptuoasă căprioară stropită cu o sticlă de vin Chateau-Margaut 1967, servit de negri în livrea, specie foarte rară în CIA, care nu număra mai mult de douăzeci de negri la un efectiv de douăsprezece mii de funcţionari. După asta, Malko ar fi refuzat să plece la Tokyo dar, în timpul sejurului său, îi venise ideea nebunească dar şi costisitoare de a înlocui vechiul sistem de încălzire centrală de la castelul din Liezen cu un sistem de climatizare modern.

În aşteptare, el zbura deasupra Pacificului...

Una dintre stewardesele "First", o fată brunetă cu picioare interminabile, minunate, care-l învăluia pe Malko cu privirea de când plecaseră din Hawai, atât din cauza ochilor săi strălucitori,

cât și din cauza pericolului pe care îl reprezenta, se apropie de el și întrebă cu o voce catifelată:

— Aveți nevoie de ceva, *Sir?*

Privirea ochilor ei albaștri-verzui spunea că este gata să facă orice efort pentru confortul acestuiu pasager. Malko oftă:

— Da. Să faceți schimb de locuri cu vecinul meu.

Ea râse în hohote și-l privi pe japonez ca și când ar fi fost un păianjen veninos. Tot echipajul era la curent. Privirea stewardesei se fixă din nou asupra lui Malko, îndulcindu-se dintr-odată.

— Ar trebui să mergeți la bar. V-ați mai destinde puțin.

— Excelentă idee! zise Malko.

Mai rămâneau șase persoane pentru a-l supraveghea pe Furuki. El o urmă pe stewardesă traversând cabina pentru a ajunge la barul situat în spatele cockpitului. Putu să admire șoldurile în formă de amforă, corpul senzual și puternic al tinerei femei. Mersul ei lasciv îl tulbură.

Malko rămase în picioare aproape de bar în timp ce stewardesa îi prepara un *Bloody Mary*. Ea făcu înconjurul barului și se opri atât de aproape de el, încât îi putea mirosi parfumul.

— Noroc bun, murmură ea. Pentru ca totul să se termine cu bine la Tokyo.

Malko puse cuburi de gheață în pahar, cu ochii fixați asupra corsajului alb umflat de un piept somptuos.

— Mi-o doresc din inimă.

Stewardesa îl întrebă pe un ton degajat:

— Unde vă instalați la Tokyo?

— La *Imperial,* răspunse Malko.

Stewardesa surâse:

— Am patru zile de odihnă și mă plictisesc totdeauna la Tokyo.

Malko își spuse că foarte greu ar fi putut găsi un ghid mai bun, dacă treaba cu ostaticii se termina cu bine.

— Sunați-mă! spuse el. Numele meu este Malko Linge. Prințul Malko Linge.

Băutura era tare și înghețată.

— Eu mă numesc Nancy, spuse ea. Nancy Younglove, un nume care reprezenta un program.

Stewardesa se scuză cu un surâs și coborî. Malko o urmă

îndeaproape. Tocmai se aprinsese un avertizor care-i invita pe pasageri să se aşeze în fotoliile lor. Vocea catifelată a lui Nancy Younglove anunţă în microfon:

— Am început aterizarea la Tokyo, vă rugăm să vă legaţi centurile de siguranţă şi să nu mai fumaţi...

Chris Jones se ridică, în ciuda interdicţiei, pentru a se duce la Malko. Gorila avea ochii roşii de oboseală. Cu obrazul supt, el părea încă şi mai impresionant cu cei 1,92 m ai săi de oase şi muşchi. Tocul armei sale, Magnum 44, i se odihnea pe bucla centurii.

— E în regulă? întrebă el.

— Da! răspunse Malko.

Din momentul sosirii, nu le rămânea mult timp pentru a se adapta.

La rândul lui, Milton Brabeck se ridică cu o grimasă pentru a li se alătura. Rana primită în Angola[1] nu era nici măcar bine închisă. El se mulţumea cu două Smith et Wesson Magnum cu ţeava de şase degete. Fusese deja la Tokyo pe timpul când era marinar.

— Iar ne aşteaptă muncă, anunţă el pe un ton hazliu. Era incorigibil.

Malko se aplecă şi prinse centura de siguranţă japonezului care continua să doarmă.

Avionul intră într-un mare cumulus şi începu să vibreze. Cerul albastru lăsase loc nopţii. Malko se simţea cuprins de o angoasă difuză. Acestea puteau fi ultimele sale ore de viaţă. Lângă el, japonezul tresări pe locul său. El deschise ochii şi se ridică în capul oaselor brusc îngrozit.

— *Where are we?*

Malko îl privi stupefiat: FBI-ul îi spusese clar că el nu ştie engleza.

— Vom ajunge în curând la Tokyo, îi răspunse el.

Furuki păru brusc să-şi reamintească. O strălucire îngrozită îi străbătu ochii negri.

— O să mă predaţi lui Hiroko? întrebă japonezul.

— Ea este cea care cere eliberarea dumneavoastră, sublinie Malko intrigat de perfecta cunoaştere a limbii engleze de care dădea dovadă interlocutorul său.

— Nu vreau să fiu predat lui Hiroko. -

---

1. A se vedea "Viesparul din Angola" (n.a.)

Malko crezu că n-a auzit bine. Acest schimb era providenţial pentru Furuki. Cu ceea ce fusese găsit auspra sa, el risca cel puţin cinci ani de închisoare. Avionul vibra din ce în ce mai tare.

— Hiroko este cea care v-a trimis la Los Angeles, spuse Malko.

Furuki se agăţă cu mâinile amândouă de cotierele fotoliului său şi repetă:

— Nu vreau. O să mă omoare. Dumneavoastră n-o cunoaşteţi.

Din cauza spaimei, pupilele sale se dilataseră.

Aparatul "747" îşi continua coborârea scuturat de rafalele de vânt. Timpul părea îngrozitor. Nancy Younglove se aplecă la urechea lui Malko:

— Comandantul încearcă să aterizeze. În mod normal, ar fi trebuit să aterizăm la Osaka ori la Seul. Vremea este foarte proastă aici.

Ea se îndepărtă mai atrăgătoare ca niciodată.

Malko începu să se gândească la Hiroko Okada, la şefa comandoului de la ambasadă, frumoasa japoneză a cărei fotografie era publicată în toate ziarele şi care semăna cu o studentă zâmbitoare.

Treziţi de-a binelea, agenţii "Secret Service" îşi puseseră pistoalele-mitralieră pe genunchi. Printr-o gaură din stratul de nori, Malko zări pentru scurt timp vapoare luminate. Era golful Tokyo. Ei decolaseră la ora 10,30 din Los Angeles, sâmbătă dar, trecând "date-line" în mijlocul Pacificului, "pierduseră" o zi. La Tokyo era deja duminică seara.

Norii făcură loc unei mase compacte şi albicioase: ceaţa. Cu clapetele coborâte, cu trenul de aterizare scos, aparatul nu era decât la câteva sute de picioare altitudine. Deodată Furuki izbucni în hohote de plâns, scuturat de spasme nervoase. Apoi, roţile avionului atinseră pista şi urletul motoarelor de frânare acoperiră toate celelalte zgomote. Malko îşi spuse că totul urma să se desfăşoare în următoarele două ore care urmau.

El încercă să distingă ceva prin hublou. Aeroportul Haneda era cufundat în ceaţa străpunsă de câteva lumini. Avionul se angajă pe o bifurcaţie care ducea spre aerogară. Pasagerii "normali" îşi strângeau deja lucrurile. Malko zări farurile câtorva

vehicule cu girofaruri ale poliţiei. Furuki se ghemuise în fotoliul lui. Nancy Younglove se apropie de Malko:

— Dumneavoastră veţi coborî înainte de aerogară.

Aparatul "747" se opri. Poliţia japoneză nu voia să-şi asume nici un risc. Malko zări oameni în uniformă fugind în jurul avionului. Ei erau încă departe de clădirea aerogării. Apăru un tractor cu o scară de bord. Şeful de cabină anunţă pe pasageri că urma să fie debarcat un bolnav şi le cerea să mai aibă răbdare câteva minute...

Poarta din faţă a avionului fu deschisă, lăsând să pătrundă un val de aer rece. Malko se ridică şi i se adresă lui Furuki:

— Veniţi!

Japonezul se ghemui şi mai tare în fotoliul lui.

— Nu! zise el cu un ton violent. Nu vreau să cobor.

Chris Jones se apropie:

— Ce are?

— Nu vrea să coboare, spuse Malko.

— *Son of a bitch*[1], mormăi gorila.

Aplecându-se spre japonez el îl smulse de pe locul său fără măcar să desfacă centura de siguranţă. Furuki începu să urle ca o sirenă, în japoneză şi în engleză, şocând pe pasageri şi agăţându-se de fotoliu. Malko nu ştia unde să se mai bage. Ceilalţi pasageri din "First" priveau înspăimântaţi la grupul care se lupta. Acest lucru nu prea convenea bunului renume al companiei. Prin poarta deschisă pătrunse un grup de civili albi şi japonezi care se precipitară spre Furuki şi escorta sa. Un alb chel cu mustaţă neagră se îndreptă spre Malko.

— Eu sunt William Loward, al doilea consilier al ambasadei. Ce se petrece, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu vrea să părăsească avionul, explică Malko. Pretinde că prietenii lui vor să-l omoare.

Americanul ridică furios din umeri.

— *Nonsense!* Ne mai rămâne o oră pentru a ajunge la ambasadă. Luaţi-l cu forţa!

Dus, tras, pe jumătate mort, Furuki fu transportat până la uşa deschisă. Malko întâlni privirea înspăimântată a lui Nancy Younglove. Alţi pasageri întoarseră capul jenaţi. El semăna cu

---

1. Fiu de căţea (n.a.)

un agent al Gestapoului în timpul războiului. Furuki striga întruna.

Doi americani înșfăcară fiecare de câte un braț pe Furuki și-l obligară să coboare scara de bord. Pista era plină de polițiști și mașini care se agitau într-un halou ireal de ceață. Malko își încheie paltonul de cașmir și se îndreptă spre un Cadillac lung și negru care arbora drapelul american. Era un frig pătrunzător și aerul mirosea a kerosen. În depărtare se vedeau clipind luminile aerogării. Polițiștii erau nervoși și tensionați în încercarea de a străpunge ceața. În momentul în care trebuiau să-l împingă în Cadillac, Furuki execută un veritabil salt mortal, scăpând din mâinile celor doi paznici ai săi. Mai mulți polițiști se precipitară crezând că el va încerca să fugă, dar în loc să se îndepărteze, Furuki se aruncă cu capul înainte, contra barei unui transportor al poliției, ca un berbec.

Zgomotul produs de ciocnirea capului său cu oțelul fu înăbușit de urletele polițiștilor.

Furuki făcu câteva mișcări dezordonate și căzu jos. Păzitorii lui, îngroziți, se grăbiră să-l ridice. Avea fruntea plină de sânge.

Al doilea consilier al ambasadei SUA se năpusti spre japonezul rănit și începu să-i șteargă sângele cu propria-i batistă, tremurând de nervi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, acordați-i primul ajutor! strigă el.

Fură necesare cinci minute de strigăte și confuzii pentru a pansa corpul japonezului care începea iar să se zbată. De data aceasta, cele două gorile care-l păzeau îl legară de ele cu cătușe la mâini. În sfârșit, reușiră să-l împingă în spatele limuzinei. Chris Jones și Milton Brabeck se așezară pe strapontine în fața locurilor din spate. Malko și al doilea consilier luară loc în față, lângă șofer. Cadillacul demară imediat precedat și urmat de mai multe mașini ale poliției încadrate de motocicliști. Evitând aerogara, convoiul traversă aeroportul și se angajă pe Expresssway nr. 1 care ducea spre centrul orașului, de-a lungul portului. Ei trecură în trombă de punctul vamal. Malko zări taxiuri minuscule și semne luminoase de neînțeles.

William Loward, al doilea consilier, privea cu un aer absent defilarea antrepozitelor și uzinelor. Avea cearcăne sub ochi și un tic la pleoapa dreaptă. Furuki, resemnat, nu mai mișca. De

altfel, îngerii săi păzitori erau ferm hotărâți ca, la cea mai mică clipire de pleoape, să-l omoare.

— Doamne! Ce istorie, oftă al doilea consilier. N-am închis un ochi de două zile...

Cadillacul rula acum pe o autostradă urbană suspendată ca un metrou aerian, mergând spre nord. Dacă acolo nu exista nici un fel de panouri publicitare cu caractere japoneze, în schimb, din când în când, străpungând ceața cu privirea, Malko s-ar fi putut crede în Kansas City. Tokyo părea coșmarul unui urbanist: un conglomerat de ciment, autostrăzi urbane, case vechi de lemn și zgârie-nori cenușii. Convoiul rula cu mai mult de 80 de kilometri pe oră, dublând taxiuri multicolore.

— În cinci minute vom fi la ambasadă, anunță William Loward, privindu-și ceasul.

Erau orele 20 și 15. Noaptea se lăsase de la ora 4, din cauza ceții și a poluării.

— Cum s-au gândit să părăsească ambasada? întrebă Malko.

Americanul clătină din cap.

— Nu se știe. N-au vrut să spună nimic.

Furuki mormăi. Malko se întoarse. Tânărul terorist avea fața crispată de spaimă, murdară de sânge uscat. Pupilele sale se mișcau fără încetare, ca și când ar fi căutat o scăpare. Frecarea pneurilor marii limuzine de cimentul autostrăzii producea un huruit surd abrutizant.

Diplomatul îl privi pe Malko cu coada ochiului și spuse:

— Departamentul ne-a făcut cunoscut că dumneavoastră aveți responsabilitatea schimbului de ostatici. Am să vă prezint lui Tom Otaku, responsabilul cu lupta antiteroristă. Împreună cu el trebuie să organizați desfășurarea în continuare a operațiunii. (El avu un râs nervos). Probabil că el nu mai are nici un subordonat în Tokyo, toți fiind masați în jurul ambasadei.

Deodată, el se aplecă spre dreapta autostrăzii.

— Poftiți, iată-i acolo.

Malko încercă să distingă ceea ce se vedea din ceață. Autostrada descria o curbă, surplombând casele de lemn și câteva clădiri moderne în plin centrul orașului Tokyo. Deodată, convoiul se năpusti aproape fără să reducă viteza pe o rampă de ieșire și își continuă drumul de-a curmezișul unor străzi strâmte și întretăiate în sunetele sirenelor.

Malko zări vitrine, trecători, o stradă mărginită de o palisadă de lemn care urca. În stânga sa se ridica un hotel enorm peste care trona o firmă luminoasă cu cinci litere: *OKURA*.

Convoiul încetini, rulând între două șiruri de polițiști în uniforme bleu înfășurați în veste antiglonț, care prevăzute cu grilaje, proiectoare și oameni care alergau.

Cadillacul opri și, imediat, fu înconjurat de uniforme. Malko coborî împreună cu diplomatul, lăsându-l pe Furuki în interior sub paza gorilelor. Imediat îi fură prezentați mai mulți civili japonezi. Memoria îi fu invadată de nume care se terminau în "i" și "ko" Se găsea acolo întreg statul major al poliției din Tokyo și o grămadă de agenți japonezi și americani.

— Ce mai e nou? întrebă William Loward pe Tom Otaku.

— Nimic! răspunse japonezul. Ei nu mai fac nici o mișcare. Noi i-am anunțat că avionul a aterizat.

— Nici o știre despre ostatici?

— Nici una.

Malko privi micul imobil; alb, luminat de proiectoarele care sfâșiau ceața. Doar fereastra din colțul primului etaj, cea a biroului ambasadorului, era slab luminată. El se gândi la ostaticii închiși acolo de trei zile.

Copleșit deodată de importanța misiunii sale, se întreba cum o să se descurce. Tom Otaku cu ochii săi mici și vioi, înecați în grăsime, observându-l de după ochelarii săi mari, se apropie de el. Era vizibilă la el graba de a efectua schimbul. Avea un ac cu gămălie mov la reverul vestonului ca și ceilalți polițiști, pentru a evita încurcăturile supărătoare.

Malko se întreba ce tactică gândeau să folosească teroriștii pentru a fugi. Era un cartier aglomerat cu străzi strâmte. Un polițist ieși în fugă din ambasadă și-i spuse câteva cuvinte, cu voce joasă, lui Tom Otaku.

— El i-a anunțat că ați sosit împreună cu Furuki, îi spuse japonezul lui Malko. Așteptăm instrucțiunile lor.

Malko se simți teribil de umilit. Toată această desfășurare de forțe pentru a fi la discreția câtorva desperados! Ferestrele hotelului *Okura* erau aproape toate luminate. Oamenii închiriaseră camere doar pentru a privi acest spectacol. Acolo era singurul loc de unde se putea vedea ceva, accesul în zonă fiind interzis pentru gură-cască. Un al doilea polițist se alătură

primului și debită o lungă tiradă în japoneză. Din nou, Tom Otaku o făcu pe interpretul:.

— Vor să urcați cu Furuki până la primul etaj pentru ca ei să-l poată recunoaște.

— Să mergem acolo! zise Malko.

Șase gorile, printre care Chris Jones și Milton Brabeck, îl încadrară pe Furuki încătușat. Ei se angajară pe scară după cinci minute de negocieri derulate în țipete de către un polițist japonez.

Malko merse foarte aproape în spatele gorilelor. Furuki era livid, dar nu se mai zbătea. Hemoragia încetase. I se șterse sângele de pe față dar pansamentul era murdar.

Grupul ajunse pe palier. Ușa de la biroul ambasadorului era întredeschisă și o rază de lumină se vedea dinăuntru. Ei se opriră în fața ușii și polițistul japonez strigă o frază lungă.

Tensiunea era aproape palpabilă.

Ușa se deschise în fața lui Hiroko cu pistolul-mitralieră în mână, cu părul strâns într-un coc. Malko fu frapat de ochii bulbucați care contrastau cu fața armonioasă. Ea îl privi pe Furuki. Acesta se ridică, surâse și strigă ceva. Fata închise imediat ușa, după ce spusese câteva cuvinte.

Interpretul se îndreptă grăbit spre scară.

— Vor să coborâm imediat, căci, dacă nu, vor trage.

Se duseră în hol. Furuki părea foarte calm. Nu mai exista nici o urmă din frica manifestată în avion.

— Ce a spus Furuki? întrebă Malko intrigat.

— Că le mulțumește, zise interpretul, că este mândru să lupte pentru Sekigun.

În hol fu adus ceai cald pentru toată lumea. Malko îl bău bucuros. Tensiunea începea să-l cuprindă și pe el. Toată lumea era nervoasă și irascibilă. Un american și un japonez începură un schimb de cuvinte lipsit de orice amabilitate. Nimeni nu știa ce avea să se întâmple...

— Chiar nu putem să mergem să-i luăm la întrebări? oftă Milton Brabeck.

— Numai dacă ați fi omul invizibil, spuse Malko și încă...

Se produse o animație în parking și două minute mai târziu prefectul poliției veni cu un petic de hârtie în mână:

— Vor ca un elicopter, doar cu echipajul la bord, să aterizeze pe acoperișul ambasadei peste o jumătate de oră, anunță el.

Capitolul III

William Loward și Tom Otaku apărură la rândul lor. Americanul veni direct spre Malko.

— Japonezii întreabă dacă sunteți de acord cu elicopterul.

Malko își spuse că nu exista nici un motiv de refuz la punctul la care ajunseseră. Ambasada era situată în centrul orașului Tokyo, o zonă urbană enormă. Unde voiau ei să ajungă?

— Faceți ce vă spun ei!

William Loward îl luă de braț pe Malko.

— Veniți să vă odihniți puțin în Cadillac! Imediat veți avea nevoie de toată energia, ca și de un pic de șansă.

"Vloof-vloof"-ul elicopterului deja nu se mai auzea. Din cauza ceții, el trebuise să se învârtească zece minute înainte să poată să aterizeze pe acoperișul plat al ambasadei americane. La bord nu erau decât pilotul și copilotul neînarmați așa cum ceruseră teroriștii. Tensiunea crescu brusc printre cei care așteptau. Barajele poliției întorceau din drum chiar și taxiurile destinate hotelului *Okura* al cărui director începea să blesteme pe abominabilii teroriști.

Mai multe elicoptere ale poliției și armatei brăzdau cerul orașului Tokyo deasupra ceții, gata să ia urma aparatului teroriștilor, de îndată ce acesta și-ar fi luat zborul.

Malko, în picioare, în parking, în mijlocul oficialităților, ridică ochii spre fereastra luminată. Perdeaua fusese dată într-o parte și o hârtie împăturită căzu jos. Japonezii se grăbiră să o ridice. Furuki aștepta în Cadillac sub amenințarea revolverelor

'gorilelor", prevenit că, la prima încercare de a-i păcăli, va fi ucis.

Tom Otaku, plecat după noutăți, reveni la Malko.

— Iată propunerea! anunță el. Vor trimite pe unul de-al lor pentru a face o recunoaștere a locurilor. Dacă totul va fi în regulă, ne vor face un semn ca să evacuăm TOTALMENTE ambasada. Ei vor înainta spre acoperiș lăsând pe ostatici în birou. Nu-l vor lua cu ei decât pe ambasador. În momentul în care vor fi instalați în elicopter, vor trage un foc în aer. Dumneavoastră veți veni atunci cu Furuki. Schimbul se va face atunci, dl. Henderson contra Furuki. Dacă lucrurile nu se desfășoară cum s-a convenit, ambasada va sări în aer. Ei au grenade explozive și elicopterul are plinul făcut. Dacă rotorul se oprește, la rândul lor aruncă totul în aer...

Malko își simți stomacul strângându-se. Era "ruleta rusă" în variantă niponă.

Odată aflat pe acoperiș, era la discreția teroriștilor, dar nu avea altă alegere.

O jumătate de duzină de funcționari CIA, mai mulți funcționari americani ai Departamentului de Stat sorbeau cuvintele japonezului, cu pumnii strânși în fundul buzunarelor. Dacă teroriștii ar fi dat ordin ca prefectul poliției să-și dea chiloții jos și să danseze, ei ar fi trebuit să execute sau să scape de această umilință printr-un onorabil hara-kiri.

Era deprimant.

— Și pe urmă? întrebă el.

Ochii minusculi ai lui Tom Otaku se micșorară încă și mai mult.

— Nu știm. Cei doi piloți ai elicopterului sunt voluntari și, atât timp cât nu vor fi în afara oricărui pericol, trebuie să fim foarte prudenți.

— Bine! zise Malko. Să mergem acolo.

Tom Otaku se apropie mai mult, vizibil nervos.

— Sir! spuse el. Vă atrag atenția asupra faptului că, după ce dl. Henderson va fi liber, vor mai rămâne încă doi cetățeni japonezi în acel aparat. N-ar trebui să...

Se temea ca nu cumva "gorilele" "Special Operation Division" să nu-și dea frâu liber instinctelor. Malko îl liniști.

— Nu vă fie teamă. Noi vrem să-l recuperăm pe Furuki viu, dacă este posibil.

Focul de armă făcu să tresară pe toată lumea. Țipete surescitate izbucniră de la ferestrele hotelului. Malko ridică ochii și distinse acoperișul ambasadei. Ceața se îndesise brusc. Domnea o liniște de moarte tulburată doar de zgomotul produs de elicopter.

Malko inspiră profund.

— Să mergem acolo!

Reținându-și răsuflarea, zeci de polițiști pândeau din penumbră. La ordinul teroriștilor toate proiectoarele care luminau fațada ambasadei trebuiră stinse. Malko pătrunse primul în ambasadă, urmat de cele șase gorile care-l înconjurau pe Furuki și de interpretul japonez care ar fi preferat să fie oriunde altundeva. Urcară încet scara. Una dintre gorile ducea servieta neagră ce conținea cei cinci sute de mii de dolari în bancnote de câte o sută. Poarta biroului era închisă. Continuară să urce pe scară. După etajul al doilea, scara se îngusta foarte mult. Ușa care dădea spre acoperiș era deschisă și pe acolo se strecura un vânt glacial. Malko pătrunse acolo primul.

Huruitul elicopterului îl asurzi imediat ce pătrunse pe acoperișul terasă. Rotorul marelui aparat producea un curent puternic. Malko se opri cu toți mușchii încordați. Pe terasă nu era nimeni, dar poarta rectangulară a elicopterului era deschisă. Un japonez era așezat pe podeaua aparatului, cu picioarele atârnate, cu un pistol mitralieră în mâini, cu fața mascată de un ciorap de femeie, ceea ce îi dădea un aer grotesc.

"Gorilele" pătrunseră la rândul lor, încadrându-l pe Furuki. Acesta nu era, din nou, în apele lui. Malko avansă singur spre elicopter.

Când nu fu decât la un metru de elicopter, cu părul vâlvoi din cauza suflului rotorului, se opri. El distinse mai multe siluete în aparat. Îi făcu semn interpretului să vină la el. Japonezul cu arma îl fixa cu privirea fără să se miște.

Translatorul veni lângă el.

— Întrebați-l unde este ambasadorul, spuse Malko. Interpretul execută ordinul, țipând din cauza vacarmului.

Imediat, apăru fata cu ochii bulbucați, în timp ce complicele ei dispăru în interiorul elicopterului. Ea sări jos. Malko își spuse că, îmbrăcată în vesta de pânză, probabil tremura. Complicele ei purta un palton, dar ea nu părea să sufere de frig.

Cu fața dură, cu un pistol automat în mâna dreaptă, ea înaintă spre Malko. Îl măsură din cap până-n picioare cu aroganță.

— Cine sunteți dumneavoastră?

Engleza sa era peltică, dar asta nu-l făcu pe Malko să râdă.

— Asta nu are nici o importanță, spuse el. Sunt însărcinat să vi-l predau pe Furuki în schimbul lui Roy Henderson. Ceilalți ostatici sunt sănătoși și nevătămați?

— Da! spuse ea. Aveți banii?

— Da! spuse Malko.

Terorista privi în direcția gorilelor și exclamă:

— Dar el e rănit!

— Este un accident fără gravitate, spuse Malko.

Hiroko nu mai insistă. Cu o voce seacă, ordonă:

— Dați-mi banii!

Malko se întoarse și-i făcu semn gorilei care aduce tezaurul să se apropie. Malko luă servieta din mâna acestuia și o întinse japonezei. Aceasta i-o smulse din mână și o aruncă în spatele ei în interiorul elicopterului. Imediat, japonezul cu fața mascată se ghemui, deschise servieta și începu să examineze bancnotele. Malko își spuse că acesta era momentul în care nu exista decât un singur terorist în afara câmpului său vizual, dar ar fi trebuit să aibă un plan. Japonezul îi spuse un cuvânt lui Hiroko și dispăru cu geanta.

Japoneza îl fixă pe Malko.

— Acum, pe Furuki!

Malko nu se mișcă.

— Dați-l jos mai întâi pe Roy Henderson.

Ochii bulbucați ai fetei aruncară un fulger. Malko era izbit de strălucirea ochilor ei negri, ca și când ar fi avut o peliculă de lac pe pupilele sale.

— Nu! Îl vom păstra până când vom socoti că suntem în siguranță.

Malko clătină calm din cap, deși în sinea lui era încordat.

— Nu o să vi-l predau pe Furuki până ce Roy Henderson nu va părăsi acest elicopter.

Hiroko țipă agitând pistoletul:

— Sărim cu toții în aer, dacă trișați.

— Nu trișez, ci respect angajamentele, replică Malko.

Japoneza îl fixa cu buzele strânse. Ea era o expresie a urii. Malko îi simțea furia pentru a fi fost contrazisă astfel în fața complicilor săi. Era capabilă să arunce totul în aer. Își aduse aminte cele ce i se povestiseră despre ferocitatea ei. El aștepta. "Gorilele" care nu puteau urmări conversația, simțiră că ceva nu merge cum trebuie și se strânseră mai mult în jurul lui Furuki. Malko simțea că trebuie să facă ceva pentru a debloca situația. Cu riscul de a produce o catastrofă, el strigă pentru a domina zgomotul rotorului:

— Hotărâți-vă! În caz contrar, coborâm în ambasadă.

El conta pe oboseala nervoasă a teroriștilor după mai mult de două zile de tensiune. A coborî din nou în ambasadă, însemna să reîncepi totul de la zero, de data asta doar cu un ostatic.

Translatorul, cu ochii plini de lacrimi din cauza frigului, încerca să se facă una cu cimentul.

Fața teroristei era ca de piatră. Fără să-i răspundă direct lui Malko, ea strigă un ordin către complicii săi. Imediat, apăru în cadrul ușii elicopterului un om de vreo cincizeci de ani cu aerul vizibil epuizat. Era ambasadorul Statelor Unite în Japonia.

Acesta îi adresă un surâs lui Malko.

— Acționați repede, zise el. Nu mai pot. A fost ceva îngrozitor.

Japoneza îndreptă țeava armei spre diplomat.

— Grăbiți-vă! ordonă ea, căci, altfel, îl omor. Malko se întoarse și făcu semn gorilelor. Grupul se apropie. Furuki își reluase aerul disprețuitor. Râdea în timp ce unul dintre americani îi scotea cătușele. Celelalte cinci gorile, cu armele îndreptate spre el, stăteau nemișcate ca niște statui, gata să-l masacreze. Malko era înghețat din cauza frigului și stresului. Imediat ce fu eliberat, Furuki se plasă în spatele fetei.

El se întoarse cu fața spre Malko. Acesta-i citi atunci în privire disprețul și strania crispare a gurii, ca și când s-ar fi abținut să nu plângă. Hiroko îi spuse un singur cuvânt și el se grăbi să dispară în interiorul elicopterului.

Roy Henderson, ambasadorul, nu se mișcase. Acesta era momentul delicat.

— Înaintați spre noi! îi strigă Malko diplomatului. Acesta ezită o fracțiune de secundă până să înceapă să parcurgă cei câțiva metri care-l separau de gorile. Rotorul își continua zgomotul lui regulat acoperind cuvintele și toate celelalte zgomote.

Gorilele începură să se retragă încet, fără să-și ia privirea de la elicopter. Două dintre ele se plasară între aparat și diplomat, făcând un paravan din corpurile lor.

Malko rămase față-n față cu Hiroko. Avea impresia că îmbătrânise cu douăzeci de ani în aceste zece minute.

— Acum totul este în regulă, spuse el.

Hiroko știa oare că o mitralieră instalată pe acoperișul hotelului *Okura* era îndreptată spre elicopter pentru eventualitatea unei încercări de a trișa în ultimele secunde? Ea îl măsură pe Malko încet și apoi, fără să spună nici un cuvânt, se retrase în elicopter.

— Armata Roșie va lovi unde și când va dori, până la completa zdrobire a capitalismului, strigă ea.

Dispăru în interiorul aparatului și turația rotorului începu să crească. Elicopterul tremură din încheieturi și imediat începu să se ridice ușor, apoi plecă dintr-odată. Malko, cu mâinile în buzunar, îl privi dispărând în ceața care reacoperea orașul Tokyo. Nu se mai văzură, în curând, decât luminile de poziție, apoi nu se mai văzu nimic. Imediat, Malko se întoarse și văzu că ambasadorul dispăruse. Nu mai erau acolo cu el decât Chris Jones și Milton Brabeck. Jos era o agitație de nedescris. Începea vânătoarea.

*

*

Roy Henderson plângea cufundat într-un fotoliu din biroul primului consilier, în mijlocul unei larme de parcă sosea sfârșitul lumii. Polițiștii puseseră stăpânire pe biroul ambasadorului pentru a-l percheziționa în amănunțime în vederea căutării de indicii. Malko, încă asurzit de zgomotul elicopterului, fu înconjurat de un grup zgomotos și prietenos. Un japonez vârstnic, prefectul orașului Tokyo, nu contenea cu plecăciunile, ca și când Malko ar fi fost însuși împăratul.

— El spune că ați fost fantastic, traduse Tom Otaku.

Afară polițiștii trimiteau cu frenezie mesaje prin radio. Primii jurnaliști își croiau drum prin mulțimea de polițiști. Un camion al

NHK se instală în parking. Chris Jones se aplecă spre urechea lui Malko:

— Ai dracului! De data asta ne-au făcut-o...

Tom Otaku, care auzise discuția, arboră pe fața lui rotundă un surâs încrezător.

— Toți polițiștii din oraș sunt pe urmele lor. Douăzeci și cinci de elicoptere patrulează deasupra orașului. Sunt alertate și radarele militare.

Tensiunea descreștea brusc. Lui Malko îi era greu să-și țină ochii deschiși din cauza oboselii acumulate pe drum, din cauza probei cu Hiroko și a tumultului care-l înconjura.

— Sunt sigur că-i puteam termina, zise Milton Brabeck. Nu erau decât trei, în timp ce noi eram șase.

— Nu! zise Malko.

Un civil trecu prin mulțime venind direct spre el, cu mâna întinsă.

— Mulțumesc! spuse acesta. Ați fost formidabil. Eu mă numesc Al Borzoï și sunt atașatul militar.

Acesta era un bărbat înalt, puțin cam gras, cu privirea ageră sub pleoapele grele, cu un păr foarte negru, cu un fel de buză de iepure care-i ridica buza superioară. I se vorbise despre el la Washington. Malko știa despre el că este șeful sucursalei CIA din Tokyo. Urma să aibă de-a face cu el. Borzoï era un bun profesionist și, în primul rând, unul obișnuit cu acțiunea subversivă.

CIA era la ea acasă în Japonia. Numai în jurul capitalei erau cincisprezece baze americane importante. Japonezii colaborau fără rezerve. Cea mai importantă treabă a CIA era spionarea Chinei — fără intermediari și supravegherea progresului relațiilor nipono-ruse.

Al Borzoï își mișcă enormul pumn drept aprinzându-și țigara, după care suflă fumul cu infinită plăcere.

— Am crezut că acești maimuțoi or să vă omoare, spuse el.

Malko nu mai putea. Se scuză rapid și-l căută din ochi pe William Lowell.

— Vă rog să dați ordin să mă ducă la hotel, spuse el. Altfel presimt că acest episod va mai face o victimă.

Nu avea chef nici măcar să urmărească vânătoarea elicopterului. Era cât pe ce să adoarmă în pernele Cadillacului, după ce-și croise drum prin mulțimea care asedia ambasada.

Șoferul se instală la volan și demarară precedați de o mașină a poliției.

Pilonii metalici, balizați de luminile roșii ale antenelor radio ale ministerului de interne, ieșiră din ceață. Elicopterul zbura razant cu acoperișurile după decolarea sa de pe acoperișul ambasadei. Nu-i trebui mai mult de un minut pentru a parcurge doi kilometri.

— Coboară! ordonă Hiroko pilotului.

Survolau cartierul ministerelor de lângă Hibaya Park, marea esplanadă din plin centrul orașului Tokyo, aflată alături de cele o sută zece hectare ale Palatului Imperial cultivat cu boglari, singurul spațiu verde cruțat de beton. În față se distingeau luminile construcțiilor moderne care împrejmuiau Hibaya Dori Avenue. Pe partea cealaltă era Ginza — cartierul barurilor și buticurilor. Elicopterul alunecă spre peluzele Hibaya Park. Pilotul abia dacă vedea ceva. Fu cât pe ce să aterizeze pe una din numeroasele alei care tăiau parcul, atinse ușor niște pomi și se puse pe pământ cu o scuturătură brutală. Ceața era atât de deasă încât abia se distingeau clădirile înalte de pe Hibaya Dori, care erau doar la o depărtare de trei sute de metri. Doar panoul publicitar scris cu roșu al QANTAS de la Hibaya Corner se distingea din ceață.

— Coborâți! strigă Hiroko.

Cei trei japonezi ascultară.

Hiroko îndreptă pistolul său Beretta spre spatele pilotului și apăsă pe trăgaci. Fără să se oprească, îndreptă arma asupra copilotului, trăgând până când încărcătorul se goli. Corpurile celor doi oameni se chirciră asupra comenzilor.

Hiroko sări jos. Ea nu-și putea permite asumarea nici unui risc. Dacă rămâneau în viață, cei doi piloți puteau semnala poziția lor.

Cei patru teroriști plecară în fugă spre mașina lor — un Datsun crem — parcată aproape de *Hibaya Library* cu trei zile în urmă, neștiind până la ce punct ceața favoriza proiectele lor. Hiroko deschise portierele. Își puseră armele în portbagaj și se înghesuiră în mașină. Furuki se așezase în spate fără să spună nici un cuvânt. Nu se mai vedea elicopterul. Motorul porni

numaidecât şi plecară de-a curmezişul lui Hibaya Park pentru a ajunge pe Ushidori Dori care urca spre nord de-a lungul pomilor care împrejmuiau palatul imperial.

Poliţia nu organizase baraje peste tot în această aglomerare urbană de douăzeci şi cinci de milioane de locuitori.

Lui Hiroko, cu servieta plină cu cinci sute de mii de dolari pe genunchi, îi venea să ţipe de bucurie. Prin retrovizor, ea căută privirea lui Furuki. Era grăbită să se întâlnească cu el în bârlogul lor pentru a-şi potoli ura.

Capitolul IV

Tom Otaku — șeful luptei antitero — îmbrăcat în pardesiul lui bleu, contempla cu tristețe elicopterul puternic luminat de proiectoarele mobile ale mașinilor poliției. O ambulanță ridicase pe cei doi piloți. Unul dintre ei mai respira și mai exista o șansă minimă de a fi salvat. Urletul sirenei se îndepărta. Malko își stăpâni un frison cauzat de frig și oboseală. Atunci când Cadillacul se pregătea să pătrundă sub peronul hotelului *Imperial* aparatul de radio de la bord branșat pe frecvența poliției, anunțase aterizarea elicopterului. Aparatul fusese reperat de către un polițist cu grad inferior în centrul Hibaya Park aproape de Hibaya Dori.

— Am instalat baraje peste tot, îl anunță pe Malko, Tom Otaku.

Efectiv, toți polițiștii din Tokyo erau pe urmele teroriștilor. Prin ceață se distingeau cele cinci etaje ale imobilului din cărămidă roșie a direcției generale a poliției. Teroriștii nu erau lipsiți de îndrăzneală. Tokyo, însă, era un oraș imens. Poliția ignora modul cum fugiseră din Hibaya Park. Exista o intrare de metrou la trei sute de metri de locul unde aterizase elicopterul pe Hibaya Dori. Malko preferă să nu-și exteriorizeze îndoielile. Hiroko era căutată de mai bine de doi ani, fără nici un rezultat. Asta însemna că se organizase perfect în clandestinitate.

El decise că era cazul să plece și strânse mâna grăsuță a șefului Kohan-ului. Japonezul execută o temenea superbă care dură până ce Malko se așeză în lunga limuzină. Nu erau decât trei sute de metri până la *Imperial.* Avea impresia că avea plumb lipit de tălpi. Simțea că i se bloca creierul. Mâine urma o nouă zi. El știa că misiunea sa la Tokyo abia începea, dar nu avea habar cum o să se termine.

Luptă să nu adoarmă în timpul acelui scurt traseu.

Holul imens al *Imperial*-ului era pustiu. Japonezii se culcă odată cu găinile. Malko descoperi cu uimire că bagajele sale erau la locul lor. El regretă vechiul *Imperial,* cel care fusese demolat și care avea mai mult farmec decât acest imens caravanserai. O recepționeră în fustă mini și cu mănuși albe î deschise ușa liftului. Malko urcă rapid la etajul patrusprezece În afara kimonoului bleu așezat pe pat, ai fi putut crede că te afli oriunde în lume. Chemă centralista hotelului:

— Să nu fiu trezit sub nici un pretext. Chiar dacă este cutremur de pământ!

Adormind, se gândi la ochii plini de spaimă ai lui Furuki Unde o fi el oare acum?

Malko se deșteptă tresărind. Patul se mișca. La început crezu că este vorba de un coșmar. Se ridică și se privi în oglinda din fața patului. Acum, că stătea nemișcat, reflexul e se mișca, la fel ca peretele, șifonierul și peretele despărțitor care emiseră niște zgomote sinistre. Patul lui Malko fu scutura ca de o mână invizibilă. Treaba devenea neliniștitoare. Se repezi la telefon și chemă centrala.

— Se petrec lucruri stranii, anunță el.

— Este un cutremur de pământ de gradul 4, Sir, îi răspunse vocea placidă a centralistei, ca și când i-ar fi comunicat ora exactă. Patul continuă să mai vibreze puțin, până ce încetă orice mișcare. Malko, treaz de-a binelea, își aminti de ordinu pe care-l dăduse înainte de a se culca. Centralista, la fel ca cea mai mare parte dintre japonezi, total lipsită de umor, executase ordinul.

— Cât de puternic trebuie să fie cutremurul pentru a f distrus hotelul? întrebă el politicos.

— De gradul 7, răspunse centralista fără cea mai mică tulburare în voce.

Spre ușurarea sa, Malko nu știa că la Tokyo era cel puțin un cutremur pe lună. Distrus în proporție de 90% în 1945, orașul fusese reconstruit pentru a rezista la cutremure. Temeliile imobilelor se înfundau la cinci etaje sub pământ, ceea ce transformase Tokyo într-o gigantică termitieră.

Se auziră lovituri puternice în uşă. Malko se duse să deschidă şi văzu privirea buimacă a lui Chris Jones.

— Ce se petrece? întrebă americanul. Totul se mişcă.

— Este un cutremur de gradul 4, spuse Malko pe un ton liniştitor.

Crezu că "gorila" o să se dezintegreze pe loc. Acesta se întoarse murmurând cuvinte neînţelese.

Malko se culcă şi adormi imediat la loc. Probabil că acest cutremur îi trezise, de asemenea, pe Hiroko şi banda ei. Se mângâie la gândul că, poate a doua zi, când se va trezi, va auzi despre arestarea lor, fără însă să-şi facă prea mari iluzii în acest sens.

Biroul lui Al Borzoï era curat ca o cameră de spital, fără nici o hârtie, fără nici un tablou, nimic personal. Americanul avea obsesia "fugilor".

Cei cinci ani petrecuţi în buildingul de la Langley unde se ardeau chiar şi panglicile de maşină folosite, îl marcaseră iremediabil. De altfel, CIA avea cultul secretului. Toţi agenţii erau mereu indexaţi sub nume de cod, chiar şi în documentele Top-Secret. Cel al lui Malko era Warlord, din cauza originii sale.

Albert Borzoï însă, lăsa case "officers-ilor" lui manipularea agenţilor sau informatorilor. Ideea lui fixă era sinteza. Analist prin formare, el îşi manifestase dispreţul profund faţă de oamenii Diviziei Planuri, devenită în '73, Divizia Operaţiunilor, din care Malko făcea parte.

În cazul acesta, recunoştinţa lua locul dispreţului. El ceruse chiar o cafetieră şi două cesti.

Cafeaua japoneză era chiar mai rea decât cea americană. Malko golise cafetiera şi încă trebuia să facă un efort pentru a urmări conversaţia. Viaţa îşi reluase cursul în mica ambasadă. Fusese schimbat chiar şi tapetul murdar de sânge de pe scară. Totuşi, şeful sucursalei CIA din Tokyo, după trei zile de kidnapping, era atât de epuizat, încât abia putea să-şi ţină ochii deschişi. El ţinuse să-şi reia numaidecât atribuţiile.

— Japonezii vor avea probleme în a-i găsi, spuse el. Cred, însă, că vor izbuti în cele din urmă. Japonezii au pus în

funcţiune un calculator pentru a urmări acest caz şi a face sinteza tuturor elementelor pe care le au la dispoziţie.

Din momentul în care venea vorba de calculator, Al Borzoi lua aerul lacon al unui obsedat sexual în faţa lui Raquel Welsh. Cu trăsăturile lui placide, avea aerul unui mare buldog bonom vorbind cu ochii aţintiţi când spre tavan, când spre interlocutor dând impresia falsă că este continuu plictisit. Malko ştia însă că era vorba despre un profesionist excelent care, după stagiul petrecut în Japonia, va dobândi un post înalt în CIA.

— Chiar dacă japonezii nu-i găsesc, treaba îmi revine mie, remarcă Malko. Al Borzoï îşi frecă obrazul cu un aer adormit şi încurcat.

— Da, desigur, spuse el, fără entuziasm.

Era informat despre misiunea lui Malko la Tokyo, fără a o aproba însă.

— Am abordat subiectul în aceatsă dimineaţă la telefon cu Tom Otaku, spuse el. Japonezii nu sunt foarte entuziasmaţi referitor la prezenţa dumneavoastră la Tokyo. Cunoaşteţi susceptibilitatea lor în privinţa legalităţii. Desigur, ei colaborează cu noi dar nu le place să vadă străini înarmaţi plimbându-se pe aici pentru misiuni, să zicem, paralele.

— Dacă doriţi, eu pot să plec cu primul avion, propuse Malko.

Borzoï îl fixă, cu capul uşor într-o parte, apoi îşi scutură ţigara.

— Nu, nu, desigur, zise el. Trebuie recuperat acest Furuki, dar acţionând cu tact. A trebuit să-i promit lui Otaku că cei şase agenţi veniţi să-l însoţească pe Furuki vor pleca mâine.

— Vă mulţumesc, spuse Malko, ironic.

Absenţa lui Chris Jones şi Milton Brabeck putea crea probleme în anumite cazuri. Din fericire, îi mai rămânea pistolul extraplat şi bineînţeles, toată poliţia japoneză, care părea că nu apreciază pe onorabilii agenţi ai CIA, chiar dacă aveau o origine la fel de înaltă ca şi un autentic samurai.

— Kohan-ul totuşi ar trebui să aibă să-mi comunice unele informaţii, remarcă Malko. Au trecut trei ani de când Sekigun bântuie în Japonia.

Americanul clătină din cap.

— Nu prea mare lucru. Ei nu au reuşit niciodată să penetreze aceste reţele de extremă stângă. Membrii acestora

le cunosc între ei de la universitate, sunt puțin numeroși și foarte suspicioși și, în plus, se urăsc între ei. Există organizațiile "Fang", "Wu", "Sèkigun", aflate în rivalitate, toate letrabce.

Pentru această lovitură, ei nu știu nici măcar de unde au făcut rost de pistoale-mitralieră. Contrabanda cu arme este ca și inexistentă la Tokyo. Nici în lumea interlopă nu se găsesc din astea. Eu am stat trei zile cu ei și le-am văzut armele. Erau pistoale-mitralieră israeliene Uzi și grenade sovietice.

Malko făcu un efort pentru a-și stăpâni un căscat. Toate acestea nu erau deloc încurajatoare. El spera la un ajutor mai mare din partea CIA de la Tokyo.

— Dar dumneavoastră v-ați ocupat de Sèkigun?

Al Borzoï păru și mai adormit.

— Practic, nu. Am articole din presă și rapoartele poliției japoneze, unde nu se vorbește nimic despre această problemă, în afara tipilor care au fost deja arestați. Japonezii îmi dau tot ce au, ceea ce nu duce prea departe.

— În orice caz, eu am ordin să-l recuperez pe Furuki în viață și cât se poate de urgent, spuse Malko. Dosarul lui vă va parveni mâine, cu fotocopii ale documentelor găsite asupra lui — un plan de distrugere de întreprinderi. El avea asupra lui o scrisoare de la Hiroko adresată membrilor Sekigun din Statele Unite, în care anunța viitoarea sa sosire. FBI-ul n-a avut timp să-l facă să vorbească pe Furuki și să identifice rețeaua sa de susținere americană. Lui Furuki îi era frică. Hiroko a vrut probabil să-l recupereze pur și simplu ca să nu vorbească, pentru a-l lichida.

Al Borzoï se juca cu buza sa superioară deformată.

— Da! Cu ea, orice este posibil. Dacă ați fi văzut ce i-a putut face acelei biete fete în birou! — un carnagiu. Simțeam că avea o poftă nebună să ne omoare, așa, din sadism. Este o ființă cu ochi de broască. Se pare că boala de care suferă îi dă călduri tot timpul. Era cât pe ce să murim de frig...

— Ascultați! zise Malko. Hiroko și complicii ei au nevoie de arme, de pașapoarte, de sponsorizare. Trebuie să existe o cale să se ajungă la ei.

— Kohan-ul nu a reușit această performanță, remarcă cu tristețe Borzoï. Totuși sunt foarte bine organizați...

Malko privi fațada albă a hotelului *Okura* de vizav
gândindu-se cum să facă să înlăture nepăsarea lui Borzoï..

— Există poate alte mijloace decât Kohan-ul, sugeră e
Dumneavoastră nu aveți informatori?

Americanul, cu un picior peste brațul fotoliului, părea s
gândească profund, sau să moțăie. Era greu de făcut
diferențiere. În final, el deschise ochii.

— Există totuși cineva care ne-ar putea ajuta. Un băiat car
a adus multe servicii sucursalei.

— Cine?

— Max Sharon, un jurnalist. El lucra în calitate d
corespondent la Delaware. Noi i-am plătit mai multe sejururi î
Coreea în timpul războiului ca să scrie despre unele istorii car
ne interesau. În cele din urmă, a rămas la Tokyo și are mult
relații. Ne face în continuare unele servicii și, în schimb, noi
ajutăm. Cred că el...

Era ceea ce CIA numea un "dezinformator", un jurnalis
aparent independent, făcând astfel încât să pară adevărate
anumite istorii fabricate sau "orientate". Rușii aveau și ei di
aceștia.

— Unde-l pot găsi pe Max Sharon? întrebă Malko.

Borzoï se ridică greoi.

— Biroul său este la capătul lui Ginza, foarte aproape d
hotelul dumneavoastră. Am să-i telefonez. Mergeți să-l vizitat
în după amiaza aceasta!

— Apropo! zise Malko. Eu nu vorbesc japoneza...

— Tom Otaku o să...

— Dumneavoastră nu aveți pe cineva de care să vă puteț
dispensa? sugeră Malko.

Al Borzoï recăzu într-o adâncă reflecție și răspunse câteva
secunde mai târziu, cu o strălucire de șirengar în ochii castanii:

— Da! Este o fată care mi-a adus, de asemenea, unele
servicii — o taxi-girl pe care am folosit-o pentru a "încălzi
anumiți clienți.

Văzând expresia feței lui Malko, surâse:

— Atenție: Kuniko cere cincizeci de mii de yeni pentru două
ore de companie. Ea lucrează în barul cel mai scump din
Tokyo, *Hawa,* frecventat exclusiv de oameni din aristocrația
Japoniei și să nu credeți că această meserie este dezonorantă.
Despre o taxi-girl nu se poate spune că este o prostituată.

Bineînțeles că uneori poți să cazi în ispită, dar în cazul lui Furuko, riscați să plătiți greutatea ei în aur.

La Tokyo erau înregistrate — *grosso modo* — douăsprezece mii de baruri. În momentul în care un japonez avea sufletul greu și câțiva yeni, el se pierdea într-unul din enumăratele baruri minuscule de pe Ginza sau Shinjuku pentru a petrece o oră sau două în compania unui micro whisky și a unei taxi-girl...

— Una peste alta, Kuniko a dumneavoastră este o gheișă, spuse Malko.

Borzoï aprobă din cap:

— Foarte adevărat! O gheișă din aur masiv, cu un venit aproximativ de un milion de *yeni* pe lună, Mercedes 450 ST decapotabil. O să vă dea mâna în seara aceasta ca să faceți cunoștință. Pentru rest, notele dumneavoastră de cheltuieli nu vor fi suficiente.

— Credeți că ea va colabora?

De data aceasta, Borzoï râse cu poftă.

— Știți care-i porecla ei? "Bukki".

— Ce înseamnă asta?

— "Bani"... în japoneză. Am să vă dau un bilet pentru ea. O să vedeți pe urmă ce vă cere.

El se așează la birou, scoase o carte de vizită și scrise în caractere japoneze. Vorbea și scria perfect în această limbă, după șase ani de lucru. Malko băgă în buzunar cartea de vizită. Albert Borzoï îl conduse până la parterul ambasadei. Milton Brabeck și Chris Jones moțăiau în fotolii și le venea greu să se scoale.

Albert Borzoï îi șopti, vizibil preocupat lui, Malko:

— Eu înțeleg preocuparea Diviziei Operațiuni, dar nu putem crea un incident cu japonezii. Dacă aflați ceva privitor la Furuki prin intermediul lui Max Sharon, transmiteți imediat informația lui Tom Otaku. Aveți numărul telefonului său direct. El este foarte eficient.

Malko îi spuse că el n-ar omorî nici măcar o muscă fără să-i comunice șefului Kohan-ului. Cele două gorile se apropiară de el și-l întrebară:

— Plecăm acasă? întrebă Milton Brabeck, plin de speranță.

Nu-i plăceau cutremurele.

— Voi plecați, eu rămân.

— Dumneavoastră aveţi parte de gheişe şi de masaj glumi Milton, mereu lipsit de respect.

— Nu mă gândesc decât la asta, spuse Malko, fără s surâdă.

Când telefonul sună, Malko avu impresia că era şapt dimineaţa. Se întorsese la *Imperial* şi se culcase imediat. voce de femeie întrebă:

— Prinţul Malko Linge?

Era o voce dulce, timidă, pe care Malko o recunosc imediat cu un şoc agreabil:

— Nancy! Ce mai faci?

Amintirea formelor somptuoase ale stewardesei Nanc Younglove îl trezi imediat. Îşi privi ceasul. Era ora şapte seara.

— Cum se face că mi-aţi recunoscut vocea imediat, întreb ea.

— Am o ureche foarte bună şi în acelaşi timp mi-e o foam de lup, zise Malko. Pot să vă invit la cină?

— Accept cu plăcere, spuse ea. Am urmărit totul... schimbu la radio. Era înspăimântător şi... mă gândeam l dumneavoastră. O să-mi povestiţi?

— S-a făcut! afirmă Malko. Unde sunteţi?

— La *Dai-Ichi,* aproape de aici.

El închise telefonul după ce fixaseră întâlnirea pentru ora opt. Era imposibil s-o vezi pe frumoasa Kuniko înainte de ora zece seara. În ceea ce-l privea pe Max Sharon, acesta lipsea din Tokyo, urmând să se întoarcă a doua zi.

Furuki îşi strânse dinţii din toate puterile pentru ca aceştia să nu clănţăne. Frigul era muşcător şi el era legat de un stâlp a verandei micii case de lemn, în faţa unei grădini *zen* impecabi îngrijită, presărată cu pietricele albe. Umezeala rece î pătrundea până la oase.

Casa era înconjurată de ziduri înalte şi era izolată. Ea aparţinea unor oameni plecaţi pentru o perioadă de trei ani care o închiriaseră unei persoane sub nume fals care acţiona

pentru Sekigun. Era o locuință veche, tipic japoneză, cu pereți sulfisanți din lemn, fără încălzire, aproape fără mobilă, cu o mică grădină interioară, ascunsă pe o stradă foarte îngustă, fără trotuare, din cartierul Ueno.

Hiroko și acoliții ei nu ieșeau niciodată fără un motiv foarte serios. Aprovizionarea era asigurată de membri ai Sekigun necunoscuți de poliție. Hiroko avea în subordine vreo douăzeci de activiști fanatici, cea mai mare parte foarte tineri.

— Ko! chemă Furuki.

Acesta, japonezul mustăcios care participase la atacul împotriva ambasadei SUA, era singurul care îndrăznise să-i arate oarecare simpatie.

Hiroko îl bătuse timp de o oră în zori, după ce-i înfundase în gură un prosop muiat în ceai, cu o nuia lungă și subțire de bambus, insistând asupra sexului și testiculelor, cu privirea tulbure, ca și când ar fi încercat o plăcere sexuală. La fiecare lovitură Furuki își mușca buzele ca să nu țipe. La următoarea lovitură, durerea era mai mare. El urinase involuntar din cauza durerii și Hiroko al cărui blue jeans era împroșcat, îl amenințase că îl castrează dacă mai face o dată.

Ko nu auzise sau nu voise să audă. Panourile continuau să rămână închise. Furuki se gândea la relativa căldură care domnea în interior. Pielea lui era violetă de frig și sexul chircit ca un crevete mort.

Totul începuse în ajun printr-o convenție amicală cu cei trei membri ai comandoului. Apoi, puțin câte puțin, totul se schimbase: Hiroko devenise mai incisivă, apoi disprețuitoare, arțăgoasă, bănuitoare, cerându-i lui Furuki, cu un aer complice, să-și mărturisească greșelile. Nenorocitul repetase că arestarea sa fusese fructul hazardului, că nu recunoscuse nimic. Hiroko nu-l crezuse, deși FBI-ul nu publicase nimic din mărturiile lui parțiale.

— Dacă ești într-adevăr nevinovat, proclamase în final Hiroko, trebuie să te supui regulilor interogatoriului revoluționar.

Sub privirile pline de dispreț ale lui Ko și Jinzo, Furuki acceptase să se dezbrace și să fie legat de stâlpul verandei, crezând că e vorba de un simulacru din cele după care Hiroko se dădea în vânt. Acum însă îi era frică. Jocul mersese prea departe. Dimineața, petrecută legat de stâlp, fusese înspăimântătoare. Furuki se stăpânise cu greu să nu urle

pentru a nu-i dezlănțui furia lui Hiroko. Sforile îi intraseră în carne și încheieturile i se umflaseră. Vârfurile degetelor erau albăstrii și murea de foame.

Ușa se deschise încet. Hiroko se apropie de Furuki. Acesta se stăpâni să nu strige după ajutor. Era aproape de ora patru și se înserase. Ea venea ca să-l elibereze.

Îmbrăcată cu blue jeanși și cu o cămașă de pânză insensibilă la frig, japoneza se așează în fața lui Furuki, cu privirea ochilor ei bulbucați de nepătruns.

— Tu ai strigat? întrebă ea.

— Da! spuse el cu umilință. Voiam să te rog să mă dezlegi.

O luminiță de cruzime bucuroasă îi lumină ochii de broască;

— Trebuie mai întâi să-mi spui ce le-ai mărturisit americanilor.

— Nu am mărturisit nimic, repetă Furuki. Îți jur.

Ea îl pălmui cu brutalitate de două ori, cu toată puterea. Ochii îi ieșeau și mai tare din orbite.

— Nenorocitule, îi spuse ea cu o voce stăpânită. Știu că minți. Omul care te-a adus aici este încă la Tokyo. Sunt sigură că mă caută. Tu m-ai trădat.

Retrăgându-se, începu să-l lovească cu picioarele. Neputându-se proteja, Furuki începu să țipe de durere. La un moment dat, obosită, Hiroko încetă să-l mai lovească, dar Furuki simțea că nu este decât o pauză. Vrând s-o calmeze, îi spuse:

— El mă caută pe mine, nu pe tine.

— De unde știi tu? întrebă, cu răceală, japoneza.

Furuki smiorcăi bolnav de frică și de durere:

— I-am auzit eu. Ei credeau că nu înțeleg engleza. Spuneau, în avion fiind, că trebuie să mă recupereze cu orice preț, că nu trebuie să mă lase în Japonia. Le este frică de tine, Hiroko.

Japoneza îi aruncă o privire teribilă.

— Au dreptate, spuse ea plină de mândrie. Dar dacă vor să te prindă cu atâta ardoare, înseamnă că tu deja ai început să trădezi. Ei speră că vei continua pe linia asta. Nu-i așa, Furuki-san?

— Nu! Este fals! urlă tânărul japonez. Este fals!

Hiroko clătină din cap.

— Vei sfârși prin a mărturisi. Acum n-am timp să mă ocup de tine, dar o să te fac să vorbești.

Se întoarse și reintră în casă, în ciuda rugăminților lui Furuki, sigură de două lucruri: că Furuki trădase și că omul blond care condusese schimbul de ostatici o căuta.

Ea trebuia să lovească prima.

Capitolul V

— Încercarea aceasta trebuie să fi fost teribilă pentru nervi dumneavoastră, murmură Nancy Younglove, înmuind o bucată de *Kobe beef* în apa fiartă din marmita pusă în faţa ei pe masă.

Ea singură golise deja două flacoane de saki.

Fără uniformă, Nancy avea alura unei femei de lume cu corpul încântător. Mâinile sale lungi cu unghiile impecabile şi lungi, vopsite în roşu aprins îl fascinau pe Malko. Purta o rochie din ţesătură de jerseu de mătase neagră, lungă, foarte ajustată pe bust cu un decolteu larg, dar decent vaporoasă de la talie în jos. Reflecta puţin atitudinea ei rezervată cu fulgere trecătoare. Câteodată, mâna ei o atingea pe cea a lui Malko, fără ca acesta să ştie dacă era intenţionat. De la începutul cinei, ea nu-i vorbea decât de ostatici, cerând întruna alte detalii. El sfârşi prin a fi puţin vexat.

— Mi-a fost frică, mărturisi Malko. Nebunia îţi produce totdeauna frică. Această Hiroko nu-i în toate minţile. Este domînată de ură, mai ales împotriva femeilor. Ea a masacrat-o pe secretara ambasadei într-un mod abominabil.

Reintroduseră beţişoarele în marmita cu apă fiartă. Restaurantul, numit ca o curiozitate *Mon Cher Tonton*, era pe trei sferturi pustiu. Fuseseră plasaţi într-un colţ la primul etaj, separat printr-un geam mare de o grădină interioară curioasă alcătuită din bambuşi uriaşi, nepotrivită pe această stradă îngustă.

Ca fel de gătit, *Shabu-Shabu* consta în a arunca nenumărate lucruri în apă fiartă, apoi să le înmoi în gălbenuş de ou crud şi să le mănânci cu mult sos de soia. Era păcat să strici *kobe beef* care costă cincizeci de dolari kilogramul foarte fraged de altfel. Boii erau adăpaţi cu bere şi masaţi înainte de a fi sacrificaţi. Fiartă, carnea îşi mai pierdea puţin din savoare.

Malko trebuise să se străduiască foarte tare ca să obțină sare și piper. Japonezii nu mâncau condimentat. Bucătăria restaurantelor trebuia redusă la strictul necesar pentru că fiecare masă era dotată cu microcuptor cu gaz, ceea ce o făcea să semene cu un cuib de șerpi din cauza țevilor. Malko înghiți un gât de saké călduț și dulceag. Sub masă, piciorul lui Nancy se sprijinea pe al lui. Se părea că tânăra americană aprecia mult compania lui Malko, păstrând totuși o imperceptibilă rezervă curioasă pe care acesta nu și-o putea explica. Totuși Nancy Younglowe nu avea nimic nici dintr-o cochetă, nici dintr-o prostituată.

Malko plăti douăzeci și șase de mii de yeni, ceea ce la Paris echivala cu o notă la *Maxim's*. Japonia era cimitirul milionardarilor.

Ei se regăsiră în străzile înguste din Roppongi, Saint-Germain-des-Prés din Tokyo, cu străzi sinuoase fără trotuare, pline de restaurante, baruri și localuri de noapte, neon peste tot, mașini mari mergând sau staționate și conduse de japonezi înțepeniți sau de creaturi fardate și impasibile.

Malko își consultă ceasul cu discreție. Era ora nouă și jumătate. În sinea lui decise că Kuniko putea să mai aștepte încă o oră. Oricum, hotelul lui Nancy Younglove, *Dai-Ichi* era pe Ginza, în drumul lui.

— Îmi pare rău, dar am o întâlnire acum imediat, îi explică el tinerei americane. Mi-ar plăcea totuși să vă conduc la o discotecă, la umbra unei sticle de Dom Pérignon, dacă ați fi de acord să ne vedem după aceea.

— Dacă sunteți dispus, spuse ea. Mie nu mi-e somn. Se urcară într-un taxi la Roppongi Corner. Era atât de strâmt încât trebuiră să stea înghesuiți unul în celălalt tot drumul. Ajunși în fața lui *Dai-Ichi,* Nancy se întoarse în modul cel mai natural spre Malko:

— Vreți să vă arăt unde stau, ca să nu aveți probleme când o să mă căutați?

Era o invitație cum nu se poate mai directă. Traversară holul sinistru și pustiu până la ascensorul minuscul. Culoarul mirosea a bețișoare parfumate și camera de abia depășea ca mărime ascensorul.

— Compania nu ne răsfață, dar am câte ceva de băut.

Ea arătă un bax cu sticle de Gini și votcă.

Neoanele de pe Ginza clipeau pe partea cealaltă a că ferate suspendate. Malko se găsea atât de aproape de Nancy încât nu trebui decât să întindă brațul pentru a o cuprinde și a atrage spre el. Ea nu opuse nici o rezistență, răspunse l sărutul lui și nu-l opri decât atunci când mâinile sale coborâr de-a lungul bustului ei.

Când nu-l săruta, îl fixa cu ochii ei castanii, impenetrabil Totuși, Malko își dădea seama că corpul ei elastic răspunde elanului lui, fremătând. El își spuse că o să sfârșească ceea c începuse la bordul avionului.

O trase pe Nancy spre pat, dezlănțuit, în ciuda oboseli Această aventură ușoară și agreabilă, provocată de partener sa, îl excita foarte tare. Fără a înceta s-o sărute, mâna sa urc de-a lungul gambei fusiforme și descoperi marginea unu ciorap. O explozie dulce iradie abdomenul său. În sfârșit, femeie care nu purta colanți. Dar în momentul în care e cuprinse în palmă carnea moale de deasupra ciorapului degetele lungi ale lui Nancy îi atinseră mâna și o reținu. Malk crezu că este un gest de cochetărie trecător și insistă, da Nancy Younglove își strânse brusc picioarele lungi.

Nevrând s-o bruscheze, Malko abandonă atacul și o sărută Ea îi înapoie sărutul cu înflăcărare. Dar atunci când el vru să reia mângâierea acolo unde se oprise, ea se închise ca o scoică. Agasat de această rezistență insolită, presat de timp, arzând de dorință, el decise să ia problema de la capătu celălalt, atacând decolteul. Țesătura suplă lăsă foarte repede să iasă la iveală doi sâni tari și ascuțiți. Tratamentul la care el î supuse, smulse un mic geamăt tinerei femei. Atunci însă, când el dezveli bretelele fine și negre, ea își aranjă calmă rochia pe picioare și se ridică în șezut cu pieptul în întregime dezvelit.

— Cred că aveți o întâlnire, spuse ea cu drăgălășenie.

Malko avu impresia că începe un nou cutremur.

De la începutul serii, Nancy se comporta ca o femeie care dorește să aibă o aventură. Malko fierbea de furie. El ura cochetele. Expresia lui era probabil prea sugestivă, căci Nancy Youglove îl întrebă:

— Mă doriți?

Ochii lui Malko deveniseră verzi.

— Nu! spuse el. Mă întreb dacă să vă violez imediat sau mai târziu.

Ea râse veselă.

— Nu spuneți tâmpenii! Mai întâi, sunteți prea în vârstă ca faceți dragoste cu femeile cu forța. În al doilea rând, nu vreți să mă violați.

— Cine mă va opri?

— Dumneavoastră, spuse ea.

Privirile lor se încrucișară. Ea îi susținu privirea și adăugă:

— A fost greșeala mea că v-am telefonat, dar simțeam dorința să vă revăd, din cauza magnetismului pe care-l degajați. Am impresia că trăiți într-o lume periculoasă, diferită de a mea, care mă fascinează și, afară de asta, (ezită) din punct de vedere fizic mă atrageți. Vă doresc.

Malko simți o undă delicioasă calmându-i tensiunea.

— Atunci...

Ea se aplecă, cu pieptul în continuare gol și-i puse un deget lung pe buze:

— Sst! Vă cunosc obiecțiunea. De ce nu facem dragoste? Am să vă răspund imediat: iubesc foarte mult un bărbat. Ne înțelegem fizic foarte bine. Știu că, dacă fac dragoste cu dumneavoastră, se va strica ceva și asta nu vreau eu.

Malko o fixă cu un sentiment împărțit între respect și frustrare.

— Dar m-ați adus aici, în camera dumneavoastră. Știați că...

— Desigur, spuse ea. Am avut un moment de slăbiciune (râse). V-am spus însă că vă doresc. Este foarte agreabil să flirtezi cu un bărbat pe care-l dorești foarte mult.

Cinismul până la acest nivel era admirabil...

— Nu doriți să vă ofer un orgasm punându-mi mănuși albe? întrebă Malko ironic.

Nancy Younglove nu râse.

— Nu, spuse ea. Nu doresc să am orgasm cu dumneavoastră.

— Dar vreți totuși să flirtați.

— Nu este același lucru. Știu că sunt odioasă, știu de asemenea ce gândiți, dar pentru mine ar fi prea grav.

Malko o atrase spre el excitat și o sărută. Se simți din nou în paradis. O mângâie peste rochie și o simți fremătând, apoi brusc strânse din nou picioarele, cu o luciditate demonică. De furie, Malko își înfipse dinții în sânii ei dezveliți. Ea scoase un mic strigăt dar nu-l respinse. Jocul crud se prelungi, fără ca

Malko să înregistreze vreun progres. Flirt, joacă, explicații. De fiecare dată când el se hotăra s-o trimită la plimbare pe tânăra americană, o găsea atât de atrăgătoare, încât hotărârea era depășită de dorință. În final, ea fu cea care abandonă, întinsă pe spate, cu rochia suflecată până la buric:

— Nu mai pot, mărturisi ea, râzând nervos.

Malko descoperi cu oroare că era ora 23 și 45, furios pe el însuși.

Umilit, frustrat, el începu să-și aranjeze hainele. Nancy îl contempla sprijinită în coate, cu o expresie, în același timp lacomă și detașată.

— Sper că veți încheia mai bine această seară, spuse ea.

Partea cea mai rea era aceea că din vocea ei răzbătea sinceritatea. Când el ajunse la ușă, Nancy se ridică și veni spre el. Aproape cu timiditate, ea îl sărută cu bazinul un pic depărtat ca să nu reaprindă dorința.

— Bună seara și pardon, murmură ea.

Hawa se găsea pe Amiki Dori Street, stradă mică, paralelă cu enormul Expressway care înconjura Ginza, ridicat pe stâlpi de beton. La această oră târzie, buticurile erau închise, dar patru sau cinci neoane țipătoare scânteiau câteodată așezate pe același imobil, semnalând locurile primitoare. Malko împinse ușa de la intrarea lui *Hawa* care avea dreptul la un parter datorită standingului său și fu primit de zvon de muzică. În ciuda semiîntunericului, el distinse aranjamentul ciudat din interior. Centrul era ocupat de un bar protejat de un oval din lemn, în timp ce pereții erau împărțiți în separeuri mici, fiecare luminat de o lampă minusculă, cele mai multe fiind ocupate de cupluri.

El avansă până la bar și privirea îi căzu pe un șir de picioare fusiforme ieșind din rochii de mătase. Erau fete care așteptau. Fu răsplătit cu surâsuri luminoase și în urma sa veni un chelner care nu contenea cu plecăciunile, gata să satisfacă abominabilele perversități ale onorabilului străin.

— Miss Kuniko? întrebă Malko.

Surâsul chelnerului se accentuă. Fetele își reluară aerul lor morocănos. Prin gesturi, chelnerul îl invită pe Malko să se instaleze într-un mic separeu aproape de ușă și îi aduse, treizeci de secunde mai târziu, un whisky, probabil măsurat cu

legetarul și, după aroma pe care o avea, distilat într-o căldătoare.

Muzica de fond acoperea zgomotul conversațiilor. Malko remarcă la bar doi bărbați singuri, masochiști sau avari, cufundați în contemplarea stâlpilor. Tocmai terminase consumarea microscopicului whisky, atunci când o siluetă se prezentă în fața lui.

Era regina din Saba în stil japonez, cu părul roșu acoperind un obraz cu contur pronunțat, cu trăsături dure, îndulcit de frumușii ochi migdalați de un verde ciudat, puși în valoare de gene lungi ca niște degete, o gură cărnoasă foarte roșie din care ieșeau la iveală niște dinți de care ar fi fost invidios și un rechin de rechin. Restul nu era mai puțin apetisant: nasul mic în vânt, pieptul insolent, ale căror două globuri proeminente ieșeau din decolteul rochiei de paiete verzi asortate cu ochii, cu unghiile ireal de lungi care o făceau să semene cu o panșatoare khmeră. Chiar și voea — joasă, dulce, ușor modulată, o voce de femeie amorezată — îți trezea dorința, în ciuda ochilor duri ca silexul.

— *I am* Kuniko, rosti apariția.

Malko se ridică. Kuniko era atât de perfectă, de parcă era o păpușă tocmai scoasă din cutie. Nici măcar un fir de păr nu era deranjat în machiajul ei de paradă.

— Eu sunt prieten cu Al Borzoï, o anunță el.

Japoneza scoase un mic gângurit de bucurie și se așeză în fața lui Malko, cu ochii un pic îmblânziți. Imediat, el îi prezentă cartea de vizită a șefului sucursalei CIA, pe care Kuniko o citi cu grijă, după care o puse în poșeta ei.

— Voi fi foarte bucuroasă să vă pot ajuta, murmură ea, dar sunt foarte prinsă.

El își aminti de porecla tinerei fete și se grăbi s-o liniștească.

— Compania pentru care lucrez eu, pune un mare preț pe misiunea cu care sunt investit și va ști să se arate extrem de generoasă cu cei care mă vor ajuta.

Machiajul perfect păru să pleznească în fața bucuriei sincere a lui Kuniko. Ea scoase o carte de vizită, mâzgăli un număr de telefon pe ea și i-o dădu lui Malko pe sub masă.

— Este numărul meu personal, spuse ea, dar nu avem dreptul să-l dăm.

Chelnerul se apropie și-i murmură ceva la ureche, în tim ce Malko admira buclele complicate ale coafurii ei care s îmbucau între ele. După ce dispăru chelnerul, ea se aplec spre Malko și el fu învăluit de parfum.

— Malko-san, șopti ea, nu o să pot întârzia mult timp lângă dumneavoastră. Când ați venit, eram deja cu un onorabil client un bătrân obișnuit al localului și acesta mă cheamă...

Ea se întoarse adresând un surâs încântător unui foart vârstnic domn cu ochelari, singur la masă lângă o sticlă d coniac Lagrange. Atunci când văzu că este observat de Malko acesta se ridică de la locul său, schițând câteva plecăciuni d bun gust — solidaritatea internațională a "husenilor"...

— Am să vă telefonez când voi avea nevoie d dumneavoastră, promise Malko.

Strângerea de mână a lui Kuniko era o veritabil mângâiere: dulce și seducătoare. Ochii verzi se reîncălziseră În ciuda machiajului ei pronunțat, era totuși frumoasă, își zise Malko, frustrat de intermediul cu Nancy Younglove. Fu ispitit să depună un sărut pe sânii oferiți pe tavă dar își aminti la timp că este un gentleman. El îi urmări din priviri crupa rotundă ș cambrată, în timp ce ea se ducea la clientul său, apoi studie ambianța din *Hawa* așteptând nota de plată.

În separeuri se găseau cam cincisprezece cupluri absorbite de convorbiri galante, fără cel mai mic gest deplasat sau intim Cel mai îndrăzneț dintre japonezi ținea mâna însoțitoarei sale în timp ce aceasta își povestea necazurile prin care trecea.

Malko era cât pe ce să-și înghită cravata atunci când prim nota. Era vorba de suma de treizeci de mii de yeni. Cu acești bani puteai cina de două ori la *Maxim's*. Dedesubt figurau ș douăzeci de mii pentru cele douăzeci de minute cât durase compania efectivă a frumoasei Kuniko, exact ca la parking. Ora începută trebuia plătită. Chelnerul, compătimitor sau neliniștit, se aplecă spre Malko.

— Sir! Noi acceptăm și cărțile de credit...

Malko fu cuprins de un fior când ieși din local. Hotelul era prea aproape ca să ia un taxi. El începu să meargă repede, având o dispoziție proastă, gândindu-se când la Nancy

Younglove, când la Kuniko. Între o cochetă și o materialistă, viitorul lui sentimental părea complet compromis.

Se întreba ce-i rezervă viitorul. Se simțea atât de frustrat, încât cu greu se abținu să nu se întoarcă la *Dai-Ichi.*

Ginza era pustiu. În Japonia era criză și numeroase baruri închiseseră deja. Neoanele străluceau cu tristețe în frig. În momentul în care trecu pe sub podul de cale ferată din fața *Imperial*-ului, un tren făcu să se cutremure stâlpii săi metalici. Holul hotelului era de asemenea pustiu. Malko luă cheia camerei sale, sperând până-n ultimul moment s-o găsească pe Nancy Younglove așteptându-l pe culoar, pocăită.

Acolo nu era decât o cameristă scundă cu ochii cârpiți de somn și cu picioarele de forma unui perfect arc de cerc. Dezgustat, el dădu drumul la televizor pentru a privi la un vechi film cu samurai — western-ul local. Proastă zi!...

Malko tocmai ieșise de sub duș, când auzi bătăi în ușă. Un vânt violent măturase ceața și un soare strălucitor lumina Tokyo. Se duse să deschidă și rămase surprins în fața unei ciudate apariții. Era o japoneză de talie mică, cu părul scurt și cârlionțat. O mască mică de gaze albă antigripă — lucru obișnuit la Tokyo în perioada de iarnă — îi acoperea nasul și gura. Era înfășurată într-o manta lungă până la glezne și ținea în mână un pachet în formă cubică, înfășurat în hârtie multicoloră.

Aceasta plonjă în fața lui Malko într-o profundă reverență, se redresă și se lansă într-un lung discurs din care Malko crezu că înțelege numele lui Tom Otaku. În final, ea îi întinse pachetul lui Malko și se înclină din nou până la pământ.

Malko luă coletul, jenat că nu-i poate mulțumi dar, în mod cert, ea nu vorbea engleza. El o privi depărtându-se pe culoar spre ascensor, apoi reintră în cameră.

Oare ce-i putea trimite Tom Otaku la ora opt dimineața?

Ultima foaie de hârtie fu îndepărtată, ieșind la iveală o vergea metalică. Dintr-odată, Malko deveni circumspect, bătăile

inimii i se accentuară. Cu infinite precauţii, el termină de desfăcut ambalajul cadoului. Era cât pe ce să sară departe de masă. Printr-un grilaj metalic prin care treceau nişte fire multicolore, zărea ceea ce nu puteau fi decât batoane de exploziv, racordate la un detonator de lungimea unui creion printr-un sistem complicat. Timp de o fracţiune de secundă Malko rămase paralizat, cu creierul blocat, apoi ideile începură să revină. Se duse la fereastră, o deschise şi se aplecă în afară. Pe partea cealaltă a străzii înguste exista un building modern cu acoperişul plat. Malko reveni la masă forţându-se să nu se gândească, luă cutia în mâna dreaptă şi, întocmai ca un aruncător de greutate, o proiectă cu toată puterea în exterior. Ea atinse marginea acoperişului, se rostogoli câţiva metri şi se dezintegră cu o flacără de culoare roşie şi o explozie puternică. Vântul duse imediat norul de fum negru spre Hibaya Park. Dacă n-ar fi existat hârtia mototolită în cameră, unda de şoc care-i mai producea încă vibraţii dureroase în urechi şi pata neagră pe ciment, acolo unde explodase bomba, Malko s-ar fi crezut pradă unui coşmar.

Treizeci de secunde mai târziu, el plecă din camera sa, cu pistolul extraplat la centură. Ca prin minune, ascensorul ajunse la etaj. Un grup de oameni de afaceri italieni îl privi cu stupoare. Pătrunse în hol bruscând oamenii, strecurându-se în zig-zag printre ei. Fata avea patru sau cinci minute avans.

Afară, el auzi o sirenă a poliţiei care se apropia. Explozia nu trecuse neobservată. Se gândi măcar să prevină gorilele. Plin de furie, urcă din nou în ascensor. Inima-i bătea cu putere şi simţea furnicături din cauza fricii. Uşile se deschiseră la primul etaj şi Malko îşi plimbă ochii de jur împrejur, tocmai timpul necesar ca să vadă mantaua maro.

În momentul în care uşile se închiseră la loc, el se năpusti afară.

Ea îl văzu. Masca îi dispăruse, lăsând să se vadă nişte dinţi depărtaţi şi o gură mică cărnoasă. Zărindu-l pe Malko, ea se întoarse fugind spre East Wing, legat de clădirea principală printr-un labirint de culoare. Malko lovi din fugă doi japonezi, cu atâta putere, încât toţi trei se rostogoliră pe jos. În timpul cât îi fu necesar ca să se scoale, fata luase un avans de douăzeci de metri. Malko se năpusti în coridorul care surplomba holul şi o

zări pe fata care se îndrepta spre ieșire. El strigă cât îl țineau puterile:

— Stop her! Stop her!

Cei optzeci de membri ai unui grup de turiști coreeni ridicară capetele dar nu se mișcară.

Malko coborâse deja scara și se năpusti afară din hotel în momentul în care fata deja luase colțul pe strada care ducea spre Hibaya Parc. El fugi mai repede. Zări mai multe mașini ale poliției oprite lângă clădirea unde "bomba sa" făcuse explozie. Fata trecu pe lângă ei fără să fie băgată în seamă. Malko începu din nou să urle, dar nimeni nu-l ascultă.

Puțin câte puțin, se micșora distanța care-i despărțea. Ea nu mai avea nici o speranță de scăpare. El o ajunse din urmă exact în momentul în care încerca să se strecoare printre mașinile care străbăteau Hibaya Dori. Malko o înhăță de braț și ea se zbătu cu încrâncenare. Doi japonezi care așteptau sosirea taxiurilor se uitară uimiți. Se produse o scurtă încetinire a circulației și fata se năpusti în față cu o forță neașteptată. Odată cu mișcarea pe care o făcu pentru a scăpa de Malko, mantaua maro se desfăcu și el zări dublura.

Șocul fu atât de puternic încât el o lăsă să scape. Mantaua era efectiv căptușită cu cartușe de dinamită.

Japoneza fugea deja pe Hibaya Dori, strecurându-se cu abilitate printre mașini. Un japonez în civil veni spre Malko, arătând o insignă aurie la reverul hainei: DETECTIV. Era unul dintre polițiștii hotelului însărcinați cu notarea numerelor automobilelor suspecte din fața hotelului *Imperial*.

— Ce se întâmplă, Sir? V-a inoportunat persoana aceea?

Malko se aruncă între mașini, riscând să fie strivit, strigând către detectiv:

— Este o teroristă. Are explozive asupra ei.

Cuvântul "teroristă" îl propulsă pe detectiv ca pe o rachetă. Gesticulând și înjurând automobilele, el se năpusti printre mașini, depășindu-l pe Malko.

Terorista cu mantaua maro ajunse pe cealaltă parte a străzii înaintea celor doi bărbați și se lansă pe peluzele din Hibaya Park. În ciuda staturii ei mărunte, japoneza fugea ca o

săgeată, câștigând teren fără încetare. Jenat de rănile sale ma
vechi, Malko, ținând revolverul extraplat în mână, pierde
teren. Aflat la capătul puterilor, îl văzu pe datectiv, aflat la
sută de metri în fața lui, apucând un capăt al mantalei marc
Explozia veni ca un trăznet, scuturându-l pe Malko, apoi s
simți măturat de un suflu fierbinte. El se aruncă instinctiv
pământ pentru a evita unda de șoc. Auzi urletul unui claxo
Ridică capul. În locul în care detectivul o prinsese pe teroristă
nu mai erau decât resturi informe. O mașină parcată pe alee
pe care ea voia s-o traverseze, era înconjurată de un cire
desfrunzit.

Malko se scutură de praf și se duse la locul exploziei.
mașină Toyota mare a poliției sosi două minute mai târziu. N
mai era mare lucru de privit. Resturile corpurilor celor d
japonezi erau împrăștiate până la Palatul Imperial. Nu se va s
niciodată dacă a fost un simplu accident, sau dacă fata trimis
să-l omoare pe Malko preferase să se sinucidă în loc să f
prinsă. Cu fanaticii de la Sekigun, orice era posibil.

Polițiștii care veniseră cu Toyota, se îndreptară spre Malko

Zona exploziei era limitată de bariere și era păzită d
polițiști în uniforme.

Alții, care erau dotați cu saci de plastic, adunau resturi
celor două corpuri împrăștiate prin Hibaya Park. Florăreas
instalată în fața hotelului *Imperial* găsi o mână cu palmă cu t
printre plantele sale și stârnise tot cartierul. Chris Jones
Milton Brabeck, rușinați că rataseră aceste încântătoar
peripeții, erau bosumflați.

— Este posibil ca acești mizerabili să nu fie prinși? morm
Chris.

— Nu sunt decât douăzeci și cinci de milioane de locuito
în aglomerația Tokyo-Yokohama, remarcă Malko cu blândeț
Presupunând că începeați să-i triați imediat, aș fi termina
treaba, poate, la cină.

El zări obrajii căzuți și ochelarii mari ai lui Tom Otaku, șef
Kohan-ului, care venea spre el. Japonezul îi scutură mâna ca
când ar fi vrut să i-o smulgă, dar ochii săi înecați în grăsim
erau gravi.

— Noi am găsit opt cartușe de dinamită în grupurile sanitare de la primul etaj, anunță el. Această fată voia să arunce tot hotelul în aer...

Malko nu-și putea reveni. Hiroko nu numai că nu se ascundea, ci trecuse la atac.

— Dar ea nu se gândea că explozia din camera mea ar fi alertat tot hotelul? obiectă el.

Tom Otaku râse amuzat.

— A uitat că dumneavoastră nu sunteți japonez, Malko-san. În țara noastră nu despachetezi niciodată un cadou imediat ce-l primești deoarece aceasta este socotită o lipsă de bune maniere. Această teroristă gândea că o să aibă cel puțin o oră avans.

Malko își binecuvântă proasta educație. Polițiștii, dotați cu saci de plastic, reveneau. Cu ceea ce adunaseră era foarte greu să identifici corpurile. Tom Otaku îl luă de braț și îi spuse cu voce joasă:

— Mi s-a raportat că, în timp ce o urmăreați pe această fată, aveați o armă automată. Este exact?

— Da, recunoscu Malko.

Japonezul își scutură obrajii căzuți cu un mic zgomot gelatinos.

— Malko-san! Aici, în Japonia, noi suntem foarte conservatori. V-aș ruga să nu mai ieșiți cu arma. Doar în baza relațiilor excelente pe care le avem cu Borzoï-san, nu v-o confisc.

— Și dacă încearcă din nou să mă omoare? protestă Malko.

Otaku se simți șocat.

— Îi vom aresta pe acești teroriști, afirmă el. Până atunci, am să dau ordin să se întărească supravegherea în jurul dumneavoastră și la hotel.

Malko preferă să nu polemizeze și să-și ia la revedere după o strângere de mână care-i frânse câteva falange.

— Noi o să plecăm într-o jumătate de oră, îl anunță Chris Jones, cu tristețe. Mai ales după ultimele evenimente, începuse să-i placă Japonia.

— Să-l sărutați pe David Wise din partea mea, spuse Malko. Dacă vreți să vă aprovizionați cu kimonouri, vă sfătuiesc să mergeți la arcadele subterane ale hotelului.

Pentru a merge să-l viziteze pe Max Sharon, prefera să
singur.

Ţinând o pipă scurtă, strânsă cu putere între dinţii s
stricaţi, cu ochii în continuă mişcare, punctând relatarea
Malko cu mici semne din cap, împingându-şi gâtul înainte, M
Sharon afişase o politeţe rafinată. Malko găsise greu biroul
într-un imobil vechi care se afla alături de liniile de cale fera
suspendate care se întretăiau deasupra lui Ginza, dou
camere, încărcate cu cărţi şi hârtii. De fiecare dată când trec
un tren, zgomotul acoperea conversaţia. Într-un colţ,
japonez cu guler răsfrânt caligrafia legende de fotografii. M
Sharon, după o şedere de douăzeci de ani în Japonia adopta
mimicile, atitudinile, felul de a vorbi sacadat al niponilor, chiar
pielea sa căpătase o transparenţă gălbuie. Era de talie mic
avea gesturi vii, nervoase şi ochii îi surâdeau continuu.

— Asta este, conchise Malko. Al Borzoï mi-a spus că
putea fi un bun consilier...

Max Sharon trase cu lăcomie din pipă.

— Sekigun, spuse el, melancolic. Mişcarea aceasta
plecat din Kyoto. Am cunoscut pe mulţi din membrii ei, pent
că mă ocup un pic de cinema... Ei, nu-i aşa, erau susţinuţi
oameni din cinematografie, de oameni cunoscuţi. La u
moment dat, ei organizaseră colecte în mod deschis, pe Ginz
pentru colegii lor încarceraţi.

— Dar ce vor ei?

— A! Asta-i...

Foarte excitat, Max Sharon se ridică şi se aşeză
fereastră, contemplând oribilul imobil negru al *Asahi Shinbu*
iar de cealaltă parte calea ferată. Apoi se întoarse spre Malk
foarte didactic:

— Mon cher, aţi auzit vorbindu-se de doctrina Sokkatsu?

Malko trebui să-şi mărturisească ignoranţa cu privire
acest subiect.

— Bine! zise Sharon. În acest caz, nu puteţi înţelege nim
despre Sekigun. Sokkatsu este un fel de nihilism care a fos
prost asimilat de către aceşti tineri, un amestec de tendin
sinucigaşe şi de predispoziţie la violenţă.

Trase din nou din pipă. După strălucirea ochilor lui, Malko i spuse că, în mod cert, el știa multe despre Sekigun. Probabil că CIA hrănise o viperă la sân.

— Bine! Să mergem să mâncăm, zise el, în maniera sa abruptă.

Efectiv, îl împinse pe Malko afară din birou. Ajuns pe coridor, se frânse în două în fața unui japonez. Acesta îi înapoie plecăciunea.

— Sunteți invitatul meu, propuse Malko. Să mergem la *Maxim's.*

— A, nu! zise Sharon. Este prea trist. E băgat la al treilea subsol. Ai impresia că ești pe un submarin. Cunosc eu un loc mai bun

Merseră pe străzile mici și animate ale Ginza, croindu-și drum prin mulțimea disciplinată. La fiecare intersecție, fluierele emiteau ordine către pietoni, de fiecare dată când semafoarele arătau culoarea roșie. Se traversa chiar și în diagonală.

În fiecare restaurant, în vitrină, se expunea reproducerea exactă a tuturor felurilor din menu în culoare și mărime naturală, precum și prețul. Nu putea exista surpriză, decât cu privire la gust. Max Sharon îl împinse pe Malko pe o scară și observă cu stupefacție o firmă pe care citi: PAUL BOCUSE.

Max Sharon avea un apetit de japonez, adică de vultur. După un *koulibiak* din somon, el înghițise o bibilică cu varză și băuse o sticlă întreagă de Chateau-Margaux 1970 care valora greutatea lui în aur și începuse să atace brânzeturile. Vorbea întruna, povestind tot felul de istorii, una mai palpitantă ca cealaltă Malko încerca să readucă vorba de Sekigun, dar jurnalistul-agent începea din nou să vorbească despre poluare. Malko începea să se descurajeze când Sharon se aplecă deasupra mesei, cu gura plină de caşcaval.

— Bun! zise el, în felul lui abrupt. Dumneavoastră vreți pe cineva care să vă ajute s-o găsiți pe această Hiroko?

— Foarte adevărat, zise Malko.

— Eu nu vreau să mă amestec, dar am un prieten care,

poate, vă va da un sprijin serios. Acesta este Ono Kawas
președintele sindicatului racketilor...

— Există un sindicat al racketilor la Tokyo? Mafia ar av
de ce să fie invidioasă. Sharon își agită pipa, amuzat.

— Termenul nu este totuși bine tradus, dar, în fond, es
cam același lucru. Aceștia sunt oameni foarte bogați
puternici. Eu l-am cunoscut pe Kawashi cu foarte mult timp
urmă, când nu era decât un mărunt *yakusa*[1]. El mă iubeș
mult. Tocmai a ieșit din închisoare și a trecut să mă vadă
să-mi mulțumească pentru că l-am vizitat. Dacă sunt povești
pașapoarte false sau arme, în mod sigur el va putea să
ajute, dar trebuie motivat.

Își frecă două degete unul de celălalt, într-un gest foar
expresiv.

— Există cei cinci sute de mii de dolari din răscumpărar
spuse Malko. Dacă mă ajută s-o găsesc pe Hiroko, aceștia v
fi ai lui.

— Perfect! Perfect! aprobă Sharon, cu strania sa voc
sacadată.

— Unde-l pot găsi?

Instantaneu, Sharon deveni statuia reprobării. Cu frunte
încruntată, colțurile gurii lăsate în jos și bărbia trasă înapoi.

— Treaba asta nu se face așa. Eu am să-i comunic ofer
dumneavoastră și dacă el acceptă, o să vă contacteze. Aprop
Nu vorbește deloc engleza. Aveți un translator... în afară d
Borzoï? El crede că vorbește engleza dar se face adesea
ridicol. Este o limbă dificilă, întortocheată, personalizată,
funcție de persoana care o vorbește. Câteodată, Borzoï, fă
să știe, vorbește limba femeilor, ca și când ar fi femeie.

Întrerupându-i cascada de cuvinte, Malko reuși să plasez
numele lui Kuniko. Sharon se arătă deziluzionat:

— Ar fi fost mai adecvat un bărbat. În fine...

Intoxicat de fumul pipei, zăpăcit de vorbărie, Malko achită
notă de plată cu care în Bangladesh puteai hrăni o familie u
an. La ieșirea din restaurant, Max Sharon îi strânse mân
imediat.

— Eu merg pe-acolo, zise el, arătând centrul Ginza. P
curând. Mă ocup eu de dumneavoastră.

---

1. Pungaș (n.a.)

Malko se uită la omulețul ciudat care se îndepărta cu un pas foarte vioi, realizând că nu avea nici cea mai mică idee despre ce gândea el în realitate. Nu-i mai rămânea decât să se roage pentru ca sindicatul racketilor să zboare în ajutorul CIA.

Hiroko opri tranzistorul care era lipit de urechea ei. Tremura de furie. Nu numai că Yokohi nu va mai reveni, dar ea eșuase în misiunea ei.

Mecanic, japoneza luă câteva batoane de tămâie, le aprinse și le puse într-un bol cu nisip, la picioarele unui mare kakimono atârnat de perete. Fumul de tămâie începu să urce prin camera mică, mângâind nările teroristei. Afară, sub verandă, Furuki continua să stea legat de stâlp, tușind de credeai că-și scuipă plămânii. Dimineața, devreme, Hiroko îi aplicase o nouă ocară: îl răsese în cap cu o lamă, cu atâta neîndemânare, încât craniul lui era acoperit de o crustă de sânge uscat.

Ceilalți dormeau în camerele minuscule. Hiroko era singura care poseda un tranzistor. Ea trebuia totuși să le aducă știrile la cunoștință.

Camera în care stătea ea era absolut goală, cu excepția unor rogojini care acopereau podeaua de lemn și a unei gropi în care era instalat un brasero pe care fierbea un ceainic. Hiroko își turnă o ceașcă de ceai verde, pentru a o ajuta să reflecteze.

Gemetele și tusea lui Furuki, care de-acum avea două zile de când stătea legat, hrănit cu un pic de orez, o calmară puțin. Departe însă de a o face să renunțe la proiectele ei, moartea violentă a lui Yokohi îi mărea încrâncenarea. Vreo douăzeci de membri ai Sekigun o ascultau orbește. Era suficient pentru a-l putea suprima pe omul care-i stătea în cale. Datorită lui Furuki, ea știa că el se află la Tokyo pentru a-i lua urma.

Bău o gură de ceai fierbinte, cu ochii fixați pe verandă, visând la ziua când îl va lega acolo pe inamicul ei, pentru a-i aplica același tratament ca lui Furuki, o moarte foarte lentă și penibilă.

Capitolul VI

Ono Kawashi scoase, cu un gest mecanic, una din bucăţile de leucoplast care-i ţineau pleoapele ridicate. De puţin timp suferea de o maladie a muşchilor care-l paralizase parţial. Fără aceste bucăţele de leucoplast, pleoapele sale ar sta căzute orbindu-l. Cu înţelepciune, se adaptase acestui nou avatar suplimentar care se adăuga la sciatica disimulată care-l împiedica să profite atât cât ar fi vrut de a treia femeie cu care se căsătorise cu trei ani în urmă, Koko.

Luă dintr-o mică cutie lăcuită neagră un bob glasat cu zahăr, îl lăsă să se topească pe limbă, după care se lăsă pe spate, emiţând un scurt râgâit de satisfacţie. Examină apoi, cu un ochi critic, enormul buchet care ocupa un întreg colţ al camerei. În fiecare dimineaţă, dl. Chidoya, maestru în aranjamente florale, venea să creeze unul nou, schimbând florile, aducând altele proaspete, astfel încât onorabilul lui client să nu aibă înaintea ochilor, timp de două zile, acelaşi aranjament. Dl. Kawashi ţinea foarte mult la această diversitate. Era una din plăcerile sale cele mai costisitoare. Dincolo de flori, el lăsă privirea să-i rătăcească asupra arborilor din Grădina Imperială. Imensul apartament unde-şi petrecea cea mai mare parte din zi ocupa întregul etaj al doisprezecelea al unui imobil ultramodern cu priveliştea spre Kyodo, Palatul Imperial, deasupra lui Uchibori Dori. Preşedintele sindicatului racketilor spunea câteodată, cu mândrie, că el se bucură de aceeaşi privelişte cà Împăratul, ceea ce pentru fiul unui pescuitor de perle, aproape analfabet, din insula Hokkaïdó, nu era chiar aşa de rău. Corpul lui Ono Kawashi îi trăda originea: mic şi uscat ca un ţâr, cu mâinile mari deformate de artrită, cu ochii miopi în spatele unor lentile mari, cu câteva fire de păr alb

e craniul său rotund și diform, având pe partea stângă un ist mare.

Pentru a îndepărta gustul bobului puțin cam înțepător, dl. awashi culese cu delicatețe o petală roz dintr-un vas lung și ubțire de pe biroul său și o băgă în gură. Începu s-o mestece, ecitind scrisoarea pe care o primise cu două ore în urmă, rmunat caligrafiată pe un pergament de bună calitate, așa um se cuvine între oameni de bună condiție.

Dl. Kawashi, desigur, nu era considerat astfel de către toată umea, dar estimările averii sale variau între cinci și zece miliarde de yeni. Miile de metri pătrați ai apartamentului său erau presărate cu tablouri, operę de artă din Asia și Europa, statui ale lui Buddha furate din îndepărtate temple din Birmania, statuete aduse prin contrabandă din China. Grădina de iarnă cu care se continuă biroul său, presărată cu fântâni, mini-cascade, fragile plante tropicale, ea singură costase cât o casă cu douăzeci de camere. În loc să se mulțumească cu o soție, el ținea trei japoneze a câte două sute de mii de yeni fiecare. Datorită unui sistem complex de intimidări feroce, dl. Kawashi dirija, din biroul său tapisat cu teck, toată organizația de racketi din Tokyo. Nici un bar, nici un butic, nici un restaurant, nici o spălătorie între Yokohama și Tokyo nu funcționa fără să-și plătească dijma, ceea ce-i atrăsese mulți dușmani, activi și adesea puternici, dlui Kawashi. Din cauza acestora stătuse trei luni de zile într-o închisoare din Tokyo, în timp ce o liotă de avocați pregătea asaltul asupra judecătorului pentru a-i obține eliberarea. Aceasta îl costase un munte de yeni, dar dl. Kawashi obținuse mult dorita libertate și revenise la biroul său în care inspira mirosurile de substanțe aromatizate. Din nou luă în gură un bob, ascultând susurul cascadei din grădina de iarnă.

El ezita. Oferta pe care o primise era, desigur, interesantă: chiar și pentru dl. Kawashi cinci sute de mii de dolari reprezentau o sumă mare de bani. Părea să existe o limită a bulimiei sale financiare. În ciuda celor șaizeci și șase de ani ai lui, el continua să-și mărească imperiul cu o ferocitate lacomă și tenace, ca și când ar mai fi avut înainte încă un secol de viață. Era lucid și știa că superba Koko va fi curând cea mai bogată văduvă din Tokyo. Cumpăra din Coreea misterioase infuzii de gin-seng, menite să-i păstreze eterna tinerețe, dar

acestea nu erau capabile să-l vindece de sciatică. Scuipă ce
ce rămăsese din petala roz. În fond, ceea ce-l flata imens, e
faptul că un străin, care avea în spate o organizaţie puternic
un pic cam la fel cu a lui, semi-clandestină, făcea apel la el. D
Kawashi, care nu se amestecase niciodată în politică, nutre
totuşi, faţă de America, un fel de teamă superstiţioasă.

Se hotărî dintr-odată.

Arătătorul lui ridat, noduros, încă plin de zahărul de pe bo
apăsă pe o sonerie instalată pe biroul lui care-i făcea legătu
cu secretarul lui.

Treizeci de secunde mai târziu, uşa se deschise în faţa un
japonez foarte urât, cu un păr negru şi gras, purtând ochela
cu ramă de sârmă ca şi contabilii de odinioară, cu buze moi,
de cauciuc, ieşind dintre obraji, cu ochi mici duşi în fund
capului. El era îmbrăcat într-un costum foarte ajustat, o ves
încheiată cu nasturi şi pantofi lustruiţi impecabil, puţin mai îna
decât şeful lui, dar mult mai puternic. Masayuki Yamamo
avea centura de 3 dan la karaté. Corpul lui rotunjor şi aparent
i indulgenţă ascundeau o veritabilă maşină de ucis. El s
înclină adânc în faţa dlui. Kawashi, murmurând o formulă d
tipul "Zece mii de ani de fericire marelui maestru care a ilumin
viaţa mea". Ono Kawashi îl întrerupse, cu un gest sec:

— Taci, *yakusa*[1]!

Era porecla cu care-l alinta mereu pe Yamato, care-i e
totuşi devotat trup şi suflet. Îi dădu să citească documentu
Yamato îl citi rapid, aşteptând decizia bătrânului maestru.

— Am să-l primesc pe acest străin, Kawashi-san, propus
el.

Kawashi îşi trecu arătătorul deformat peste chistul de p
craniul său.

— Nu!

Yamato se strâmbă:

— Dumneavoastră doriţi ca eu să-l refuz, Kawashi-san?

Kawashi învăţase o engleză destul de eficientă, conversân
în port cu dezertorii americani, cu zece ani în urmă.

— Nu! zise, sec, Kawashi. Vreau să organizezi un din
afară din casa mea, pentru a-l primi.

Yamato îşi permise un mic "ah so!" de surprindere. Era c

---

1. Derbedeule (n.a.)

ul surprinzător! Dl. Kawashi ieșea foarte rar, dar niciodată cu
ăni.

— Țin să-l onorez pe Max-san, spuse el. El mi-a fost
deauna un amic fidel. Să faci cum îți spun. O să participi și tu
ntru că eu nu vorbesc această limbă.

Yamato se retrase cu pași mici, înclinându-se de mai multe
e până la ușă, spunându-și că adevărata dorință de a ieși a
ui Kawashi se cheamă probabil Koko. Cea de-a treia soție a
ronului său se plictisea de moarte în mijlocul operelor de
ă, plângând amar că nu poate folosi rochiile somptuoase pe
re soțul ei o lăsa să se ducă să le cumpere, sub o pază
mă, de la croitori francezi din Tokyo. Fiind o veche taxi-girl îi
sea viața de noapte. Cu excepția picioarelor în formă de
anteze, mereu ascunse de cizme sau de un pantalon, ea
a superbă Răbdătoare, ea număra anii care o separau de
ertate, înghițind tranchilizante pentru a putea să suporte
stinența. Câteodată se întâmpla să se uite la Yamato cu
omie.

Acesta se instală în propriul birou minuscul, așa cum se
uvenea, pentru a arăta abisul care-l separă de stăpânul lui și
mă un număr de telefon.

— Este o onoare nemaiauzită, exultă Al Borzoï. Îl cunosc
e acest șarlatan de notorietate. Japonezii au obiceiul să-și
mească invitații străini prin intermediul secretarilor lor.

Biroul șefului sucursalei era la fel de gol. Malko se întreba
de lucrează americanul. Apelul telefonic al lui Max Sharon îl
ezise la ora zece dimineața din cauza decalajului orar. Acesta
sese extrem de laconic, precizându-i lui Malko faptul că se
sărcina să-i facă instructajul lui Kuniko și că ea urma să vină
-l caute la hotelul său la ora șase și jumătate. În Japonia se
a foarte devreme. Malko îi dăduse telefonul lui Kuniko, puțin
irat, dar recunoscător. Era primul pas minuscul pe care-l
ea angajându-se pe o pistă.

În ciuda asigurărilor lui Tom Otaku, Hiroko și complicii ei
au liberi în continuare. Din terorista de la *Imperial* nu se
sise nici cu ce să umpli o cutie de pantofi, fapt care îngreuna
ntificarea ei.

Ajutorul lui Kawashi, dacă se materializa, urma să fie foa
prețios. Malko privi dezgustat cerul din nou plin de nori. Acu
ambasada SUA era mai bine păzită decât Fort Knox.

— Cred că Chris Jones și Milton Brabeck ar fi trebuit
rămână, după felul în care decurg lucrurile, remarcă el.

Al Borzoï se trase de buza de iepure, plictisit.

— Era imposibil, afirmă el. Am primit o notă din part
ministerului de interne japonez.

Malko se ridică:

— Sper că nu veți primi în continuare un necrolog —
meu. Din punctul meu de vedere, acesta ar fi tot atât
supărător. Sper că dl. Kawashi dorește să-mi ofere mai m
decât un dineu.

Portarul *Imperial*-ului se curbă într-o plecăciune aproape
sol, în timp ce Malko se instală lângă Kuniko, strălucitoare, în
un compleu de lamé argintiu, al cărui pantalon părea să fi fo
croit pe ea. El se întrebă cum putea ea să conducă cu unghi
de o astfel de lungime. Marcedesul 450 SL se depărtă
trotuar după o manevră de bună calitate, sub privir
admirativă a portarului. Un om capabil să plătească
asemenea femeie, nu putea fi decât un gentleman: Cea m
mare parte a japonezilor înlocuiseră Shintoismul cu cultul
Yen.

— Unde mergem? întrebă Malko.

Viraseră la dreapta și mergeau spre nord, de-a lung
Palatului Imperial, în mijlocul unei circulații demențiale.

— La Asakusa, spuse Kuniko, într-un foarte ve
restaurant. Ea îi aruncă lui Malko o privire admirativă. Nu ști
că-l cunoașteți bine pe Kawashi-san, murmură ea.

— Îl voi vedea pentru prima oară, mărturisi Malko. Nu ș
nici măcar cu cine seamănă.

Lui Kuniko era cât pe ce să-i cadă genele false.

— Cum de v-a făcut onoarea să vă invite? întrebă
stupefiată, plină de admirație.

Malko deja își dăduse seama că, într-adevăr, Japonia e
extraordinar de structurată. Oamenii își petreceau timp
schimbând între ei cărți de vizită pentru a ști cu cine au de

face, dacă societatea pentru care lucrează era mai importantă sau mai puțin importantă decât a lor, dacă interlocutorul lor avea sau nu un rang mai mare sau mai mic. Fiecare avea locul lui, la milimetru Malko deranja în această situație. Un om care nu-l văzuse niciodată pe Kawashi dar era invitat de acesta, nu-și găsea locul în organigramă.

Ea puse mâna pe coapsa lui Malko și spuse cu vocea ei catifelată:

— Malko-san! Sunt foarte mândră să fiu împreună cu dumneavoastră. Unghiile ei zgâriau ușor alpacaua costumului negru

Ei urcau de-a lungul râului Tokyo spre nord, traversând cartiere din cele mai populate. În final, Mercedesul stopă în colțul unei străzi foarte animate, plină de lămpi cu neon. Kuniko încuie mașina.

— Este Rukku Street, spuse ea râzând, strada cea mai rău famată din Tokyo.

Cinematografele porno se aliniau în rânduri strânse. Unul dintre ele oferea ca atracție amorul dintre un vier trandafiriu și o suedeză durdulie. Un butic ciudat oferea căști nemțești și drapele hitleriste pentru nostalgicii Axei.

Între cinematografele porno existau "Pachinkos" și jocuri mecanice unde japonezii își omorau timpul chirciți ore întregi în fața acelor automate.

Un cuplu ciudat țopăia în cerc în fața unuia dintre ei. Ea, în vârstă de vreo șaizeci de ani, în kimono, cânta cu o voce de falset, el scutura o harpă de care erau agățate zeci de clopoței.

Kuniko îl trase pe Malko pe o străduță la dreapta, la fel de întunecoasă pe cât era de luminată Rukku Street și puțin mai departe ajunseră într-un spațiu deschis la centru, în care se afla un templu gigantic.

Kuniko îl trase pe Malko.

— Veniți! Este pe cealaltă parte.

Era frig și ea se lipi de el. El zări în penumbră zvastici pe fiecare stâlp al templului.

— Acesta este Kannondo, explică Kuniko, marele templu unde oamenii din cartier vin să se roage Lui Dumnezeu să le îndeplinească dorințele. Era de-a dreptul impozant.

După ce trecură de Kannondo, intrară pe o străduță și se opriră în fața a ceea ce părea a fi un minuscul conac elvețian

din trunchiuri de brad curățate de coajă, cu o grădină în față.

— Acesta este restaurantul, zise Kuniko, dar trebuie să aşteptăm afară, căci altfel îi ofensăm.

Malko își dori cu ardoare ca onorabilul Kawashi să fie punctual. Dârdâia. Deodată se angajă pe străduță o interminabilă limuzină Lincoln Continental neagră. Era atât de largă încât atingea ușor fațadele de pe ambele părți ale străzii. Kuniko îi strânse brațul lui Malko și murmură cu o voce șoptită, ca și când ocupanții limuzinei ar fi putut-o auzi.

— El este.

Portiera din față a Lincolnului se deschise în fața unei arătări rigide cu nas coroiat, îmbrăcată în pantaloni negri.

— Este Koko, șopti Kuniko. Are șaisprezece ani și este deja proprietara a două imobile.

Din partea cealaltă coborî un personaj straniu, puțin mai înalt decât acoperișul mașinii, îmbrăcat într-un pardesiu negru cu un gât slab ieșind dintr-o cămașă albă, cu o cravată de asemenea albă și cu o pălărie neagră cu borurile răsucite pe cap.

— Este Kawashi-san, șopti Kuniko.

În spatele racketului apăru o blondă planturoasă cu privire bovină, cu un coc așa cum se făcea cu zece ani în urmă, îmbrăcată cu o bluză de mătase, mulând un piept fabulos, însoțită de un japonez cu părul negru unsuros, cu o cărare într-o parte, cu ochelari ovali cu rame de sârmă și vestă butonată. Obrajii căzuți îi dădeau aerul unui cioclu de lux.

Cele două cupluri înaintară unul spre celălalt și începu festivalul plecăciunilor, însoțit de ciripituri simultane. Kuniko, copleșită de respect, nu mai reușea să-și reia poziția verticală. Cu jumătate voce, ea începu prezentarea noilor veniți:

— Yamato-san și soția sa. Yamato-san vorbește engleza dar, din politețe, el nu va vorbi decât japoneza în seara aceasta. Eu voi servi drept interpretă. Soția lui Yamato-san este islandeză.

Era un cuplu ciudat. Ochii albaștri ai islandezei îl dezbrăcau pe Malko cu un aer gurmand. Odată plecăciunile terminate, se hotărâră să intre în restaurtant. Decorul era, de asemenea,

ciudat. Te-ai fi crezut într-un hambar. Obiecte stranii atârnau agățate de bar și de plafon. Nu existau mese, ci doar rogojini cu un reșou așezat pe jos. Clienții stăteau ghemuiți între boluri și farfurii. Pereți divizau restaurantul în mici separeuri.

Cu risipă de plecăciuni, chelnerii, cu mutre bune de spânzurătoare, îi conduseră pe noii sosiți într-o sală din fund unde se așezară pe jos, de o parte și de cealaltă a unei mese masive, la o înălțime de patruzeci de metri de sol.

Malko fu instalat în fața lui Kawashi și, cu această ocazie, el remarcă bucățelele de leucoplast care țineau ridicate pleoapele japonezului. Îi era greu să-și ia ochii de pe ele. Din fericire, fură aduși peștișori mici murați în oțet, cuburi de pește crud și de caracatiță uscată, arici de mare cu garnitură de alge și, mai ales, mai multe sticle cu saké. Kawashi se grăbi să umple un minuscul recipient din lemn plasat în fața lui Malko, vărsând alcoolul călduț.

— Așa este obicieul, îi șopti Kuniko la ureche. Faceți același lucru!

El se execută. Cum toată lumea făcea același lucru, în câteva minute, toată masa se transformă într-o baltă de saké. Dozele fiind mici, trebuiau umplute paharele fără încetare. Între două degustări, Kawashi se înclina și-i surâdea lui Malko.

Kuniko luă un bol, îl umplu cu diferite eșantioane și începu să-l învețe pe Malko să mănânce, cu bețișoarele. Toată lumea râse cu poftă.

Hiroko, cu capul pe perna sa de lemn, întinsă pe o rogojină, cu un pistolet-mitralieră la-ndemână, nu putea dormi. Insomnia ei nu se datora totuși gemetelor lui Furuki, care străbăteau peretele despărțitor de lemn, ci gândului de răzbunare.

Trebuia s-o răzbune pe Yokohi și să regleze conturile înainte să părăsească Japonia. Nu putea părăsi Tokyo pentru a pleca în SUA, lăsând inamicul în spatele ei.

Își făcu calculul că-i mai rămâneau exact șase zile pentru a-și lichida adversarul și a părăsi Tokyo. Înainte de a închide ochii, ea se mai uită o dată la silueta lui Furuki, legat de stâlpul de lemn, pe verandă. Acesta nu era încă la capătul chinurilor.

— *Kampai!*

— *Kampai!* răspunse Malko politicos, ridicând mic recipient de lemn.

Acela trebuia să fi fost al o sutălea toast! Ambianța s dezgheţase vizibil, faţă de începutul mesei. Una dintre bucăţ de leucoplast se dezlipise şi onorabilul Kawashi nu mai vede decât cu ochiul stâng, fapt care nu-l împiedeca să înfulece c poftă şi să se îndoape cu ajutorul beţişoarelor. Tocmai fuses adus un peşte cu carnea roz, aproape transparent, care s adăuga la cele douăzeci de feluri deja consumate. Fa rotundă a japonezului strălucea de sudoare. Kuniko tăie câte bucăţi din peştele lung, roşiatic la care adăugă câteva alg murate, puţin orez şi începu să-l îndoape pe Malko.

Kuniko era, de asemenea, bine îmbibată cu saké. Ochii verzi deveniseră focoşi, pieptul ei incredibil de bombat se ridic pentru a veni în întâmpinarea lui Malko. Fără întrerupere, e umplea farfuria vecinului ei cu nenumărate bunătăţi şi-l oblig să mănânce, cu râsete ascuţite de fiecare dată când el s strâmba, mestecând în continuu *tofus* — plăcinte mici de soi Discret, dl. Yamato îşi desfăcuse gulerul, în timp ce soţia lui devora pe Malko cu ochii ei bovini. Kuniko îşi lipise gamba de lui şi se purta cu el de parcă tocmai se sculaseră din acela pat. Doar Koko reuşea să-şi menţină aţitudinea hieratic ciugulind cu beţişoarele ei câteva bucăţele pe care le alegea c grijă. Cinci cuptoare reîncălzeau diyersele feluri de mânca preferate: *chagama, shabu-shabu, sukiyaki, teppanyaki,* cantităţi atât de mari, că ai fi putut hrăni tot Bangladesh-ul.

Până în acel moment, conversaţia nu depăşise nivelul d pălăvrăgeală. Dna Yamato şi Koko practic nu deschisese gura. Kuniko şi Yamato schimbară câteva glume în japoneză pe care le traduse imediat lui Malko.

Onorabilul Kawashi aproba cu ochii strălucind de răutate gura mânjită de grăsime, împurpurat de saké. Soţia s maiestuoasă, dreaptă ca un brad, îl depăşea cu douăzeci d centimetri. Kawashi îi surâse lui Malko, întrebându-l ceva:

— Kawashi-san întreabă dacă vă place acest restauran traduse imediat Kuniko.

— Este formidabil, spuse el, cu sinceritate.

— *Kuremutzo* este vechi de cinci secole, explică ea. Odinioară, banditii obișnuiau să vină aici pentru a discuta afaceri.

Cutuma aceasta persista încă. Malko prófită pentru a intra în subiect.

— Dl. Kawashi este dispus să-mi acorde ajutorul său ca să găsesc sursa armelor și pașapoartelor acestor teroriști? întrebă el.

Kuniko, vizibil jenată, începu un discurs lung, punctat de "Ahnoneh! Ah so". Dl. Kawashi continua să se îndoape. Când Kuniko sfârși, el vorbi la rândul lui. Kuniko traduse:

— Kawashi-san dorea să știe dacă poluarea există și în Europa.

Una din două: ori era maestru al umorului negru, ori traducerea lui Kuniko șchiopăta. Malko se lansă totuși într-un tablou de coșmar al Europei poluate și asfixiate.

Mai goliră câteva sticle de saké, apoi dl. Kawashi își luă leucoplastul și se ridică. Speriat, Malko constată că nu fusese abordat niciodată subiectul întâlnirii lor. Cât ai clipi din ochi, toți cei șase se treziră afară din restaurant, întrecându-se în reverențe. Kawashi, din nou demn, deși clătinându-se puțin. Malko se aplecă spre Kuniko.

— Spuneți-le că îi invit să bea un pic de șampanie într-o discotecă foarte elegantă care tocmai s-a deschis — *Castel* — un club privat.

Bâlbâindu-se de emoție, Kuniko transmise mesajul punctând aproape fiecare cuvânt cu o profundă plecăciune. Dl. Kawashi păru sincer surprins, atunci când ea îi explică faptul că nu există animatoare în acest loc. Un local fără taxi-girls, pentru un japonez, era ca Fuji-yama fără zăpadă. Totuși, odată formulată, invitația nu putea fi refuzată fără a-l jigni de moarte pe Malko.

El le oferi chiar ospitalitatea Lincolnului său. Din momentul în care se instalară în lunga limuzină, Kuniko își puse neglijent mâna pe coapsa lui Malko și o uită acolo.

Dl Kawashi își stăpâni un căscat discret. Din nou leucoplastul său se dezlipise și nu-i mai rămânea decât ochiul stâng pentru a observa construcția aceea aducând cu un

templu roman subteran sprijinit pe colonade care-i servea drept decor lui *Castel*. Discoteca amesteca armonios marmura neagră, sticla, coloanele și adâncile canapele negre, de bun gust atât pentru străini cât și pentru japonezi. Aceștia din urmă, erau însoțiți aproape toți de taxi-girls agățate de prin diverse locuri.

Dom Perignon curgea în valuri la masa lui Malko, foarte apreciat de onorabilul Kawashi care părea că se afundă puțin câte puțin în fotoliul lui. În ceea ce o privește pe Koko, aceasta părea însufletită de o vibrație imperceptibilă provocată de muzică. Ochii ei nu părăseau ringul de dans. Malko își spuse că era poate un mijloc de a debloca situația. Surâzând, el se înclină în fața soției lui Kawashi. Dl. Yamato și Kuniko părură loviți ca de trăznet în fața unei asemenea îndrăzneli nemaipomenite. Racketul, îmblânzit de șampanie, schiță un surâs și Koko se ridică țeapănă, precedându-l cu pași mici pe Malko spre ringul de dans.

Ea se lăsă înlănțuită, cu același aer demn, cu capul drept, cu privirea ațintită departe, expresia înghețată, cu brațul stâng foarte depărtat de corp, o imagine a onorabilei corvoade mondene, ce-l putea face mândru pe dl. Kawashi care, din locul său, nu putea să vadă decât bustul dansatorilor, pentru că, de la talie în jos, foarte onorabila soție a președintelui sindicatului racheților era lipită de Malko precum un timbru de un plic, de puteai crede că n-avea oase.

Totuși, muzica sincopată nu se preta la flirt, dar Koko nu părea să audă. Lipită de podea cu tălpi de plumb, ea ignora cu hotărâre cuplurile care se bâțâiau în jurul ei, frecându-se cu patimă de Malko, de parc-ar fi fost o elevă de liceu în călduri, cu o ipocrizie perversă. Fiecare dintre mușchii coapselor și abdomenului ei era în acțiune. Își sugea burta, se apropia, se freca, exact ca un animal fără vlagă și orb. Malko îi căută privirea. Koko ținea privirea absentă, ațintită asupra coloanelor care înconjurau ringul de dans.

Ceilalți, ghemuiți pe canapea, așteptau cuminți să se încheie dansul lor. După cinci minute de la începerea acestui manej al lor, Malko începu să se gândească foarte serios dacă nu cumva frumoasa Koko împingea puțin cam departe legile ospitalității.

Acest gen de distracții nu prea erau pentru vârsta ei și-l

putea supăra pe dl. Kawashi. Cu aceste gânduri în minte, el se aplecă la urechea ei:

— *We should sit down, I think.*[1]

Ea surâse fără să răspundă, ca și când n-ar fi înțeles. Abdomenul ei continua să se frece de cel al partenerului. El încercă să se îndepărteze de ea, dar Koko îl reținu cu o forță neașteptată, păstrând aceeași ținută demnă până la centură. Ea își dăduse seama de efectul pe care-l provoca și muntele Venus al ei pleca la asalt asupra a ceea ce mai rămăsese demn la Malko.

Cu un ultim efort, își aduse scopul la îndeplinire. Spasmul discret al lui Malko îl declanșă pe al ei. Ochii ei clipiră repede și se lipi atât de tare de el, încât era să-și piardă echilibrul. De altfel, ei se clătinară câteva secunde. Din fericire, celelalte cupluri le ofereau o barieră protectoare. Cu suflarea întretăiată încă, Koko se îndepărtă de Malko de parcă ar fi avut ciumă. Totuși, înainte de a ajunge la masă, ea îi strânse foarte tare degetele, ca pentru a-i mulțumi. Malko aprecie acest mod discret și pervers de infidelitate. Părea că nimeni nu văzuse nimic.

Aproape imediat dl. Kawashi își luă leucoplastul și, în următoarele cinci minute, ieșiseră în stradă. Lincolnul se strecura cu greu printre străduțele înguste din Roppongi, apoi se strecurară pe sub Shuto Expressway. Din nou, Kuniko se lipise discret de Malko. În zece minute, ei ajunseră la *Imperial*.

Dl. Kawashi avu probleme la coborârea din mașină pentru a face un schimb de plecăciuni cu Malko. Kuniko îi întinse mâna pentru ca să i-o sărute, Koko și Yamato înclinară capetele cu politețe și limuzina plecă mai departe pe Hibaya Dori, lăsându-l pe Malko stupefiat. Nu schimbaseră nici o vorbă despre subiectul pentru care se întâlniseră.

Al Borzoï râse din toată inima de îngrijorarea lui Malko.

— Nu-i cunoașteți pe japonezi. Kawashi nu avea nevoie să spună nimic. Dineul a constituit semnarea pactului.

— Credeți într-adevăr?

Malko era vizibil neîncrezător.

---

1. *Cred că ar trebui să ne așezăm. (n.t.)*

— Aceşti tipi vor cerceta tot oraşul. Ei cunosc pe toată lumea şi ştiu totul.

— Dar ei n-au nici un contact cu teroriştii din Sekigun, obiectă Malko. Cum credeţi că vor reuşi ei, acolo unde poliţia a eşuat.

— Există oameni care nu ar ajuta poliţia, dar i-ar informa pe ei.

— Ce cuplu straniu, Yamato cu irlandeza lui! comentă Malko.

Al Borzoï surâse:

— Ea îl admiră pe Yamato orbeşte. Forţa lui o excită. Totuşi, el o bate foarte tare, ceea ce nu o împiedică să se dea oricui. Ea nu are voie să se plimbe singură, prin Tokyo. Odată a văzut-o în compania unui pilot de linie olandez pe care aproape că l-a omorât.

— Aveţi noutăţi de la Tom Otaku? întrebă Malko.

Americanul negă din cap.

— Este trucul obişnuit. Oamenii Kohan-ului răscolesc cercurile studenţeşti fără nici un rezultat.

— Dar în ceea ce priveşte pe fata care a vrut să mă asasineze?

— Tot nimic! Nu a putut fi identificată. Ei încearcă să-i ia urma cu ajutorul resturilor mantalei sale.

Al Borzoï surâse cu amărăciune:

— Mutra dumneavoastră nu i-a plăcut frumoasei Hiroko.

Malko îşi luă la revedere de la şeful CIA din Tokyo. Afară era frumos, dar frig. El merse puţin de-a lungul *Okura*, coborând spre centru prin străzi mici fără trotuar. Doamne, ce urât era Tokyo! Scârboşenie de arhitect, surmontată de autostrăzi urbane construite fără nici o orânduială, cu mari buildinguri gri răsărind ca ciupercile.

Scârbit, Malko luă un taxi, al cărui şofer cu mănuşi albe nu cunoştea nici un cuvânt în limba engleză. Din fericire, el ştia să spună în japoneză "hotel *Imperial*."

Se lăsa întunericul atunci când Malko sosi la *Imperial*. Era ora patru şi jumătate, poluare şi timp urât. Ca de obicei, holul

mare gemea de lume, cu rânduri de japonezi așezați pe banchete de-a lungul barului.

În momentul în care Malko lua cheia camerei de la recepție, un tânăr japonez se apropie de el și îi spuse câteva cuvinte pe limba lui. Devenit prudent de la experiența precedentă, el se depărtă de interlocutorul său. Acesta din urmă nu părea totuși animat de rele intenții. Tânăr, surâzător, el încerca să-i explice ceva. Malko apelă la una dintre fetele de la recepție pentru a-i traduce spusele tânărului.

— Vă caută din partea unuia dintre prietenii dumneavoastră, spuse ea.

— Cine?

Schimb de priviri.

— Prietenul cu care ați cinat aseară, explică japoneza.

Era vorba de onorabilul Kawashi. Malko îl urmă pe japonez. Acesta din urmă îl conduse la un Nissan mare și-l instală în spate, apoi el se urcă la volan. Intrigat, Malko se-ntreba unde mergeau

Capitolul VII

Nissanul negru se opri în mijlocul unei străzi atât de înguste, încât flancurile sale frecau gardurile pe ambele laturi ale străzii. Tot cartierul era un labirint de case vechi cu grădini minuscule, în cartierul ambasadelor Minato-ku, cu mini coline și câteva buildinguri.

Tânărul japonez care-l adusese se grăbi să-i deschidă portiera lui Malko, apoi îi arătă o casă mică, modernă înconjurată de o foarte mică grădină. El deschise ușa și se dădu la o parte. Malko pătrunse în interior. Mirosea a tămâie și a iasomie. Primul lucru care-l frapă fu decolteul superb al lui Goudroune, soția lui Yamato, îngenuncheată în mijlocul unui living, în fața soțului ei, așezat pe un scaun. Cu părul blond prins într-un coc, cu corsajul legat foarte jos, lăsând descoperiți doi sâni lăptoși, ea semăna cu o gravură veche.

Ridică ochii spre Malko și surâse, continuând să-i desfacă șireturile de la pantofi soțului ei. Fără să se jeneze de Malko, aceasta îi scoase pantoful stâng lăsându-i piciorul gol.

— *Come on in!*[1] strigă Yamato.

Malko intră în cameră și strânse mâna japonezului. Acesta părea mai destins decât în prezența patronului său. Goudroune era ocupată cu descheierea vestei și scoaterea butonilor de la manșetele soțului ei. El se ridică desculț, își scoase vesta, își suflecă mânecile și-și scoase ochelarii.

— Luați loc! spuse el. N-am putut să-mi fac antrenamentul azi de dimineață. S-ar putea să fie nevoie să ne apărăm astăzi...

Era prima aluzie la pactul tacit între Kawashi și Malko. Acesta ardea de nerăbdare să-l întrebe de ce l-a invitat.

În momentul în care se pregătea să pună întrebarea, Goudroune reveni aducând trei planșe rectangulare, groase de

---

1. Intrați! (n.a.)

doi centimetri fiecare, pe care le puse jos, după care rulă covorul, degajând un spațiu liber în mijlocul camerei. Yamato se concentră câteva secunde apoi începu o serie de mișcări rapide și totodată brutale, atât lente, cât și suple, de o frumusețe surprinzătoare și sălbatică.

Timp de mai multe minute, el execută acest straniu balet, punându-se în gardă împotriva unui adversar invizibil, destinzându-se brusc, răsucindu-se. Goudroune contempla și privea cu ochii umeziți de plăcere. Ea simțea în mod vizibil o plăcere sexuală la vederea acestei exhibiții. Când Yamato se destinse, scoțând un strigăt răgușit și glacial care-l făcu pe Malko să tresară, ochii tinerei islandeze se dădură peste cap. Yamato, transpirat, rămase imobil.

— Planșele! ceru el.

Goudroune luă una dintre planșe și o ținu în poziție verticală în fața ei, la un metru de sol, cu amândouă mâinile, cu fața încordată. Yamato se concentră apoi, cu o mișcare fulgerătoare, gamba sa se destinse.

Malko avu impresia că piciorul lui nu făcuse altceva decât să treacă pe lângă planșa groasă și totuși aceasta se frânse în două bucăți printr-un trosnet sec. Goudroune scoase un țipăt de durere: o așchie îi străpunsese mâna și sângele curgea. Yamato nu o băgă în seamă.

— M-ai rănit, gemu Goudroune.

— Taci! spuse japonezul, cu o brutalitate care-l șocă pe Malko.

Goudroune își înghiți lacrimile, luă cele două planșe care rămăseseră și le ținu pe fiecare în câte o mână, după ce-și pansase degetul rănit cu o batistă. Yamato se concentră din nou. Pumnul lui drept se balansa ca un piston de locomotivă, tot corpul lui însoțind mișcarea...

Țipătul răgușit făcu să vibreze porțelanul. Yamato, destinsese brațul. Din nou Malko avu impresia că el atinsese ușor planșele cu pumnul său închis, dar cele patru bucăți căzură jos, ca lovite de trăznet. Goudroune, uitând de degetul însângerat, îi aruncă o privire languroasă. Pieptul ei palpita rapid. Yamato își aranjă părul și-și puse ochelarii.

— Fantastic! admiră Malko.

Japonezul clătină din cap cu modestie.

— Asta nu-i nimic, spuse el. Maestrul meu poate sparge pietre cu muchia palmei. Eu pot doar să provoc explozia cutiei

craniene a unui om cu o lovitură de picior sau de pumn, prin folosirea totală a energiei. Este o chestiune de influx nervos și de antrenament. Execut în fiecare dimineață trei sute de lovituri într-o planșă flexibilă. Unda de șoc poate provoca leziuni interne grave.

Terminase de încheiat vesta, își pusese ochelarii, semănând din nou cu un contabil liniștit.

— Să mergem acolo! spuse el.

Goudroune îi aruncă o privire plină de reproș, vizibil decepționată că nu putea profita de toată această energie.

Nissanul mergea pe Shuto Expressway ocolind Palatul Imperial. Malko văzu lebedele înotând în lac.

— Unde mergem? întrebă el.

— Să-l vizităm pe tatăl lui Hiroko. Este o idee a lui Kawashi-san.

Malko abia își ascunse decepția. Atât putea face ferocele racket? El însă nu vru să se opună la acest prim gest. Nissanul înainta cu ritm de melc pe autostrada suspendată care surplomba străzi blocate de automobile. Tokyo devenea pe zi ce trece un oraș greu de suportat. Apoi coborâră din nou într-un labirint de străzi înguste în centrul cartierului Ueno. La fiecare o sută de metri, șoferul trebuia să claxoneze insistent pentru a-și face drum liber. Într-un târziu, Nissanul stopă la intrarea unei străzi nepavate, încadrată de minuscule case din carton.

— În continuare vom merge pe jos, spuse Yamato.

Doi strengari jucau base-ball în fața unei pescării, un negustor de ceai verde bloca strada cu ceainicul, platourile și paharele lui microscopice. De-a lungul caselor se aliniau tarabe, cu lanterne cu abajururi de hârtie, lăudând calitatea mărfurilor. O grămadă de femei în kimono și saboți de lemn tropăiau printre maghernițe. Un bărbat tânăr caligrafia cu splendide caractere, cu silința unui școlar, pe un stâlp de telegraf lozinci care denunțau rapacitatea marilor trusturi. Un negustor de supă chinezească ghemuit, cu balansierul pe umăr, urina liniștit în fața unui mic atelier unde Malko zări o jumătate de duzină de lucrători care se ocupau cu pictarea păpușilor.

— Aici este, spuse Yamato.

Nu exista nici un număr, dar cum strada nu avea nici nume, asta nu avea prea multă importanţă.

Muncitorii se opriră surprinşi văzându-l pe străin. Unul dintre ei fugi în fundul prăvăliei de unde îşi făcu apariţia un japonez cu părul sur tuns ca o perie. Yamato se frânse în două şi festivalul plecăciunilor se prelungi timp de cinci minute, între Malko, Yamato şi tatăl lui Hiroko. Un lucrător fugi în stradă pentru a-l chema pe negustorul de ceai cu o voce ascuţită, un altul şterse un taburet de lemn pentru ca onorabilul străin să poată lua loc. Afară, câţiva copii priveau cu discreţie acest spectacol nemaiauzit: un străin să viziteze atelierul bătrânului Okada.

Yamato începuse un lung discurs punctat de tâmplar cu semne din cap, trădând amărăciune. Sosi şi ceaiul. Toată lumea bău în mijlocul unor noi plecăciuni, apoi tatăl lui Hiroko luă la rândul său cuvântul: Yamato traducea în engleza sa aproximativă.

— Nu şi-a văzut fiica de aproape doi ani. Este o pierdere atât de mare pentru el, încât nu îndrăzneşte să-i pronunţe numele. El vă imploră să nu vorbiţi despre el. Nu poate face nimic pentru a ne ajuta. Poliţia a venit deseori la el. El nu înţelege... Economisise deja bani pentru a-i cumpăra lui Hiroko un apartament cu opt camere într-o casă vecină, pentru ca ea să se poată căsători. La un moment dat, ea se întâlnea deseori cu un tânăr cu ochelari...

Malko ciuli urechile, dar tâmplarul nu putu să le spună mai mult, nu ştia nume şi nu putea preciza mai mult. De altfel, spusese tot ce ştia poliţiei. Nenorocitul îşi freca palmele cu un gest disperat. Malko înţelese că nu se putea scoate mai mult de la el şi se ridică.

Ei începură să se retragă. Atunci tâmplarul i se adresă lui Malko cu o voce grăbită şi Yamato traduse:

— El vă roagă cu respect s-o omorâţi pe fiica sa, dacă o găsiţi. Ruşinea sa va fi astfel mai mică şi vă doreşte o mie de ani de fericire.

— Dar nu mergeţi la *Imperial?*

Nissanul tocmai virase în faţa hotelului pe Harumi Dori şi se

angajase pe Ginza spre port. Yamato își frecă palmele una de alta.

— Mergem să-l vedem pe un prieten al lui Kawashi-san. El ne poate ajuta. Știe cine vinde și cine cumpără arme în Tokyo.

Inima lui Malko începu să bată mai tare. Era mai interesant decât bătrânul tâmplar, Pe când stăteau la culoarea roșie a unui semafor, Yamato îi arătă un butic minuscul în mijlocul unui teren viran, chiar în fața unui teatru de kabuki.

— Priviți! Este cea mai veche prăvălie de accesorii kabuki din Tokyo. Un bogătaș vrea să construiască aici un imobil, dar nu poate din cauza proprietarului. El refuză să vândă, chiar la un preț foarte mare, deoarece bunicul și tatăl lui au fost proprietari ai acestui teren. El spune că va vinde atunci când teatrul va pleca de aici. Bogătașul a încercat să cumpere teatrul, dar este imposibil.

— Nu poate obține demolarea lui?

Yamato râse politicos dar șocat.

— Așa ceva nu se face...

Straniе țară! Metroul semăna cu un paradis al hoților, dar nu te desparți de cineva fără două sute de plecăciuni.

Yamato trecu peste un mic canal care semăna cu un *khlong* thailandez și opri în fața unui șir de clădiri din ciment.

— Iată piața de pește!

Coborâră din Nissan, cât pe ce să se atingă de sute de tone zăcând pe pardoseala de ciment, numerotați și etichetați. Manipulatori cu un fular alb în jurul capului, alergau peste tot încărcați cu pește. Intrară într-o mică galerie în care, de-o parte și de cealaltă, erau restaurante minuscule. Cel în care intraseră avea doar o tejghea în spatele căreia serveau chelneri și ca mobilier se găseau taburete și o banchetă pentru cei care așteptau. Mai erau două taburete libere pe care ei se așezară.

— Vă este foame Malko-san? întrebă Yamato.

— Puțin, spuse Malko.

Japonezul surâse.

— Atenție! Aici totul este crud.

Malko își reprimă apetitul. CIA cerea, desigur, multe sacrificii. Deja unul dintre chelneri punea în fața lor bucăți de ton rulate în alge. Yamato le înghiți cu lăcomie. Deja începuseră să-i aducă lui Malko arici de mare așezați pe un strat de orez, acesta din urmă, din fericire, gătit.

Pe partea cealaltă a tejghelei erau aranjate zeci de mici

delaje cu varietăți de pește și crustacee. "Bucătarii" le rulau cu orez, le decupau cu o abilitate incredibilă. Fiecare alegea ce-i plăcea. Totul era servit cu orez. Malko trebui să facă același lucru. Aricii de mare erau delicioși, dar algele mergeau foarte greu. Malko stărui puțin în fața unei caracatițe cu ventuze, înghiți cu stoicism câteva cuburi de pește de mare crud și terminâ cu câteva fileuri de anghilă, în timp ce Yamato continua să înghită pe nemestecate stridii cu sos roșu, servite fără ochilie. După astea, chiar și berea avea gust de pește.

Malko lupta cu o greață ascunsă, atunci când un personaj extraordinar împinse ușa restaurantului. Era un Falstaff nipon, un veritabil butoi, având o burtă atât de mare, încât capul îi părea minuscul. Ochii lui dispăreau în spatele pungilor de grăsime și avea o mustață enormă à la Gingis Khan. Cu mare greutate, acesta se instală călare pe două taburete lângă Yamato luă două bețișoare și începu să funcționeze o adevărată bandă rulantă între gura sa și micile farfurii de lemn puse în fața lui, întretăind deglutiția cu chiorăieli, cu fața îndreptată spre Yamato, fără a-i arunca nici o privire lui Malko. În momentul în care acesta din urmă se hotărâse în sfârșit, era pe punctul de a vomita pe genunchii monstrului, Yamato se dădu jos de pe taburetul lui și îi făcu semn să-l urmeze. Când se văzu afară, Malko îl întrebă:

— Asta are mult timp de când a scăpat de la grădina zoologică?

Yamato râse politicos, obișnuit cu glumele americanilor care nu făceau diferențierea între un asiatic și o maimuță.

— Este cel mai mare traficant de arme din Tokyo, spuse el. În timpul războiului, s-a ascuns în jungla birmaneză și n-a mâncat decât rădăcini și frunze timp de trei luni. Acum nu se mai poate abține. O să moară.

— El știe ceva?

— Da! zise Yamato. Îi cunoaște pe indivizii care dau arme Sekigun-ului.

Malko respiră cu o voluptate și mai mare aerul marin, după atmosfera din restaurant. În sfârșit!

— Cine?

Yamato se urcă în mașină înainte să răspundă:

— Un arab!

— Un arab?

Malko crezu că nu aude bine, dar Yamato precizâ:

— Este un funcţionar de la ambasada Arabiei Saudite. A o maşină nemţească albă. El este cel care-i furnizează arme Hiroko de trei luni de zile.

Era atât de bizar, încât Malko întrebă:

— De ce îi denunţă omul pe care l-am văzut?

Yamato clătină din cap în timp ce Nissan-ul o luă pe drum spre Ginza.

— Pentru că nu-i mulţumit, Malko-san. El le vindea arme foarte scump, pe când arabul le dă pe gratis.

— Opriţi! ceru Malko.

Yamato transmise ordinul şoferului. Când Nissanul ajun lângă trotuar, Malko se îndreptă spre unul din nenumărate telefoane publice roşii care se găseau peste tot în Tokyo formă numărul lui Al Borzoï, după ce introduse o monedă zece yeni. Imediat ce-i răspunse americanul, Malko îi comun descoperirea sa. Şeful CIA nu ezită:

— Este Mahmoud Fouad, şeful Serviciilor Secrete Saudi El are un BMW alb. Ciudat, dar guvernul lui totuşi nu este partea acelora şi totuşi ca semnalmente pare să corespundă.

— Trebuie urmărit, spuse Malko.

Al Borzoï plescăi din limbă, ceea ce produse un zgom oribil în receptor.

— Nu închideţi! Aşteptaţi o clipă, spuse el. Formez număr pe linia cealaltă.

Malko aşteptă, fără să scoată nici un cuvânt, pierdut gândurile sale, urmărind mulţimea care circula în jurul să până când vocea adormită a lui Borzoï se auzi din nou:

— Am telefonat la saudiţi, pentru a-l invita pe Fouad la recepţie oficială. Noi ne cunoaştem bine. Este într-o şedinţă s voi putea găsi după aceea pe la ora patru.

— Mulţumesc, spuse Malko. Unde este ambasada?

— Pe Minato-ku la sud, lângă cea a chinezilor.

* * *

— El este! tresări Malko.

Un BMW alb tocmai ieşise din curtea ambasadei saudiţi şi mergea în faţa lor pe strada în pantă, îngustă şi dreap Yamato, care trecuse la volanul Nissanului, demară imedi Trecuseră două ore de când dădeau târcoale ambasadei, în un hăţiş de străduţe mici, pline de farmec. În faţă fâlfâia steag roşu al chinezilor.

Se lăsase întunericul serii, fapt care le ușura urmărirea. BMW-ul viră la dreapta pe un bulevard larg pe care merse o distanță de un kilometru, apoi se angajă pe culoarul stâng pentru a intra pe Expressway nr. 4 spre est. În mașină nu era decât diplomatul.

Mașina avea numere de corp diplomatic. Malko se întreba unde-i va conduce acest filaj, s-ar fi putut să meargă spre locuința diplomatului — agent saudit. El părea să nu observe că-i urmărit, dar pe Expressway, Yamato era cât pe ce să-l piardă din ochi din cauza circulației intense. Încordat, cu buzele mari țuguiate, Yamato nu mai avea aerul inofensiv. El își destinse fața pentru câteva clipe și spuse:

— Astăzi este ultima zi din lună, Malko-san și jumătate din Tokyo aleargă după cealaltă jumătate pentru a-și recupera banii...

Un sfert de oră mai târziu, BMW-ul se angajă pe o rampă de ieșire urmată de Nissan, intră pe Yasukumi, marele bulevard din Shinjuku. Trei sute de metri mai departe, sauditul parcă mașina într-un loc interzis, coborî și o luă pe o mică stradă transversală. Yamato opri în spate și coborâră la rândul lor. De data asta era noapte și întunericul era brăzdat de lămpi cu neon. Shinjuku semăna cu Ginza sau cu Roppongi, cu o sută de baruri pe metru pătrat.

Arabul mergea în fața lor pe o stradă îngustă, fără trotuare, cu mâinile în buzunarele paltonului. Ei depășiră o ciudată ceștuie transformată în bar și, o sută de metri mai departe, sauditul intră într-un imobil. Așteptară câteva minute, cu ochii într-o vitrină cu kimonouri, apoi se duseră în locul în care diplomatul dispăruse. O scară foarte dreaptă ducea spre subsol și un neon lumina firma *Black Cat american bar.* Yamato și Malko se priviră.

— Trebuie să știm cu cine se întâlnește, spuse Malko.

Yamato nu era de aceeași părere.

— Riscăm să ne repereze.

— Să așteptăm cinci minute, propuse Malko, apoi să intrăm. Dacă el are întâlnire cu cineva, trebuie să știm cu cine.

Yamato nu părea să fie în apele lui.

— Cunosc acest loc. Este un loc de întâlnire frecventat de studenți cu vederi de stânga. Malko fierbea de nerăbdare, sigur că este pe o pistă bună. Merseră pe stradă de la un cap la altul, fără să piardă din ochi intrarea lui *Black Cat,* numărând

secundele. În sfârșit, Malko începu să coboare scara. Ave impresia că coboară pe o scară de incendiu.

Black Cat semăna cu un adăpost antiaerian, construit dup normele japoneze. Era minuscul, cu un plafon atât de jos, încă de-abia puteai merge drept. La stânga, un bar se întindea p toată lungimea localului și era surmontat de o enormă conduct de aerisire. În fața barului erau așezate taburete liliputane. dreapta erau separeuri cu banchete așezate față în față. T barul era tapisat cu vechi "78 tours" și o stație de amplificare d fuza muzică de jazz atât de tare, că făcea să vibreze căr mizile. Cei doi bărbați se instalară la bar, lângă eternul telefo roșu. Într-un separeu, un student dormea cu capul pe brațe. U cuplu de îndrăgostiți se sărutau în altul și în fund, îl văzură p saudit așezat în fața unei fete urâte foc, plină cu coșuri și livid cu breton și cu ochelari. Ei discutau cu însuflețire dar, d cauza vacarmului, nu li se puteau distinge cuvintele...

Malko și Yamato se sileau să pară cât mai indiferenț Barmanul cu părul lung le servi două degete de J&B. Malk începu să se gândească la Furuki. Oare ce i s-o fi întâmpla Erau întemeiate temerile sale? Asurzit de muzică, abia auz sunând telefonul. Barmanul ridică și strigă ceva.

Imediat, fața cu obrazul livid, așezată în fața sauditului, ver la telefon. Yamato se aplecă un pic mai mult deasupra barulu Fata vorbea cu gura lipită de microfon. Nu dură mult și e închise telefonul și reveni la locul ei.

Aproape imediat, fără să spună un cuvânt, Yamato pus două bancnote de o mie de yeni pe masă și-l trase pe Malk după el. Doar când ajunseră în capul scării, îi spuse triumfător:

— Au întâlnire cu o femeie! Ei vorbeau în argou de stânga dar eu îl înțeleg. Au vorbit despre ceva ce trebuia livrat.

Lui Malko îi venea să-l sărute pe micul japonez buzat. Er pe punctul de a depăși Kohan-ul pe propriul lui teren.

— O să-i urmărim, zise el.

Este adevărat că nu aveau arme la ei dar, cu un simpl telefon dat lui Borzoï, ar fi alertat toată poliția japoneză, î frunte cu Tom Otaku. Existau momente plăcute în perspectivă Aflați la vreo treizeci de metri distanță de *Black Cat*, e supravegheau ieșirea din bar. Sauditul și fata apărură cinc minute mai târziu și se îndreptară spre mașina diplomatului.

Malko și Yamato pătrunseră în bulevardul mare, treizeci d secunde în urma lor. Ei se pregăteau să se urce în BMW.

Deodată, Malko scoase un strigăt:

— Maşina!

Nissanul dispăruse. El îşi roti privirea: crezând că-i o glumă Yamato deja traversa în fugă. Malko îl ajunse din urmă. Pe locul unde fusese parcat Nissanul, erau mâzgălite cu creta câteva semne cabalistice.

— Poliţia! bâigui Yamato. Ei au ridicat maşina pentru că era parcată neregulamentar.

BMW-ul demară. Malko făcu semne disperate pentru a opri un taxi Gesturile lui atraseră privirea sauditului. El îl văzu întorcându-şi faţa, apoi îi văzu şi fata. Taxiul opri şi cei doi bărbaţi se urcară în maşină. Bolnav de furie, Yamato vorbea ca o mitralieră, agitând în mână bancnote de zece mii de yeni. Şoferul cu mănuşi albe păru în sfârşit a înţelege şi acceleră. BMW-ul avea deja o sută de metri avans.

Din nou merseră pe Expressway nr. 4. Taxiul de abia se ţinea după BMW în ciuda îndemnurilor disperate ale lui Yamato BMW-ul rula în faţă la o distanţă de douăzeci de metri, nu prea repede. Malko începea să se destindă puţin, când văzu maşina albă virând brusc spre stânga şi angajându-se spre o rampă de ieşire. Yamato strigă:

— *Abounaï!*[1]

Şoferul vru să schimbe direcţia pentru a urmări BMW-ul, dar un concert de claxoane îl intimidă. Malko o zări în fugă pe fata lividă care îi privea cu mare insistenţă, apoi maşina albă dispăru. Yamato îl copleşea pe şofer cu injurii. Porniră din nou cu toată viteza. Următoarea rampă de ieşire se găsea la o distanţă de un kilometru. Ei pătrunseră într-un cartier industrial pustiu, făcură un ocol de mai mult de douăzeci de minute, muşcându-şi buzele de furie dar nu văzură nimic. Şoferul, speriat, nu îndrăznea să întoarcă faţa.

— M-au reperat când am oprit taxiul, spuse Malko.

Yamato îşi freca palmele de disperare.

— Kawashi-san va fi foarte decepţionat...

La fel şi Malko! El fierbea de furie gândindu-se că ocupanţii BMW-ului aveau poate întâlnire cu Hiroko, dar nu mai era nimic de făcut, decât să se roage la Bunul Dumnezeu să aibă mai puţin ghinion în zilele următoare.

— Să mergem acasă! zise Malko.

---

1. *Atenţie! (n.a.)*

Hiroko se sili să nu ridice capul atunci când Malko traver
holul pentru a merge la recepţie să-şi lase cheia. Dato
tratamentului intensiv pe care-l urma, buhăiala de la ochi
redusese, ceea ce o făcea mai greu de recunoscut. În plus,
purta ochelari fumurii. Aşezată în faţa unei cești cu ceai,
mulţi dintre oamenii care aşteptau pe cineva cunoscut din
clienţii hotelului, nu atrăgea atenţia. Ura o îndemna să sfide
adversarul pe propriul său teren. Ea, cea pe care toată poliţia
căuta, venise cu acelaşi Datsun care servise la fuga lor du
schimbul de ostatici şi o garase în faţa hotelului *Imper*
Într-un buzunar al impermeabilului, ea avea pistoletul Bere
cu trei încărcătoare şi în celălalt, două grenade defensive.

Ardea de ură. Complicea ei însărcinată cu relaţiile
saudiţii o pusese în temă cu filajul. Semnalmentele unuia din
cei doi corespundeau cu cele ale omului care conduse
schimbul de ostatici. Pentru că Yokohi nu reuşise să-l elimin
ea urma să-şi asume această sarcină. Îmbătată de puterea
observa holul.

În aşteptarea ocaziei favorabile, ea trebuia să dea
exemplu, căci altfel banda ei se destrăma. Or, ea ţinea
continue. Înainte să plece de acasă, îl torturase îngrozitor
Furuki cu beţe fine de bambus pe care i le înfipsese sub ung
în meatul sexului şi în anus, după ce le frecase cu piper.
continua să fie legat de acelaşi stâlp, hrănit cu puţin orez
peşte, de mai bine de patru zile, bălăcindu-se în propri
excremente. Nu va reuşi niciodată să-şi plătească trădarea.

Bărbatul blond se îndreptă spre ieşire. Cu un gest natura
ea se ridică, lăsă două sute de yeni şi porni pe urmele lui
mâinile în buzunarele impermeabilului. Era moartea ambulant

Capitolul VIII

Dl. Yamato, din nou cu părul impecabil aranjat, cu ochii vioi în spatele ochelarilor cu ramă de sârmă, făcu o plecăciune până la pământ. Nissanul negru era din nou acolo, după ce fusese smuls din ghearele poliției de puternica organizație a dlui. Kawashi Un pic mai târziu, Malko asculta puțin distrat scuzele cu înfloriturí ale lui Yamato care trebuise să facă față crizei de furie a președintelui sindicatului racketilor.

— Kawashi-san dorește din toată inima să se întâlnească cu dumneavoastră, îl anunță Yamato. El este foarte supărat din cauza ghinionului care ne-a lovit.

Malko se instală în Nissan unde era deja instalat un japonez gigant cu craniul ras, solid ca un luptător, cu fața cu trăsături dure, înfășurat într-un kimono negru. El îl salută pe Malko cu o profundă înclinare a capului. Acesta remarcă lipsa primelor falange ale arătătorului și mijlociului de la mâna stângă. Mașina porni imediat spre sud. Malko se întreba unde mergeau. După eșecul lor de după amiază, el credea că va mai trece un timp până ce dl. Kawashi va avea știri noi.

Telexele pline de angoase ale CIA se adunau pe biroul lui Al Borzoï. Furuki trebuia găsit cu orice preț și trebuia să se afle ceea ce prepara Sekigun contra SUA. Tom Otaku nu mai îndrăznea nici să-i telefoneze șefului sucursalei CIA. Chiar ziarele vorbeau mai puțin despre Hiroko. O navă cu propulsie nucleară avariată dădea târcoale porturilor nipone și asta acapara actualitatea. Malko turba de furie. Când oare va mai găsi o pistă la fel cu cea a sauditului?

Ploua din nou cu găleata.

Pe Hiroko, îmbrăcată în impermeabilul ei, o trecură fiorii când fugea spre mașina sa, parcată în mica stradă care se întindea de-a lungul *Imperialului.*

În ultimul moment trebui să renunțe la ideea de a-l ataca pe Malko. Cei doi oameni care erau cu el și, în special, cel solid, o neliniștea. Trebuia să-și păstreze viața în vederea îndeplinirii misiunii.

De altfel, pentru a-și reface provizia de arme și muniții, ea trebuia să găsească ajutoare necunoscute serviciilor oficiale, fapt care-i dădea de furcă.

Mocnind de ură, se instală în Toyota sa bej. Din momentul în care fu la volan, își scoase ochelarii și-și puse pistolul pe podea, lăsând grenadele în buzunarul impermeabilului. Trebuia să-și lichideze adversarul până seara, căci altfel risca să-și piardă alura de lider.

Nissanul din fața ei nu mergea prea repede. Ei se îndepărtară de centru în direcția aeroportului, traversând un cartier cu aspect tot mai industrial.

După ce se strecurase pe niște străzi înguste, Nissanul opri înaintea unei căsuțe în fața căreia strălucea un puternic lampion din hârtie și o firmă pe care scria *Utamaro*. Ca de obicei nu existau trotuare. Un șir impresionant de mașini staționau în față. Yamato și uriașul în kimono negru îl precedară pe Malko într-un hol mic.

Imediat cei trei bărbați fură înconjurați de o grămadă de tinere japoneze cu machiaj strident, toate îmbrăcate în kimono alb, lung până la jumătatea coapselor. În mijlocul unei abundențe de plecăciuni, mai multe dintre ele îi scoaseră paltonul lui Malko, îi desfăcură șireturile de la pantofi, încălțându-l în papuci și-l împinseră pe o scară strâmtă în mijlocul unui cor de ciripituri vesele. Yamato fu obiectul unui tratament identic. El îi surâse lui Malko.

— Kawashi-san spune mereu că o lovitură primită din partea zeilor merită o compensație, Malko-san. *Utamaro* este cel mai bun *Turoko Bath* și îi aparține lui Kawashi-san.

Primul etaj era ocupat de un bar cu muzică japoneză și televiziune. Malko de-abia se așezase și o făptură încântătoare cu ochii migdalați veni și îngenunche lângă el cu ochii lăsați în jos, oferindu-i un platou cu ceai.

Yamato, care dispăruse, reveni urmat de două fete, una veselă, cu un năsuc cârn, o gură cărnoasă și surâzătoare, cu

păr lung negru căzut pe umeri și picioare fusiforme dezvelite de kimono, cealaltă, o fată gingașă, îmbrăcată într-un adevărat kimono, încălțată cu șosete albe, cu o gură prea mare pentru trăsăturile ei fine, ceea ce-i dădea un aer pervers.

Cele două fete îngenuncheară în fața lui Malko.

— Malko-san, spuse Yamato, Domnișoara Pace Binefăcătoare ar fi fericită să vă destindă după plictisul zilei de azi. Kawashi-san însuși a desemnat-o în acest scop.

Un refuz ar fi însemnat ultima dintre gogomănii.

— Și cealaltă? întrebă Malko.

— Este domnișoara Orez Precoce, explică japonezul. Ea ar fi foarte bucuroasă să țină tovărășie surorii sale.

Ar fi fost un gest criminal să separi o familie atât de unită. Malko nu comise gafa de a se interesa de vârsta Domnișoarei Orez Precoce care nu avea, în nici un caz, mai mult de treisprezece ani. Yamato transmise aprobarea lui Malko. Cele două gheișe râseră puțin jenate, în stilul japonez, cu fața ascunsă în mâini, apoi trecură la lucruri serioase. Domnișoara Pace Binefăcătoare îl conduse de-a lungul unui culoar mărginit de "saloane" de masaj. Câteva uși fiind deschise, Malko putu zări saune, plante verzi și paturi pentru odihnă. Toți pereții separatori erau din hârtie cerată, ceea ce dăuna intimității.

Fu dus într-o cameră mică cu aspect de grădină japoneză și de sală de gimnastică cu plante verzi, cu cadă și un pat. Domnișoara Pace Binefăcătoare începu să se încline profund în fața lui, cu o privire fals pudică, în timp ce Domnișoara Orez Precoce se ghemui pe călcâie în fața lui.

Grațioasă, Domnișoara Pace Binefăcătoare se dezbrăcă de kimono rămânând complet goală. Ea avea sânii tari în formă de pară, depărtați și un munte al lui Venus complet depilat.

Apreciind că Malko o admirase destul, Domnișoara Pace Binefăcătoare începu să-l dezbrace, punctându-și gesturile cu scurte *sumimasen* [1] rostite râzând.

Domnișoara Orez Precoce lua fiecare obiect, îl împăturea cu grijă și-l așeza pe un scaun.

Domnișoara Pace Binefăcătoare îi scoase, în sfârșit, slipul cu o încetineală calculată, oprindu-se pentru a scoate câteva exclamații cu o politețe rafinată. Domnișoara Orez Precoce ridicase capul și studia.

Malko se pomeni în pielea goală, în picioare, pe pardoseală, și Domnișoara Pace Binefăcătoare începu să-și facă datoria de a-l înviora, așa, ca o veche meseriașă, frecându-i fiecare centimetru al pielii cu o mănușă din fibră vegetală, cu aerul absent al unui bijutier care lustruiește un inel. Când Malko nu mai avu nici un atom de murdărie, ea îl instală pe scaun și îi perie dinții, mai-mai să-i rupă gingiile. În acest timp, Domnișoara Orez Precoce umplea cada cu apă.

Malko avea impresia că-i un bou din Kobé înainte de a fi sacrificat. Domnișoara Pace Binefăcătoare își dădea toată osteneala să exploreze toate orificiile naturale cu o răbdare admirabilă. Atunci când mângâierea sa declanșă la Malko o reacție virilă, ochii ei se umplură de bucurie, iar Domnișoara Orez Precoce era cât pe ce să verse apa din cadă.

Săpunit ca un nou născut, Malko fu dus de mână spre cadă. Cu prețul unui efort de voință fantastic, el reuși să nu sară imediat afară din cada plină cu apă prea fiérbinte. Cu genunchii îndoiți sub bărbie, din cauza dimensiunii mici a căzii făcute pentru japonezi, Malko se lăsă clătit cu stoicism.

Încântate de rezistența lui, cele două fete îl acopereau într-o veselie cu torente de apă fierbinte, spălând clăbucul. Când Domnișoara Pace Binefăcătoare îl scoase în sfârșit din cadă, Malko avea culoarea sfeclei. El dispăru sub prosoapele calde și fu așezat pe taburet. Prosoapele dispărură foarte repede. Până atunci nu se întâmplase nimic de un erotism fabulos. Toate acestea țineau mai degrabă de pregătirile pentru participare la jocurile olimpice. De astă dată, cele două surori își uniră eforturile. Domnișoara Pace Binefăcătoare începu să se joace de-a castanietele cu muchiile palmelor pe spinarea lui, masându-l cu o brutalitate nemaiîntâlnită.

Era pe punctul de a țipa de durere, când simți o senzație delicioasă în partea de jos a abdomenului. Coborându-și ochii el o zări pe domnișoara Orez Precoce pregătindu-se să-i gâdile testiculele cu un pai de orez, cu o delicatețe extremă. În mod straniu, această mângâiere ușoară avea asupra lui un efect fulgerător. Crezu că Domnișoara Orez Precoce o să aplaude, dar ea era prea conștiincioasă pentru a se întrerupe. Nu lăsă din mână paiul de orez până ce Domnișoara Pace Binefăcătoare nu-l luă pe Malko de mână și îl duse până la patul acoperit cu un cearșaf alb. Treaba aceasta avea în ea ceva de porotocol, dar Malko nu ținea atâta la aceste detalii

roape bizare. Îl siliră să se întindă pe spate. El simți un miros cut de lămâie. Domnișoara Pace Binefăcătoare începu să-și gă mâinile cu o cremă de culoare gălbuie, apoi începu să-l seze, dar într-un mod cu totul diferit, de data asta cu o icatețe incredibilă, mai întâi pieptul și burta. Apoi trecu la be și picioare, întinzând fiecare deget cu o grijă de maniac, privirile atente ale Domnișoarei Orez Precoce. Puțin câte n, mângâierile sale urcau și se transformară într-un masaj mai localizat și precis, profitând chiar pentru a-l viola cu ătorul, frecându-l fără milă. Această senzație neobișnuită făcu decât să crească efectul masajului.

Grație cremei galbene, care facilita frecarea pieilor una de altă, Malko avea impresia că este un animal cald care urcă coboară de-a lungul corpului lui și nu a unei mâini umane: oasă ca o casieriță, Domnișoara Pace Binefăcătoare își a efectele. În momentul în care simțea că Malko era pe ctul să explodeze, ea își transforma cursa sa de du-te-vino -o mișcare circulară care-l împrospăta. La un moment dat, jucându-se cu focul, aceasta realiză, datorită unor contracții roape imperceptibile, că atinsese punctul din care toarcerea nu mai era posibilă. Degetele Domnișoarei Pace efăcătoare se strânseră în jurul lui atât de tare încât cu greu abținu să nu țipe, apoi părură să se înmulțească de zece ori ghiile care i se înfipseseră în carnea lui cea mai sensibilă, cât avu impresia că din burtă îi izbucnește un gheizer. Întins arc de cerc, el se auzi țipând.

Timp de mai multe secunde, lumea nu mai exista pentru el. Când fu în stare din nou să perceapă realitatea, el întâlni rivirea plină de o satisfacție perversă a Domnișoarei Orez ecoce.

Obosit, Malko murmură unul din rarele cuvinte japoneze pe care le știa:

— *Itchibang!*[1]

Flatată, Domnișoara Pace Binefăcătoare se plecă până la pământ. El înțelese acum sensul evident al numelui ei. Domnișoara Orez Precoce execută o plecăciune la rândul său: nite în omagii ca și în osteneală, apoi se îndreptă către saună. Ele erau stahanovistele amorului.

---

1. *Numărul unu! (n.a.)*

Văzând paralelipipedul de lemn, cu un capac rabatabil în partea de sus, prevăzut cu o gaură pentru cap, Malko își spus că se va juca în continuare de-a homarul. Această aparatur era însă o condiție indispensabilă pentru alte voluptăț Japonezii erau oameni foarte organizați. Totul părea programa pe calculator. În timp ce aburul îl încălzea, Domnișoara Pa Binefăcătoare, în genunchi, pe rogojină, începu să administreze o felație extrem de lentă și profundă, ca și câ gâtlejul ei ar fi fost fără sfârșit. Domnișoara Orez Preco privea această performanță mută de admirație. Era fela controlată. Dar vai, sauna era gata. Cu picioarele bâțâin Malko fu așezat între pereții de lemn ca într-o cadă, nelăsân deasupra decât capul. Cu o grijă deosebită, Domnișoara Ore Precoce blocă zăvorul, în josul paralelipipedului, ca și câ Malko ar încerca să scape.

Instantaneu, Malko simți sudoarea curgându-i pe piel Domnișoara Pace Binefăcătoare surâse:

— O.K.?

Acolo se oprea engleza ei. Malko o asigură că încă nu e fiert. Se întreba care va fi următoarea voluptate oferită de bun domn Kawashi, în contul cooperării dintre CIA și racketi.

Hiroko se învârtea de o jumătate de oră în jurul localul căutând o idee. Era imposibil să intre prin forță. Trei oame de-ai lui Kawashi, dintre care uriașul în kimono negru, probab neînarmați, dar experți în folosirea cuțitului și în karate supravegheau intrarea.

Aproape că nu mai existau pietoni pe străzile cartierului care erau doar depozite. Din când în când, o "maseuză" de *Utamaro*, dădea fuga până la colțul străzii să bea o bere barul minuscul. Aceasta era singura animație.

Hiroko scuipă scârbită, în întuneric. Ar fi avut poftă să-ș arunce grenadele pe micul hol pentru a le face praf pe aceste cocote și pe acești porci.

Deodată, ea se grăbi să se ascundă în întuneric. Trei bărbați ieșiră și se urcară într-un Mercedes. Trebuia să acționeze repede. Dacă hipertiroidismul ei n-ar fi protejat-o contra frigului, ar fi fost congelată. Prezența pistoletului Beretta în buzunar îi dădea o senzație plăcută, la fel ca și grenadel

în buzunarul celălalt. Se pierdu în întuneric, gândindu-se la problema sa. Trebuia să existe o soluţie. Distrată, ea se lovi de o fată înfăşurată în kimono care fugea, una dintre "maseuzele" de la *Utamaro.* Aceasta din urmă se scuză prin mai multe plecăciuni. Furioasă, Hiroko nu răspunse la plecăciunile acesteia. Tocmai îi venise în minte ideea pe care o aştepta.

Malko se simţea de parc-ar fi fost o langustă. Aburii care urcau dintre pereţii de lemn îi umezeau faţa. Categoric, japonezii aveau o idee ciudată despre sexualitate.

— Stop! propuse el.

Cu drăgălăşenie, domnişoara Pace Binefăcătoare clătină negativ din cap. Ceremonialul era foarte rigid. Nu se efectua saună, nu exista nici dragosste, chiar pentru prietenii lui Kawashi-san

Dintr-un colţ, Domnişoara Orez Precoce, continuând să stea în genunchi, se uita la el cum fierbe. Aştepta cu o expresie de lăcomie urmarea. Pe undeva, în *Turoko Bath,* la rândul său, autoritarul Kawashi fierbea probabil în suc propriu. Măcar să facă faţă organismul său unui asemenea tratament. Japonezii sunt foarte tradiţionalişti.

În ajun, un comerciant din Ginza, ruinat de criză, preferase să-şi facă hara-kiri decât să aibă de-a face cu ruşinea de a da ochii cu tribunalul comercial.

Uşa se deschise fără nici un zgomot în spatele lui Malko şi intră o persoană pe care el nu putea s-o vadă.

Domnişoara Pace Binefăcătoare ridică capul şi aruncă nişte cuvinte de neînţeles cu o voce furioasă. Malko întoarse capul şi văzu kimonoul alb al unei alte maseuze, probabil. Apoi, noua intrată începu să înainteze şi el putu să-i vadă trăsăturile.

Câteva secunde, avu o îndoială din cauza ochilor dezumflaţi şi a situaţiei în care se afla. Expresia feţei pline de ură şi dispreţ a noii intrate înlăturară ultima îndoială a lui Malko.

Hiroko îl contempla cu mâinile în buzunarele mini kimonoului ei.

Blocată, Domnişoara Pace Binefăcătoare o interpelă pe intrusă cu o voce furioasă.

Fără să scoată vreun cuvânt, Hiroko îşi scoase pumnul din buzunar îngreunat cu o grenadă şi o lovi în plină figură pe

Domnișoara Pace Binefăcătoare, cu o forță incredibilă pentru femeie. Maseuza alunecă pe pardoseala umedă și căzu pe spate. Domnișoara Orez Precoce se ridică urlând ca o sirenă și se aruncă peste sora ei leșinată. Hiroko se întorsese deja spre Malko.

El îi văzu rictusul și grenada din mână. Încercă să tragă zăvorul pentru a ieși din saună, fără succes.

Atunci strigă:

— Yamato!

Calmă, Hiroko trase cuiul grenadei și o strecură prin deschizătura saunei. Malko simți obiectul rotund rostogolindu-se de-a lungul abdomenului său și oprindu-se sub el. Dezlănțuit, scutura cu toate puterile peretele închisorii sale de lemn. I se părea că aude deja șuieratul detonatorului cu întârziere al grenadei. Zăpăcit din cauza căldurii și îngrozit, nu observase nici măcar dispariția lui Hiroko.

În acel moment, unul dintre pereții de lemn zbură sub greutatea lui Yamato, aflat și el în pielea goală și în plină erecție. Acesta se aplecă pe gresie lângă domnișoara Orez Precoce în plină criză de isterie.

— *She dropped a grenade inside* [1], urlă Malko. Yamato se rostogoli spre saună într-un concert de urlete feroce. Lovi cu muchia palmei și lemnul zbură ca sub presiunea unei explozii, iar apa începu să curgă șiroaie. Grenada se rostogoli pe pardoseală. Nu mai erau decât zece secunde. Cu un țipăt răgușit, Yamato o aruncă pe culoar cu o lovitură de picior foarte precisă și se aruncă jos lângă Malko.

Explozia scutură *Utamaro* până-n temelii. Ceea ce mai rămase din perete se dezintegră sub puterea suflului. Domnișoara Orez Precoce urlă mai tare. Malko și Yamato se ridicară împreună și se năpustiră pe holul devastat.

Urlete de durere începură să izbucnească de peste tot. O maseuză, în mijlocul holului, își contempla ciotul de braț cu o expresie năucă. Un om îngenuncheat într-o cameră, încă în pielea goală, încerca să oprească jetul de sânge care îi șiroia din carotida sfârtecată. Un alt client, cu fața acoperită de sânge, zăcea pe culoar culcat pe spate.

Grenada explodase la zece metri de camera în care se găsea Malko.

---

1. Ea a aruncat o grenadă în interior. (n.a.)

Pe hol era o învălmășeală incredibilă. Bodyguarzii alergau de colo până colo pentru a liniști fetele aflate în plină criză de isterie. Unul din oamenii lui Kawashi căruia, în trecere, Hiroko îi trăsese trei gloanțe în abdomen, agoniza într-un colț retras aproape de scară. Acesta urma să-și dea sufletul în mod onorabil în camera rezervată personalului.

Fusese adusă de pe stradă o fată ciufulită, dezbrăcată, cu fața plină de sânge, tremurând speriată. Era susținută de alte maseuze care o găsiseră pe o străduță în spatele lui *Utamaro*. Era cea care se lovise de Hiroko. După acest incident, terorista îi luase kimonoul și, garda obișnuită cu acel du-te-vino, o luase drept una dintre maseuze.

Hiroko nu avusese apoi altceva de făcut decât să deschidă ușile una după cealaltă și să se scuze politicos, până la cameră unde-l găsise pe Malko.

Acesta din urmă realiză că tremura de frig și că era dezbrăcat, nefiind unicul în situația aceea. Un japonez cu craniul în formă de arahidă fugi cu hainele pe braț și se urcă în mașina sa. Dezordinea era la ea acasă. O maseuză, cu ochii în lacrimi și confuză, îl înfășură pe Malko într-un kimono. Două Toyote albe opriră în fața localului și din ele coborâră o grămadă de polițiști. Înfășurat într-un kimono albastru deschis, dl. Kaswashi apăru în capul scării strâmte condus de uriașul în kimono negru pentru că nu avusese timp să-și prindă bucățelele de leucoplast la pleoape. Era vizibil cuprins de furie. Malko își spuse că acesta era sfârșitul romanului său de dragoste cu racketul. Yamato veni spre el și îl luă de mână.

— Malko-san, dl. Kawashi-san vă roagă să-l așteptați la el, în timpul cât va vorbi cu poliția.

Malko avea impresia că i se plimbă un buldozer pe ceafă. El se sili să admire un "Giacometti" care se afla în vecinătatea unei tapiserii birmaneze de toată frumusețea și a unui Buddha furat din vreun templu din Pekin, întrebându-se ce va mai urma.

Hiroko acționase cu o îndrăzneală nemaipomenită, aici, în acest apartament somptuos. Toate acestea păreau ireale. Yamato intră cu un aer îngrijorat și zise cu o voce șuierătoare din cauza furiei:

— Sunt patru morți, dintre care Domnișoara Pace Binefăcătoare și doi clienți, fapt extraordinar de supărător. Șase fete sunt rănite, una dintre ele urmând să suporte amputații. Casa este foarte avariată. Kawashi va trebui să plătească daune familiilor.

Malko se simțea rușinat.

— Spuneți-i domnului Kawashi că-l rog să-mi primească scuzele, spuse el. Niciodată nu mă puteam gândi că această fată mă va ataca la el. Organizația noastră va plăti daunele și îl voi ține departe de problemele mele.

Yamato ridică din umeri.

— Kawashi-san nu poate tolera să-i fie atacate bunurile și persoana sa. El m-a însărcinat să vă spun că de-acum înainte va consacra toate mijloacele sale pentru eliminarea dușmanului comun.

Malko crezu că nu aude bine, dar Yamato insistă.

— Acest atac reprezintă o pierdere teribilă a bunei imagini, Malko-san. Kawashi-san trebuie să-și ia o revanșă răsunătoare. El își va pune în joc toată puterea.

Malko își spuse imediat că, poate, Hiroko comisese o foarte mare eroare.

Capitolul IX

În apartament nu se mai auzea decât susurul cascadei din grădina de iarnă. Malko și Yamato respectau liniștea domnului Kawashi care sosise acasă. Mai încordat ca niciodată, cu cămașa scrobită, el își lipise bucățile de leucoplast direct pe pleoapă și ochii îi erau larg deschiși, plini de furie. Explicațiile cu onorabilii polițiști fuseseră tare plicticoase. Malko își aminti deodată de ceva și îi spuse lui Yamato, rupând liniștea:

— Am remarcat că Hiroko avea ochii mult mai puțin umflați decât prima dată când am văzut-o. Ea urmează probabil vreun tratament. Boala de care suferă este foarte rară. Ar trebui aflat cum se îngrijește hipertiroidia și să găsim farmacia care-i vinde medicamentele.

Dl. Kawashi puncta traducerea lui Yamato cu "ah so!" admirative, până când Malko vorbi de adresarea către poliție. Președintele sindicatului racketților spuse o frază scurtă, luă trandafirul de pe birou și începu să-l strivească între degetele sale noduroase. Yamato își întoarse fața spre Malko, spunând plictisit:

— Kawashi-san nu datorează nimic poliției. Acum, aceasta este o afacere între el și această onorabilă teroristă abominabilă.

El tradusese cuvânt cu cuvânt din japoneză. Malko nu vru să-l bruscheze și-și promise să pună totuși această problemă în discuție față de Borzoï și Tom Otaku.

Pentru a schimba subiectul conversației, el întrebă:

— Dl. Kawashi are vreo idee?

După un schimb de cuvinte rapid, Yamato explică:

— Kawashi-san, pentru moment, nu are nici o idee, dar, începând din această seară, toți cei care îi datorează ceva vor începe s-o caute pe această persoană. Acum el se duce să se odihnească.

Malko se ridică. Simțea, de asemenea, nevoia să se odihnească. Yamato ieși să-l conducă, după plecăciunile de rigoare, nerevenindu-și după onoarea deosebită pe care bătrânul racket i-o făcuse, primindu-l în propria sa locuință. Ploaia se întețea. În timp ce Nissanul îl ducea la *Imperial*, Malko se întreba pe unde sălășluiau Hiroko și ai ei și cum puteau sfida astfel poliția. Ajungând la hotel, încercă să-l cheme pe Al Borzoï, dar americanul nu era de găsit. Abia așezat în pat, adormi sub efectele conjugate ale domnișoarei Pace Binefăcătoare și ale grenadei lui Hiroko.

— Nu vom părăsi Tokyo până ce nu ne vom fi îndeplinit misiunea! urlă Hiroko.

Subjugați, cei șase băieți și fete tăcură. Ei stăteau în picioare cu fața spre Hiroko în camera cea mai mare a casei. Ko, cel mai în vârstă, care participase la acțiunea de la ambasada SUA, sugerase că poate ar fi fost bine dacă ar fi plecat din Japonia ca să nu se joace cu focul. Hiroko luase această propunere ca pe o insultă personală.

Ea se informase prin radio despre eșecul expediției sale împotriva lui Malko, ceea ce o adusese într-o stare vecină cu isteria. În afară de asta, din cauza tratamentului care avea tendința de a o face astenică, se îndopa cu amfetamine, ceea ce nu-i făcea bine deloc. Era un adevărat pachet de nervi. Totuși, simțea că apropiații ei începeau să se lase pradă fricii și că trebuia să păstreze o disciplină de fier. Își plimbă privirea ochilor ei proeminenți asupra celor șase și tresări. Dintr-o săritură, ea fu lângă Tieko, una dintre cele două fete prezente, destul de frumoasă, cu cercei fantezii. Hiroko îi smulse cu ferocitate unul câte unul, cu o bucată din lobul urechii și îi aruncă pe rogojină.

— Nu ți-e rușine! urlă ea. Aceste bijuterii demonstrează că ești lipsită de devotament revoluționar, că nu-ți consacri toate gândurile Sekigun-ului.

Tieko își înghiți lacrimile, terorizată. Coborî capul fără ca măcar să încerce să discute. Nimeni nu protestă. Hiroko îi ordonă lui Jinzo, cel mai tânăr:

— Bate-o până îți spun eu să te oprești!

Jinzo se năpusti asupra lui Tieko cu lovituri de pumn și de picior. Chircită, aceasta încerca să nu țipe prea tare. Afară,

ființa umană care fusese Furuki amintea că Hiroko avea dreptul de viață și de moarte asupra celor din grupul pe care-l conducea. Pe ascuns, sau când ea lipsea, vechii prieteni îi mai dădeau lui Furuki alcool și pește, căci altfel acesta ar fi murit de foame și epuizare. Nimeni însă nu dorea să împărtășească soarta lui. Jinzo lovea cu maxilarele strânse, ca și cum fata aceea ar fi fost cel mai mare dușman al lui. Zgomotul loviturilor era oribil. Toți se gândeau la același lucru: Oare o va omorî?

— Oprește-te! spuse, deodată, Hiroko

O liniște înspăimântătoare se lăsă după pedeapsa aplicată lui Tieko. Hiroko spuse încet, scrutând fețele împietrite din fața ei.

— Tieko ar fi trebuit pedepsită mai aspru. Trebuie să fim vigilenți.

Ușurați, cei cinci aprobară zgomotos. Hiroko puse mâna pe umărul lui Jinzo.

— Este bine, spuse ea, dar te-ai supus cu foarte mare ușurință. Oare tot atât de ușor ai fi trădat și revoluția?

Jinzo încercă să nu tremure. Mărul lui Adam i se plimba de sus în jos. El reuși să articuleze:

— Jur că nu, Hiroko.

Privirea ochilor mari, proeminenți, nu-l slăbea.

— Cred că nu-mi spui tot adevărul, spuse ea pe un ton glacial, și că de asemenea, și tu ești un trădător. Va trebui să te dovedești că de nu...

— Este ceea ce numim boala Basedow, spuse doctorul cu părul sur. I se mai spune gușă exoftalmică. Tiroida funcționează în exces. Bolnavul prezintă o accelerare a ritmului cardiac, slăbește și este nervos. Strălucirea privirii sale este de nesuportat, are mâinile jilave și, de asemenea, suferă de hipertermie Nu-i este niciodată frig.

Malko schimbă o privire cu Al Borzoï, aplecat în poziția sa obișnuită pe brațul fotoliului, trăgându-se de buza superioară:

— Este exact asta, confirmă el. Cum se tratează un astfel de bolnav?

— Cu antitiroidiene pe bază de iod radioactiv care produce raze gama care distrug parțial tiroida, explică doctorul ambasadei. Se iau pe cale bucală, în doză de zece comprimate pe zi. Acțiunea durează cam o săptămână.

— Acest medicament se găsește ușor în farmacie? întreb Malko.

— Cred că da, zise doctorul. Este un preparat destul de obișnuit.

Amuzantă situație! Dacă trebuia să caute prin toate farmaciile din Japonia. Malko strânse mâna doctorului.

— Al, spuse el, te rog să-i comunici aceste informații lui Tom Otaku. Eu mă duc să-l văd pe Yamato. Se pare că are o informație.

Fata era așezată cu picioarele încrucișate într-un colț al camerei. Era imposibil să știi dacă avea cincisprezece sau douăzeci și cinci de ani. Avea dinți care se încălecau, păr scurt, ochii atât de închiși că de-abia se vedeau, o siluetă firavă de adolescentă și ciorapi gri fumurii, contrastând în mod stran cu acest aspect cuminte. Din cauză că ținea picioarele încrucișate sus, i se vedeau jartierele și nu încerca să-și ascundă coapsele.

— Ea o cunoaște pe Hiroko, explică Yamato.

Biroul era la al optulea etaj al unui imobil din sticlă și oțel, în plin centrul orașului Tokyo. Eternul Nissan negru venise să caute pe Malko. Fata își înclină capul cu timiditate.

— Am cunoscut-o bine pe domnișoara Hiroko, spuse ea într-o engleză școlărească și stângace. Am fost colege de clasă. A trecut ceva timp de când n-am mai văzut-o.

— Domnișoara Shiganobu lucrează ca recepționeră la *Mikado,* explică Yamato. Ea i-a spus mamei sale că o cunoaște pe cealaltă persoană...

Sistemul de informații al dlui Kawashi funcționa bine.

Domnișoara Shiganobu râse puțin jenată.

— Când ați văzut-o pe Hiroko ultima oară? întrebă Malko.

— Acum patru ani, ciripi domnișoara Shinagobu. Malko avu un schimb de priviri cu Yamato. Acesta din urmă îi făcu semn lui Shiganobu să plece. În momentul în care aceasta ajunse la ușă, Malko avu deodată o inspirație și o opri din drum:

— Miss, ați cunoscut vreun băiat cu ochelari care ieșea cu Hiroko atunci când ea încă mai locuia la tatăl ei?

Domnișoara Shiganobu se gândi câteva clipe și apoi privirea ei se lumină:

— Da, da, Osami, farmacistul!
— Era o poreclă? întrebă Malko alertat.
Shiganobu negă din cap.
— Nu! Avea farmacia lui. Îmi amintesc. Era din Kyoto. Venea des s-o vadă pe Hiroko. Ea era foarte frumoasă pe atunci.
— De ce au încetat să se mai vadă?
Tânăra femeie se tulbură şi coborî capul:
— Eu... Nu ştiu, Malko-san. Poate pentru că Hiroko a început să se îmbolnăvească atunci, ceea ce i-a cauzat schimbări de caracter în rău.
Malko avu impresia că ea îi ascunde ceva, dar îşi continuă ideea, sigur că va obţine o pistă mai bună decât cea a armelor.
— L-aţi putea recunoaşte pe acest Osami?
— Sigur că da!
Ea îşi temperă numaidecât entuziasmul:
— Cred că purta ochelari şi vorbea cu accent *kansai* din Kyoto. Spunea mereu că, după terminarea studiilor tehnice, se va întoarce în oraşul său.
— A terminat acum?
Shiganobu numără pe degete:
— O, da! De cel puţin doi ani.
— Nu vă mai amintiţi de prenumele lui?
Ea avu o ezitare:
— Cred că era ceva de genul Siroko sau Sikoyo...
Malko se hotărî imediat:
— Shiganobu! spuse el. Trebuie să mergeţi la Kyoto şi să faceţi turul tuturor farmaciilor, până ce-l veţi găsi pe acest Osami Este foarte important.
Tânăra fată roşi şi se uită cu coada ochiului la Yamato. Acesta, în timp ce ea vorbea cu Malko, o privea cu lăcomie. El surâse cu un aer fals patern.
— Poţi face ceea ce-ţi cere Malko-san, Shiganobu. Dacă reuşeşti, Kawashi-san va fi foarte mulţumit.
Shiganobu se tulbură încă mai mult la auzul numelui atotputernicului racket.
— Dar serviciul meu? întrebă ea, cu timiditate.
— Nu te teme, afirmă Yamato. O să mă ocup eu. Am să-ţi dau bani şi o să pleci la Kyoto chiar azi prin Tokkaïdo. În momentul în care-l vei găsi pe Osami, mă chemi la telefon.
Malko interveni.

— Shiganobu, spuse el, ceea ce-ţi cer este primejdios. Dacă-l găseşti pe Osami, nu-i vorbi de mine. Poartă-te ca şi când ai fi la Kyoto din întâmplare.

Tânăra fată aprobă din cap. Yamato era deja pe punctul de a număra banii. El îi puse într-un plic şi i-l dădu lui Shiganobu care dispăru retrăgându-se cu spatele, punctând fiecare pas cu o plecăciune. Când aceasta dispăru, Malko îi explică:

— Este foarte posibil ca acest Osami să fie cel care-i furnizează medicamentele lui Hiroko.

Yamato clătină din cap cu gravitate, apoi întrebă:

— Unde mergeţi acum, Malko-san?

— La *Imperial.*

— Merg cu dumneavoastră, spuse japonezul.

El se ridică şi luă o cutie neagră cu mâner, ca o trusă de doctor. Malko întrebă:

— Ce-i asta?

Buzele groase ale lui Yamato se deschiseră într-un surâs plin de mândrie: deschise cutia. Malko zări pus pe o perniţă de mătase un parabellum P.08 cărămiziu cu un încărcător cu patrusprezece gloanţe. Yamato închisese deja capacul cutiei.

— Este o armă de care mă servesc câteodată pentru protecţia personală a lui Kawashi-san, explică el. Acum, dumneavoastră sunteţi cel aflat în primejdie.

— Dar sunt înarmat, protestă Malko.

Yamato risca să stea după gratii mai mulţi ani, purtând o asemenea armă. Malko avea pistolul lui extraplat fixat la centura sa Hermes, gata să se servească de el. În orice caz, dl. Yamato era prudent.

— Să mergem pe jos, propuse Malko.

Ploaia se oprise şi avea chef să-şi dezmorţească picioarele. Yamato fu de acord şi porni în urma lui cu cutia în mână, având mai mult ca oricând aerul unui contabil. La intersecţia următoare întâlniră o mulţime gălăgioasă. Mai multe sute de manifestanţi, înaintând pe şase rânduri, agitând banderole şi afişe de toate culorile, le tăiară drumul. Unii dintre ei aveau frunţile încinse cu o bandă albă pe care era scris un slogan explicând motivul manifestaţiei. Strigau sloganuri în cadenţă. Cum semaforul era pe roşu, se opriră cuminţi pentru a lăsa să treacă maşinile şi tăcură pentru ca microfoanele din intersecţie să poată dă indicaţii pietonilor.

— Ce strigă manifestanţii?

— Zece mii de ani de nenorocire Dragonului abominabilei rase, traduse Yamato.

Un camion albastru echipat cu mai multe microfoane înainta paralel cu şirul demonstranţilor, aruncând valuri de elocinţă asupra manifestanţilor. Yamato surâse.

— Aceştia sunt cei de stânga, spuse el. Camionul reprezintă dreapta. Cei din camion îi înjură pe tot parcursul.

La semafor apăru culoarea verde şi manifestaţia îşi reluă drumul, cu steagurile în vânt. Reîncepură sloganurile, întrerupte de vociferările celor de dreapta.

La *Imperial* îl aştepta un mesaj:

Kuniko Hirimasen îi cerea să treacă pe la *Hawa* începând cu ora nouă seara.

Kuniko apăru foarte pusă la punct la întâlnirea cu Malko. Cea mai mare parte a fetelor erau îngrămădite la bar. Părea scoasă ca din cutie, strălucitoare, într-un furou, copie după un creator de modă francez, la care adăugase o crăpătură deschisă până la şold. Îl duse pe Malko numaidecât într-un separeu şi fixă asupra lui o privire arzătoare. Pupilele sale verzi păreau să iradieze electricitate.

— Sunt bucuroasă să vă revăd, Malko-san! El fu tentat să-i răspundă că erau destule locuri pentru a se întâlni în afară de *Hawa* unde numai un surâs costa mii de yeni. Spre exemplu, un pat mare...

— Şi eu, spuse el prudent. Am putea să mergem la *Castel* după ce terminaţi aici?

Kuniko mătură, *Castel*-ul cu un mic gest nerăbdător al ghearelor sale roşii şi se aplecă atât de aproape, încât buclele ei atinseră fruntea lui Malko.

— Am auzit ceva despre această Hiroko, spuse ea cu voce joasă.

Malko îşi uită proiectele erotice.

— Ce?

— "Ei" au cerut paşapoarte false cuiva pe care îl cunosc, spuse ea.

Era atât de neaşteptat, încât Malko întrebă:

— Cum de sunteţi la curent cu treaba aceasta?

— Kawashi-san a prevenit pe toată lumea la Ginza. Ce care se ocupă cu pașapoartele mă cunoaște bine. El mi-a comunicat. Am dorit să vă previn imediat.

— De ce? întrebă Malko fără să-și facă iluzii.

— Ați promis o recompensă foarte importantă. Mi-o dați dacă vă ajut?

Atunci când ea clipea din ochi, se puteau vedea trecând dolari prin fața lor. Malko reflectă. Aceasta putea fi o capcană. El nu știa nimic despre Hiroko.

— Cred că-i mai bine să prevenim Kohan-ul sau pe d Kawashi.

Ochii verzi se stinseră.

— Prietenul meu nu-l iubește pe Kawashi-san; spuse c răceală Kuniko. Nu vrea să-i facă o asemenea plăcere.

Era, desigur, o mîncinună necontrolabilă. Kuniko îl ține agățat.

— O.K., zise el. Ce facem?

Își consultă ceasul nerăbdătoare.

— Într-o oră, vin cu dumneavoastră. Prietenul meu n vorbește engleza.

— Sunteți sigură de acest om?

Un surâs pervers îi lumină fața frumoasă, netedă. Genel lungi clipiră.

— În totalitate.

Nu era nevoie să se întrebe de ce.

Malko își ascunse satisfacția. Hiroko nu știa ce declanșase atacând *Utamaro*. Avea poate o șansă să-l găsească pe Furuki.

Nepierzându-și busola, Kuniko se pregătea deja să ma comande alte două coniacuri. Imediat, chelnerul aduse o sticl de Gaston de Lagrange și o puse pe masă. Pentru a-l încerca Kuniko își turnă un pahar plin.

— Sunt puțin nervoasă, explică ea.

Doi bătrâni japonezi singuratici îl priviră cu invidie pe Malko urcându-se în Marcedesul 450 SL al lui Kuniko. Tânăra femeie își puse peste rochie o etolă de vizon alb. În momentul în care demară, îl întrebă pe Malko:

— Sunteți înarmat?

Pistoletul extraplat îi atârna la centură în timp ce urcau pe Shuto Expressway. Kuniko își lăsă mâna neglijent pe coapsa lui Malko, fără să părăsească șoseaua din ochi. Nu se putea ști dacă aceasta făcea parte din *deal* sau îi venise pofta de exotism. Cert este că, până să ajungă la Roppongi, Malko ar fi făcut de rușine și un cimpanzeu adult.

Kuniko schiță cu buzele ei vopsite un surâs promițător.

— După! murmură ea. Vom avea tot timpul.

Nu amesteca plăcerea cu afacerile. Tocmai ajunseseră la Roppongi Crossing, suprasaturat de lămpi cu neon. Viră la dreapta pe bulevardul mare, apoi se angajă pe o străduță îngustă și opri în fața unui neon care lumina firma *Who*. Ajunseră la o scară dreaptă și pătrunseră într-un bar de vreo zece metri, mărit de un geam fixat de-a lungul peretelui, de-abia luminat, însă Malko remarcă imediat că nu erau decât femei cu excepția barmanului. Toate erau îmbrăcate în kimonouri cu culori țipătoare, cu un ciudat machiaj alb care le făcea să semene cu niște clovni. Kuniko, cu vocea scăzută, schimbă câteva cuvinte cu barmanul, apoi se aplecă spre Malko

— Așteptați-mă! O să dau un telefon.

Se strecură în fundul barului. Una dintre fete veni imediat lângă Malko, se sprijini de el și îi puse mâna pe coapsă. Malko simți mâna urcând puțin câte puțin și începând să-l mângâie cu o țintă foarte precisă, la adăpostul tejghelei. Bună casă, dar nu era momentul potrivit. Impresionat de acest deosebit simț al ospitalității, se mulțumi să respingă fata, mângâind-o pe obraz.

Oroare! Sub pudra albă, fața era aspră. Era un bărbat. El privi mai atent la vecina sa. Era tot un bărbat. Acesta, vexat, se îndepărtă, dar alți doi se îngrămădeau lângă Malko cu un aer gurmand Chiar și barmanul puse în fața lui un Pepsi-Cola cu un surâs tandru. Din fericire, reveni Kuniko, cu trăsăturile înțepenite într-o expresie dură.

— Nu răspunde acasă la el, spuse ea. Nu mai înțeleg! Ar fi trebuit să fie aici de mai bine de un ceas.

— Să așteptăm, propuse Malko, în ciuda dezgustului său.

— Nu! zise ea. Aici închid în curând. Trebuie să mergem la el.

Era evident, totuși ea ezita. Malko îi înțelese dilema:

— Nu-ți fie frică, Kuniko! promise el. Banii vor fi ai tăi.

Ea se hotărî dintr-odată.

— Să mergem acolo.

Se urcară din nou în Mercedes, dar de data asta, Kuniko nu mai avea poftă să flirteze. Conduse repede şi nervos. Malko încerca cât de cât să reţină nişte repere dar era imposibil. Traversară Roppongi, rulară spre est traversând Harad Juku Avenue, Champs Elysées-ul din Tokyo. La fiecare zece metri exista un restaurant coreean.

— Nu doriţi să-l preveniţi pe dl. Kawashi? întrebă Malko

Kuniko îşi scutură buclele roşii.

— Nu.

Era irevocabil. Ploaia începuse iar să cadă. În ciuda faptului că funcţionau ştergătoarele, Malko de-abia putea să vadă prin parbriz. Kuniko părăsi un bulevard larg pentru a vira pe o străduţă îngustă. Era un cartier destul de elegant cu case mici şi buildinguri moderne. Semăna puţin cu cartierul ambasadelor. În fine, ea opri în faţa unei case cu un etaj.

— Am ajuns!

Nu era aprinsă nici o lumină. Malko schiţă gestul de a deschide portiera, dar Kuniko îl opri.

— Aşteptaţi! Prefer să mă duc singură. El tocmai reperase o cabină telefonică la o distanţă de zece metri.

— De acord, zise el, aştept.

Aşteptă să dispară Kuniko în vilă şi la rândul lui coborî din Mercedes, fugi spre cabină, introduse o monedă de zece yeni şi formă numărul lui Al Borzoï. Al treilea apel fu întrerupt de un ţipăt strident care-l făcu să tresară pe Malko.

Strigătul venea din vilă.

Fără să închidă, ieşi în fugă din cabină. Ţipătul continua ascuţit, înfiorător.

Era ţipătul unei femei.

Capitolul X

Cu pistoletul în mână, Malko intră într-un hol mic întunecos, se împiedică de o treaptă pe care nu o observase și intră într-o încăpere de unde răzbătea lumină, călăuzit de țipetele lui Kuniko. Se opri în fața unei mese rotunde pline cu coliere de perle.

Un japonez cu fața rotundă, aproape chel, cu privirea fixă și cu gura întredeschisă, stătea așezat pe scaun cu brațele atârnate. Plastronul cămășii sale albe era plin de sânge. Un mâner de corn îi ieșea din piept la nivelul inimii. Malko înconjură masa și-i astupă gura lui Kuniko. Urletele ei îl enervau la culme. Tânăra se lăsă să cadă pe un divan, scuturată de suspine.

— L-au omorât pe Katsimoto-san! țipă ea. Ei l-au omorât!

Malko examină cadavrul și numără opt răni, toate în piept. Probabil că cineva îi ținuse mâinile la spate pe după scaun, în timp ce un altul îl lovea. Deodată, își dădu seama că sângele mai curgea încă din răni, deci asasinatul era comis doar de câteva minute. Asasinii putea fi încă în casă.

O luă pe Kuniko de braț. Voia s-o pună la adăpost în mașină înainte să explodeze casa.

Aproape în aceeași secundă fu trântită ușa de la intrare. Instinctiv, Malko se năpusti spre întrerupătorul electric și stinse lumina, după care, pe pipăite, găsi telefonul și ridică receptorul, dar rămase cu firul în mână. Fusese tăiat.

O simțea pe Kuniko tremurând lângă el, înnebunită de frică. Se auzi un foșnet la intrare și Malko trase la întâmplare. Kuniko țipă din nou. Drept răspuns, se auziră trei focuri de armă și un geam se făcu țăndări în spatele lui. Se gândi deodată la grenadele atât de dragi lui Hiroko. Luând-o pe Kuniko de mână, o trase spre scară. Urcară și ajunseră într-o cameră aflată în dezordine Malko închise ușa și o baricadă cu o toaletă.

Aprinse lumina. Era o cameră tapisată cu mătase galbenă, a cărei fereastră dădea într-o grădină întunecoasă.

— Trebuie să sărim pe aici, spuse Malko.

Kuniko fixă deschizătura, paralizată de spaimă.

— Nu pot, murmură ea. O să mă omor.

— Vă vor omorî dacă vă găsesc aici, murmură Malko.

Nu putea s-o părăsească. În căutarea unei idei salvatoare, privi spre uşa închisă în spatele căreia adversarii îşi pregăteau asaltul.

Hiroko, cu inima bătând mai să-i spargă pieptul, rămase lipită de perete, gata să tragă din nou. Vântul glacial care bătea în Tokyo îi jucase festa. Fără această rafală nepotrivită, ea şi-ar fi suprimat adversarul. Fluieră pentru a atrage atenţia tovarăşului ei, Jinzo.

— Sunt aici, şopti el.

Ea putea aproape să audă cum îi clănţăne dinţii de frică. În chiar dimineaţa aceea, îi trebuiseră mai mult de două ore de ameninţări înspăimântătoare pentru a-l sili să mărturisească că fusese să facă rost de paşapoarte. El, care fabrica maşini infernale de doi ani, fără să fi greşit ţinta! Presiunea psihologică era însă foarte puternică. Hiroko ştia acum că trebuie să se ferească de toată lumea: de cerşetori, de prostituate, de patronii de baruri.

Dl. Kawashi îi declarase un război şi mai nemilos decât poliţia. Funcţionarii acesteia, odată şi odată se vor plictisi, dar dl. Kawashi niciodată, pentru că imperiul lui era în joc. Dacă nu reuşea să dovedească imediat că nu putea fi desconsiderat fără urmări neplăcute, tot eşafodajul racketului se ducea de râpă. Hiroko ştia acest lucru şi de aceea decisese să-l execute pe dl. Katsimoto, onorabil traficant de paşapoarte şi negustor de perle "verzi"[1].

— Vezi că ne-a trădat? mârâi ea în întuneric.

Jinzo nu răspunse. Ei îl surprinseseră pe traficant în momentul în care îşi aranja perlele. Acesta nu reuşise să se apere când Hiroko îi reunise braţele în spatele spătarului scaunului. Ea îl interogase mult timp, încercând să-l facă să

---

1. Nematurizate încă (n.a.)

spună cui îi comunicase ceea ce aflase, apoi îi ordonase lui Jinzo să-l lovească cu lovituri de cuţit, până ce-l va omorî. Era o condiţie esenţială pentru ca ea să supravieţuiască.

Tânărul terorist execută ordinul la început cu stângăcie, apoi lovind din ce în ce mai tare, pentru a face să înceteze ipetele oribile ale lui Katsimoto. În final, lăsase pumnalul înfipt în inimă, nemaiîndrăznind să-l scoată. Era prima dată când omora pe cineva şi ar fi dat orice ca să poată fugi. Aproape că se ciocniseră de Kuniko în fuga lor şi se ascunseseră în bucătăria care dădea în hol. Doar pentru că auzise vocea duşmanului pe care-l ura, Hiroko se hotărâse să nu fugă.

Acum ei pândeau zgomotele din casă.

— Să plecăm, căci o să vină poliţia, sugeră Jinzo.

— Laşule! şuieră Hiroko. Mai întâi o să-i omorâm pe duşmanii noştri.

Nu aveau cum să anunţe poliţia, pentru că firul telefonului fusese tăiat şi focurile de armă abia dacă se auzeau afară. Era o ocazie unică de a-şi lichida conturile.

Ea înaintă până la intrarea camerei în care era cadavrul. Nu se mai auzea nimic. Mirosul fad al sângelui scurs îi provocă greaţă. Jinzo, care trebui să se sprijine de perete. Hiroko ghici că nu mai e nimeni în cameră. Aprinse lumina.

Jinzo tresări. Ea surâse cu dispreţ.

— Dacă nu vrei să fii pedepsit, nu fii laş. Sunt sus şi le este frică.

— Sunt înarmaţi şi nu trebuie să-ţi rişti viaţa, obiectă Jinzo.

— Să ştii că ai dreptate, aprobă cu ironie Hiroko. Din cauza asta, tu vei urca primul pe scară.

Îl împinse, ţinându-i ţeava revolverului în spate.

— Urcă, sau te omor!

Jinzo începu să urce treptele, strângând crosa pistolului-mitralieră de care nu se servise. Lemnul troznea îngrozitor. La fiecare secundă aştepta să primească un glonţ în plin piept. În depărtare se auzea animaţia circulaţiei, dar în această casă, erau pe altă lume.

El ajunse pe palier. Hiroko îl urma, târându-se de-a lungul balustradei

— Încearcă să deschizi! şopti ea.

Strângându-şi tot curajul, Jinzo suci mânerul. Imediat se auzi un foc de armă şi în uşă apăru un orificiu. Jinzo făcu un salt înapoi, mort de frică.

Kuniko înverzise. Își frângea mâinile pentru a le opri di tremur. Țipă atunci când țeava caldă a pistolului extraplat atinse.

— Trebuie să sărim pe fereastră. Nu este prea înalt. A încerca să ieșim pe scară, înseamnă să mergem la măcel.

Kuniko își înăbuși un suspin.

— Nu pot, mi-e frică!

Picioarele ei lungi erau făcute mai mult pentru a înlănțu șoldurile bărbaților, decât pentru gimnastică. Malko se blestemă pentru că nu-l prevenise la timp pe Borzoï.

Ușa nu era atât de solidă pentru a rezista unui asalt serios Ceilalți puteau oricând s-o forțeze și să arunce o grenadă. P partea cealaltă a curții era fațada întunecată a unui buildin mare. Deodată, îi veni o idee. Trăgând patul, el ridică salteau și somiera și le fixă în ușă, dădu deoparte perdelele, apo deschise larg fereastra de lângă ușă.

— Aveți o brichetă? o întrebă el pe Kuniko.

Cu mâna tremurând, tânăra femeie scotoci prin poșetă și î întine un bloc de aur masiv. Malko o aprinse și apăru o flacără vie.

— Margeți în baie! îi ceru el, muiați două prosoape în apă ș aduceți-le aici.

El se apropie de perdele, se ghemui și plimbă flacăra brichetei la baza lor. Izbucni o flacără care se întinse foart repede. Kuniko, întorcându-se de la baie, scoase un țipăt.

— Sunteți nebun!

— Nu, spuse Malko. Cineva o să vadă incendiul și o să cheme pompierii.Și ei nu vin niciodată fără poliție.

Patul începu să ardă, degajând un fum des, care invadă camera. Malko luă un prosop muiat și și-l aplică pe gură ordonându-i lui Kuniko să facă același lucru...

Se auziră mai multe focuri de armă și trei găuri apărură î pervaz. Mai multe gloanțe se înfipseră în perete speriind-o p tânăra femeie. Malko o trase cu violență spre spate și ripost trăgând două focuri de armă. Acum începuse o cursă contra cronometru. Flăcările izbucniră pe fereastră începând să cuprindă acoperișul.

Malko se rugă ca să se vadă focul de departe. Atmosfera devenea din ce în ce mai greu de respirat. Kuniko fu cuprinsă de un acces de tuse, scuipa și plângea. Malko încerca s-o liniștească

— Trebuie să reușim. Este doar o chestiune de minute.

Japonezii erau foarte sensibilizați la incendii, Tokyo fiind alcătuit în bună parte din case de lemn.

Era însă posibil ca asfixierea să facă jocul lui Hiroko, înainte de sosirea ajutoarelor.

Furia îi deforma trăsăturile lui Hiroko. Să vezi că-l ai la discreție pe cel mai mare dușman și să nu poți să-l lichidezi...

Fumul începuse să-și facă loc pe sub ușă și ea înțelese numaidecât rațiunea acestui incendiu provocat.

Gloanțele pe care le trăsese în pervaz fuseseră mai mult ca să-și descarce nervii. Ele nu aveau nici o eficacitate, decât aceea de a-și împinge adversarii spre fundul camerei. Apăsând cu țeava armei așezată oblic pe ușă, apăsă pe trăgaci. Detunătura făcu să vibreze pereții, dar ușa nu se deschise.

Hiroko continuă să țină trăgaciul apăsat până ce chiuloasa armei rămase deschisă, menținând țeava pe lemnul ușii, apoi ea se retrase și lovi cu putere închizătoarea cu piciorul. De data aceasta, mecanismul dezarticulat cedă, ușa se întredeschise și două gloanțe trase din interiorul camerei străbătură lemnul. Lipită de perete, Hiroko lăsă o grenadă jos și puse un încărcător nou la pistolul Beretta.

— Tu vei ține ușa întredeschisă, îi ordonă ea lui Jinzo.

Mai trebuia doar să arunce grenada în cameră.

— Vino!

Tânărul japonez era înlemnit.

— Ascultă!

Hiroko încercă să nu dea atenție zvonului de sirene care venea din exterior.

Printre ele, Hiroko recunoscu sunetul caracteristic al unei sirene de-a poliției care se apropia primejdios de repede. Jinzo era deja pe scară.

— Să plecăm!

— Nu! zise ea.

Împinse uşa cu toată puterea. Imediat fu invadată de un val de fum. Având ochii iritaţi, ea nu mai vedea nimic şi avea nevoie să vadă ca să poată scoate siguranţa şi apoi să arunce grenada. Jinzo strigă în spatele ei:

— Hiroko-san! Să plecăm repede, repede.

Sunetul sirenei poliţiei ajunse în sfârşit la urechile ei, periculos de aproape. Plângând de furie, coborî grăbită scara, după ce scosese siguranţa grenadei şi traversă micul hol ajungând în noaptea ploioasă. În momentul în care Jinzo şi ea dispăruseră după colţul străzii, un convoi de maşini se opriră în faţa casei incendiate.

De fiecare dată când respira, Malko avea impresia că-şi va scuipa plămânii. Făcu semn pompierului japonez care îi aplică din nou masca de oxigen. Era ca un vânt puternic îngheţat, care mătura zgura şi fumul. Încercă să-şi stăpânească bătăile inimii. Cel mai important lucru era că trăiau. Grenada pulverizase uşa fără să-i rănească, din cauză că erau întinşi la pământ şi schijele trecuseră pe deasupra lor.

Trebuiră să-i facă o injecţie lui Kuniko pentru a o scoate din criza de isterie. În stare de inconştienţă, ea zăcea în ambulanţă lângă Malko. Un ofiţer îl întrebă în engleză pe Malko.

— Sir! Ştiaţi că în casa aceasta era un om asasinat?

Malko îşi ridică masca de oxigen pentru a răspunde.

— Da! Ştiu chiar şi cine l-a asasinat. Vă rog să-l anunţaţi pe Tom Otaku la Kohan. Să-i spuneţi că Prinţul Malko Linge este împreună cu dumneavoastră.

Poliţistul îl contemplă pe Malko, stupefiat.

În ciuda ploii, Hiroko conducea cu capota ridicată. Trebuia să meargă mai repede până ce nu vor fi instalate eventuale baraje. Dacă Jinzo nu şi-ar fi pierdut capul, ei ar fi avut timpul necesar pentru a le veni de hac adversarilor lor. Oboseala începea să-i mai calmeze furia. Tratamentul o epuiza. Se grăbea să-şi scoată încălţămintea şi să bea o ceaşcă de ceai fierbinte şi amar. Simţea că se strânge cercul în jurul ei.

Sursa sa de arme era supavegheată. Era din cale afară de periculos să se mai întâlnească cu arabul.

— Care va fi următoarea lovitură?

Brusc, Hiroko simți că se află în defensivă și asta o făcu nebună de furie. Dacă Furuki n-ar fi fost capturat, ea s-ar fi pregătit acum să arunce în aer uzinele Boeing din Seattle, ca și alte multe lucruri, în loc să stea îngropată într-o casă veche din Tokyo, hăituită de poliție, de gangsteri și de CIA.

Malko se pregătea să servească dejunul în restaurantul chinezesc din subsolul *Imperial*-ului când își făcu apariția Yamato. De două zile, japonezul nu se mai arătase, ca pentru a-l pedepsi pe Malko pentru că a acționat singur în episodul cu Kuniko. Traumatizată, tânăra taxi-girl nu-și reluase munca. Ea stătea liniștită acasă, sub efectul calmantelor, convinsă că Hiroko va veni s-o asasineze. Malko își petrecuse timpul perindându-se pe la diverse servicii ale poliției japoneze, în căutare de indicii. Katsimoto își dusese cu el în mormânt secretul. Hiroko și ai ei se cufundaseră odată mai mult în clandestinitate, fără să lase urme. Tom Otaku nu prefera nici măcar să discute subiectul capturii sale. Se făcuse o săptămână de când avusese loc schimbul de ostatici și Malko nu avansase deloc. Dl. Yamato se așeză și se interesă politicos de sănătatea lui, ca și când Malko s-ar fi aflat într-o vizită turistică. La fel de politicos, Malko se interesă de sănătatea dlui. Kawashi.

— Kawashi-san este foarte amărât, spuse Yamato. Pierderea imaginii, pe care a suferit-o, l-a afectat foarte mult, la fel ca și faptul că ați dat dovadă de neîncredere.

— Nu sunt eu de vină, protestă Malko. Kuniko mi-a forțat mâna.

Yamato urmări cu o privire lacomă o chinezoaică solidă, cu o față rigidă, ieșind din restaurant. Cu buzele salivându-i, îți aducea aminte de câinele din Baskerville. Apoi își întoarse fața către Malko.

— Shiganobu-san l-a descoperit pe Osami-san, anunță el.

Capitolul XI

Pe dreapta, Malko privea conul gigantic al lui Fuji-Yama care dispărea puţin câte puţin.

Expresul Tokkaido fugea cu 250 de km/oră de-a lungul muntelui enorm. Pe urmă apăru din nou câmpia japoneză, parcelată, supercultivată, cu acoperişuri din ţiglă mov sau verzi. Aveai nevoie de două ore şi jumătate ca să ajungi la Kyoto, fosta capitală a Japoniei. Lângă Malko dormea Kuniko, într-un costum de piele neagră mulat pe corp.

Malko era cât pe ce să n-o recunoască atunci când venise să-l caute la *Imperial,* la nici o oră după vizita lui Yamato. Noroc că ea îşi petrecea duminicile acasă. Somptuoasa perucă roşie făcuse loc părului tăiat scurt. Extraordinarele pupile verzi dispăruseră şi ele. Kuniko avea ochi negri ca toate japonezele, mărginiţi de sprâncene minuscule, aproape invizibile. Fără machiajul abundent, i se distingeau cicatricele nasului ei refăcut. Operaţia, care-i mărise ochii, reuşise mai bine. Trebuia să te apropii foarte mult ca să poţi distinge urmele fine lăsate de bisturiu. Chiar şi mâinile erau altfel fără unghiile interminabile. În faţa stupefacţiei lui Malko, Kuniko începu să râdă:

— Când eram mică, eram foarte urâtă şi atunci am jurat că voi fi foarte frumoasă. Din primul salariu mi-am refăcut sânii cu silicon. Ultima realizare au fost lentilele de contact verzi.

Deci nici globurile somptuoase care întindeau puloverul de lână albă nu erau naturale. Kuniko era puţin produsul Japoniei industriale. Ea puse palma pe cutia mare de machiaj din piele neagră, cu un surâs jumătate vesel, jumătate amar.

— Aici înăuntru am tot ce-mi trebuie. Nu vă voi face de ruşine în seara aceasta.

Era cât pe ce ca ea să nu vină. Malko avusese nevoie de toată diplomaţia pentru a-l convinge pe Yamato. Acesta spera

să-l abordeze pe Osumi, farmacistul, ca un dur. Cu mintea lui Yamato, era posibil. Shiganobu, după ce găsise pe vechiul prieten al lui Hiroko, se întorsese la Tokyo ca să-şi reia serviciul la *Mikado.* Malko trebui să-i garanteze gangsterului că va ţine sub control rapacitatea obişnuită, naturală a lui Kuniko.

Începuse să apară zăpada. Tokkaido străbătea masivul muntos. Ca prin miracol, trenul era în grafic, căci de câtva timp, trenurile ultrarapide care constituiau mândria Japoniei îşi pierdeau buloanele şi rămâneau din ce în ce mai des în pană. Kuniko se mişcă şi-şi puse capul pe umărul lui Malko, înecându-l într-un val de parfum, tot ce mai rămăsese din cealaltă Kuniko. Trenul intră într-o câmpie spongioasă. Malko se aştepta să găsească o bijuterie, un mic oraş presărat cu opere de artă. Găsi un mare oraş plat, încins pe flancuri într-o vale largă, plin de beton, cu străzi mari fără graţie întretăindu-se în unghi drept.

Malko o trezi pe Kuniko.

— Sosim!

Ca toate gările japoneze, cea a oraşului Kyoto era imensă, cu mai multe nivele pentru trenurile cu viteze diferite. Expresul Tokkaido alunecă uşor de-a lungul cheiului şi se opri. Malko luă cele două sacoşe de voiaj şi ieşi. Era încă şi mai frig decât la Tokyo şi cădea un fel de burniţă. Se urcară într-un taxi pentru a merge la *Kyoto Hotel,* în plin centru.

La hotel, fără măcar să le ceară părerea, li se dădu un apartament Malko era grăbit să-l întâlnească pe farmacistul care fusese îndrăgostit de teribila Hiroko. Cel de-al şaselea simţ îi spunea că existau prea multe coincidenţe. Din nefericire, farmacia era închisă duminica. Trebuia să aştepte până a doua zi. Abia ajunsă, Kuniko se şi baricadă în baie cu cutia ei de machiaj

Kuniko încarna din nou visul imposibil al unui japonez mediu. Avea de toate. Pielea neagră o prindea la fel de bine ca şi paietele Malko nu comisese mojicia de a întreba dacă fesele sale cambrate şi rotunde erau tot opera bisturiului, dar nimic nu era imposibil Toaleta îi luase o jumătate de oră.

— Dar unde sunt templele care au construit renumele oraşului Kyoto? întrebă Malko.

— Cam peste tot prin oraș, răspunse Kuniko. Sunt câteva zeci. Există și castelul Shogunului. Vreți să vizitați unul? Am să vă duc la Kinkaku-Ji, care este cel mai frumos.

De ce nu? se întrebă Malko. Kuniko părea încântată de intimitatea lor. El se întrebă cum va trece noaptea.

Opriră un taxi. În zece minute, ajunseră la intrarea unui parc pe o colină. Plătiră câțiva yeni și plecară pe jos. La cotitura unei cărări, lui Malko i se deschise un spectacol atât de frumos, că-ți tăia răsuflarea. Era o pagodă cu trei nivele ce părea turnată în aur masiv, care se reflecta în apa verde și calmă a unui lac cu contururi neregulate. Era Templul Pagodei de Aur.

Înconjurară lacul cu respect. Nu era aproape nimeni, cu excepția câtorva cupluri de oameni vârstnici japonezi care-și sărbătoreau nunta de diamant. Kuniko se opri, sprijinindu-se de brațul lui Malko.

— Nu-i așa că-i frumos? Am fost odată pe-aici primăvara și este un spectacol fabulos.

La câțiva metri de pagodă era un mic stand. Kuniko cumpără câteva foi mici acoperite cu caractere japoneze pe care le înfășură, apoi merse să le agațe ca pe niște bigudiuri de ramurile unui pom. Toți arborii din jurul pagodei erau acoperiți de flori ciudate.

— Ce semnificație are asta? întrebă Malko.

Kuniko pufni încurcată.

— Este pentru a te căsători, mărturisi ea. Cerem lui Dumnezeu să ne ajute să-l găsim pe omul pe care-l dorim. Privirea ei se întunecase brusc. Malko se întreba ce vârstă avea: între treizeci și patruzeci. Brusc, Kuniko, râzând, îl luă de braț, ca și când ar fi spus prea multe:

— O să mă mărit în vara aceasta! Pentru că noi am venit aici...

Înainte însă, trebuia rezolvată altă problemă...

Sufrageria hotelului *Kyoto* era, în mod ciudat, împărțită în două părți: cea europeană și cea japoneză, separate de o estradă unde se produceau simili-gheișele.

Malko și Kuniko se instalaseră în sectorul japonez, cu picioarele atârnate în gaura de sub masă care permitea să

treacă conductele de gaze. Apa pentru *shabu-shabu* fierbea în clocot. Kuniko se îndopa cu carne tăiată în lamele.

Terminară cu o supă foarte condimentată, lucru foarte rar în Japonia, apoi cu câteva fructe zaharisite minuscule.

Nu mai era altceva de făcut decât să se ducă la culcare. În apartament se afla un mare televizor color în faţa unei canapele Kuniko dispăru în cameră şi reveni cu o sticlă de coniac în mână, îmbrăcată doar în sutien şi slip. Ea umblă la butoanele televizorului, se instală pe divan, cu picioarele alungite în faţa ei, destupă sticla şi bău un gât. Era coniac Lagrange, probabil "subtilizat" la *Hawa.*

— Veniţi aici! îi spuse ea lui Malko, după ce pusese sticla jos.

El se instală aproape de ea. Kuniko îi puse mâna pe coapsă şi o uită numaidecât acolo.

Pe ecran, samurai cu mine fioroase se băteau pentru ochii frumoşi ai unei fete, senzuală ca o lumânare de catedrală, atât de înfăşurată în kimonou, încât nu-i puteai vedea decât vârfurile degetelor. Nu se auzeau decât mârâieli, clinchete sălbatice de spadă, horcăieli de agonie ale trădătorilor şi rotiri de ochi ale eroilor care săreau ca broasca, mânuind o sabie la fel de mare ca ei.

Kuniko avea ochii plini de lacrimi când se întunecă ecranul. Ea se întinse, mai bău un gât de coniac, apoi se aplecă asupra lui Malko. Fără să scoată un cuvânt, îi desfăcu nasturii de la cămaşă, dezbrăcându-l până la talie şi, strecurându-i mâinile lungi sub ţesătură, începu să-l zgârie uşor pe piept. Parfumul ei îl îneca pe Malko. Începu să-i sărute pieptul cu o delicateţe exasperantă. Apoi, fără să înceteze să-l sărute, îşi strecură genunchiul pe după piciorul canapelei. Aproape fără să-şi dea seama, Malko se pomeni gol iar gura lui Kuniko, mult mai jos pe trupul lui, luându-i în posesie corpul milimetru cu milimetru.

Ea se întrerupse pentru a bea un gât de coniac, care l-ar fi putut uimi pe un samurai, după care plecă din cameră.

Reapăru foarte repede, îmbrăcată într-un kimono de mătase albastră, cu un mic flacon în mână.

— Ce-i asta? întrebă Malko.

— O licoare care vine din provincia mea, spuse Kuniko. Este folosită pentru tinerii căsătoriți.

Răsturnă flaconul, își vărsă puțin lichid de culoare închisă în căușul palmei drepte și începu să maseze sexul lui Malko. Mai întâi îl ustură puțin, apoi simți o ușoară senzație de frig care se transformă brusc într-o căldură arzătoare, ca și când i s-ar fi accelerat pulsul.

Ea, așezată în genunchi pe mochetă, continua să-l maseze. Malko fu cuprins puțin câte puțin de o ușoară amețeală ca și când ar fi fost în preajma unui leșin. Lui i se părea că sexul i se îngroșa în mod nemăsurat, că el însuși nu mai era decât un sex. Avu o senzație stranie atunci când Kuniko se urcă peste el încet, ca și când i-ar fi fost frică să nu-l rănească, cu degetele sale lungi agățate de pieptul lui.

În starea în care se găsea, Malko nu se aștepta să prelungească mult plăcerea, dar avu impresia că Kuniko îl călărea de ore întregi, atunci când simți un spasm de o violență extraordinară urcând din coloana vertebrală. Kuniko îi zgârie pieptul, apoi se lăsă să cadă peste el. Malko era lac de sudoare și inima îi bătea foarte tare. Spre marea sa surprindere, el pricepu că orgasmul pe care-l avu nu era rezultatul dorinței sale. Kuniko îl studia cu ochii întredeschiși.

— Vezi că licoarea mea este utilă, Malko-san, spuse ea cu blândețe.

Glisând pe corpul lui, ea îl cuprinse cu gura și el țâșni ca un somon din torent, cu senzația că are agățat de abdomen un animal fierbinte și nesătul.

O împinse cu brutalitate pe Kuniko pe divan, cu fața pe perne și o prinse din nou cu o frenezie nepotolită. Pe ecranul televizorului nu mai era decât un punct strălucitor, atunci când el își reveni la realitate.

Se odihniră din nou. Malko moțăia, dar fu trezit de limba abilă și caldă a lui Kuniko, care-l încolăcea ca un șarpe, amestecând cuvinte obscene englezești cu interjecții japoneze. Din nou, animalul care se cuibărise în el se declanșă. Apoi adormi din nou, fără să părăsească abdomenul lui Kuniko. Se trezi din nou, încă nesătul. Kuniko se depărtă de el, luă din buzunarul kimonoului o fiolă mică din sticlă și i-o întinse lui Malko:

— Atunci când vei simți că nu mai poți aștepta, sparge-o și aspiră puternic.

Foarte repede, ea îi reaprinse dorința. Cu capul greu, Malko începu iar să simtă aceeași arsură delicioasă. Când se simți la capătul orgasmului, sparse fiola și aspiră.

Avu senzația că arterele o să-i facă explozie. Capul i se goli brusc și toate senzațiile i se concentrară în sex. Acesta explodă nedefinit ca un bubuit de pulbere, ceea ce dura de secole, în același timp o mână de uriaș desfăcându-i pieptul și suflându-i aer fierbinte.

Inima îi bătea cu două sute de pulsații și deodată i se făcu frică. Se întrebă dacă nu va muri acolo în plin orgasm, dacă Kuniko nu era o capcană mortală, trimisă de inamicii lui. Apoi își pierdu cunoștința brusc, așa cum se trage o perdea.

Când își recăpătă conștiința, Malko nu știa dacă fusese inconștient un minut sau o oră. Kuniko nu mai era lângă el. În cameră nu mai era lumină, cu excepția unei slabe licăriri pe ecranul televizorului. Își întoarse capul și o văzu pe japoneză lungită pe divan cu un picior trecut peste spetează. Mâna i se plimba într-un du-te-vino rapid între picioarele sale. Ea avea capul dat pe spate. Asta dură mult timp, apoi avu un spasm scurt, un țipăt scurt înăbușit și rămase nemișcată în aceeași poziție, ca moartă. De astă dată, Malko adormi de-a binelea.

Când se trezi, Malko avu impresia că dormise un secol cu un urs desfrânat. Merse clătinându-se până la duș și lăsă cu plăcere apa călduță să-i pătrundă în toți porii. Ar fi putut să bea un litru de Perrier. Când ieși, Kuniko era în fața lui îmbrăcată ca în ajun, cu fața netedă și cuminte ca o elevă de liceu. Ea îi surâse:

— N-am vrut să vă trezesc, Malko-san.

El o strânse la piept.

— Pentru ce această dezlănțuire?

Ea îl sărută cuminte pe ochi.

— Voiam să mă iertați pentru încurcăturile pe care le-ați avut din cauza mea. Fiola conținea un medicament care se dă cardiacilor atunci când au o criză. Acesta face ca inima să funcționeze mai repede. În sinea lui, Malko își zise că nu numai inima.

Mergând în living să-şi ia micul dejun, el se împiedică de u obiect rotund, căzut pe jos lângă divan. Kuniko scoase un ţipă scurt, dar Malko îl şi luase de jos. Era o păpuşă de lemn, lung de vreo douăzeci de centimetri. El întâlni privirea încurcată tinerei femei şi înţelese. Mai văzuse aceste *widows dolls* [1] pr litografiile erotice japoneze. Kuniko îi explică cu voce joasă:

— Trebuie să mă ierţi, Malko-san. N-am putut niciodată s simt plăcere cu un bărbat.

Lui i se făcu ruşine de această indiscreţie involuntară Pentru a înlătura această situaţie jenantă, Kuniko îl întrebă:

— Vreţi să dăm un telefon la poliţia locală? Trebuie să aranjat Tom Otaku ceva.

În timp ce el se îmbrăca servind un ceai, Kuniko se instal la telefon. După un sfert de oră, închise şi zise:

— Va veni să ne caute o maşină.

Toyota mare bleu rula foarte încet pe strada îngustă s animată, nu departe de hotel. În faţă stătea un doctor ş poliţistul care conducea, în spate stăteau Malko, Kuniko ş superintendentul poliţiei din Kyoto. Acesta se întoarse spr Malko :

— Aceasta este farmacia, Sir.

El arătă o farmacie mică aşezată între o florărie şi băcănie.

— Vă rog să mă aşteptaţi aici, spuse Malko, pentru că n vreau să-l sperii de la început.

Se dădu jos din maşină împreună cu Kuniko şi o luă d braţ.

— O să-i spuneţi că eu sunt jurnalist, îi explică el. Înainte s intervină poliţia, vreau să văd dacă nu există un alt mijloc de a face să vorbească.

Intrară în farmacie. Erau câţiva clienţi iar în spatel tejghelei, o japoneză cu părul grizonat şi un bărbat tânăr c ochelari cu rame mari de baga, cu o meşă de păr pe ochi şi c aerul unui student foarte cuminte. Kuniko se duse la el. Acest ridică ochii cu o oarecarè curiozitate, după care, brusc, Malko v văzu încordându-se şi privi în spate. Malko văzu Toyota car

---

1. Păpuşi pentru văduve (n.a.)

se apropiase, cu poliţistul în uniformă la volan şi girofarul pe acoperiş.

Instantaneu preparatorul intră în camera din spate. Malko strigă:

— Osami!

Apoi el ocoli tejgheaua şi clienţii şi se lansă în urmărirea tânărului bărbat, în timp ce Kuniko îi chema pe ceilalţi poliţişti în ajutor Uşa camerei era încuiată pe dinăuntru. Lui Malko îi trebui aproape un minut ca s-o deschidă cu lovituri de umăr, în mijlocul ţipetelor exasperate ale farmacistei şi ale clienţilor.

El pătrunse în interior, traversă rândurile de etajere şi ajunse într-o curte pustie care dădea într-un labirint de străduţe cu Kuniko şi poliţiştii pe urmele lui. Ajunse apoi într-o stradă mai largă, tocmai la timp pentru a-l vedea pe Osami urcându-se într-un taxi. Malko făcu semne disperate, dar vehiculul se îndepărtă. Cei doi poliţişti veneau în urma lui suflând de zor în fluier Un al doilea taxi opri imediat. Ei se înghesuiră toţi în maşină şi superintendentul începu să dea de zor ordine şoferului, cu vocea întretăiată de emoţie.

— De ce a fugit în felul acesta? întrebă japonezul.

În culmea furiei, Malko îi explică:

— Pentru că ştie unde se ascunde Hiroko!

Deşi erau despărţiţi de viraje, distanţa dintre cele două maşini nu se micşora câtuşi de puţin. Ieşiră din oraş pe la sud şi ajunseră la râu, îl traversară, urcară o coastă şi evitară un freeway Celălalt taxi ocoli la stânga, înconjurând o colină. Printre arbori se zărea un templu mare de lemn. Drumul deveni mai strâmt. Era un soi de cărare povârnită presărată cu buticuri de suveniruri. Primul taxi se opri acolo iar tânărul farmacist se dădu jos din maşină şi fugi pe strada îngustă.

Malko şi ceilalţi ajunseră cu douăzeci de secunde mai târziu decât fugarul. Malko pătrunse în mulţime, se lovi de o femeie în vârstă, îmbrăcată în kimono, care începu să ţipe, dădu un cot în burta unui individ care-i stătea în drum. Kuniko îl ajunse din urmă cu respiraţia tăiată.

— Aceasta este o fundătură, ţipă ea. Pe-aici nu-i decât templul Kyomizu!

Cărarea se termina într-o piaţetă care preceda un enorm templu şintoist suspendat în *cantilever* pe flancul muntelui. Printr-un sistem de pasarele, el comunica cu alte construcţii mult mai mici, împrăştiate pe colina împădurită. Locul era foarte

circulat de o mulțime foarte grăbită. Malko îl zări pe farmacist fugind în zig-zag, ocolind clădirea principală strecurându-se pe marile terase înclinate care făceau templul să semene cu o uriașă cabană de munte.

Polițistul în uniformă ajunse lângă Malko, cu un pistol în mână. El trase un foc în aer. Imediat, doi paznici care se găseau la cealaltă extremitate a platformei fugiră spre fugar pentru a-l intercepta.

Osami se opri brusc. Cei doi paznici îi barau drumul. Malko și ceilalți ajunseră în spatele lui. El se precipită spre interiorul templului — un șir de camere goale — și înțelese că nu are ieșire. Se opri și se întoarse. Malko îi strigă lui Kuniko:

— Spuneți-i să nu-i fie teamă!

Kuniko traduse cele spuse, cu o voce ascuțită. Deodată farmacistul se năpusti ca o săgeată spre balustrada de lemn care surplomba vidul de aproape cincizeci de metri. Trecu peste ea atât de repede, încât păru să zboare pe deasupra ei.

Lumea începu să țipe.

Corpul dispăru în vid, în momentul în care polițiștii ajunseră acolo. Malko avu timp să-l vadă sucindu-se și apoi se strivi de de sol.

— Pe acolo! strigă Kuniko. Să ocolim.

Fugiră prin spatele templului, îmbrâncindu-i pe gură-cască înnebuniți și găsiră cărarea care cobora la baza templului. Malko ajunse primul, se aplecă asupra corpului, văzu privirea fixă și ceafa dislocată. Nu se mai putea face nimic pentru Osami.

Balustradele templului erau negre de curioșii îngroziți aplecați spre ei. Fu cuprins brusc de un val de dezgust. Osami se sinucisese, fără să ezite, pentru a nu risca să vorbească, verificând teoria sa.

Medicul constată decesul. Căutară prin buzunarele mortului și nu găsiră decât cheile.

— Să ne întoarcem la farmacie, spuse Malko.

— A comandat de patru ori acest medicament, confirmă doctorul după ce consultă registrele farmaciei. El însuși plătea facturile și nimeni nu știa nimic.

Acesta era secretul fostului iubit al lui Hiroko. Datorită lui, ea urma să recapete un aspect uman pentru o perioadă de timp, dar nu putea să şi-l mai procure. Cercul se închidea.

— Poliţiştii vor face o percheziţie la el acasă, spuse Kuniko bulversată. Vreţi să mergeţi cu ei?

— Să mergem acolo, spuse Malko.

Nu merseră mult. Farmacistul locuia într-o cameră minusculă în cartierul gheişelor. Într-un sfert de oră, poliţiştii răscoliră toată camera, fără să găsească nimic.

În momentul în care plecau, Malko zări un petic de hârtie care ieşea de sub geamul de la baie. El trase cu precauţie şi văzu că este o fotografie color, o japoneză în kimono înflorat, cu şosete albe, cu o coafură complicată plină cu ace, agăţată cu tandreţe de braţul lui Osami într-o atitudine care nu lăsa nici o îndoială cu privire la intimitatea lor.

Pe spatele ei era scrisă o dată: 1969 şi câteva caractere japoneze. Malko se apropie de Kuniko:

— Ce scrie aici?

Ea îi traduse:

— Dragostei mele de primăvară. Osami.

Fata era Shiganobu, animatoarea de la *Mikado,* cea care fusese trimisă să-l găsească pe Osami.

Capitolul XII

Expresul Tokkaido se strecura încet între lămpile cu neon de pe Ginza. Caracterele japoneze luminau noaptea cu curbele lor bizare, aducând o amprentă de poezie acestui oraș urât cu desăvârșire. Distrat, Malko urmărea defilarea peroanelor gării Tokyo, neputând să-și alunge din minte imaginea lui Osami aruncându-se în gol. Kuniko dormea pe umărul lui, epuizată din punct de vedere nervos. Când era obosită, urmele rămase de la chirurgia estetică în deveneau mod bizar mai evidente. Ea se trezi brusc cu privirea speriată. Malko o antrenase într-o lume brutală și sângeroasă, atât de diferită de universul ei catifelat.

— Am ajuns, îi spuse Malko.

El o ajută să coboare. Afară era frig. La un chioșc cu ziare, pe manșeta enormă a unui ziar văzu fotografia lui Osami.

— Ce comentează? întrebă Malko.

Kuniko parcurse rapid prima pagină.

— Că un membru al Sekigun-ului s-a sinucis pentru a nu cădea în mâinile poliției și a agenților CIA.

Trăiască discreția! Malko îi blestemă pe jurnaliști. Shiganobu rămânea, de-acum înainte, singura sa pistă. În mod sigur, ea știa mai multe acum, după discuția cu fostul ei amant. El îl căută cu privirea pe Yamato care trebuia să vină să-l caute. Îl găsi în fundul culoarului, foarte liniștit, cu ochelarii, vesta și mica lui cutie aducătoare de moarte în mână.

El veni imediat spre Malko. Acesta din urmă îi telefonase din Kyoto.

— Am făcut tot ce era necesar, Malko-san, spuse el imediat. Shiganobu este la *Mikado,* și nu va pleca de-acolo până ce nu va vorbi cu noi. Vin și eu cu dumneavoastră.

El schimbă câteva cuvinte în japoneză cu Kuniko. Aceasta se întoarse spre Malko.

— Sunt foarte obosită și cred că o să mă duc să mă culc.

La *Mikado* nu era nevoie de ea. *Mikado* era atracția numărul unu din Tokyo, cea mai mare uzină de taxi-girls din lume Din cauza crizei, administrația redusese numărul de animatoare la șapte sute. Alături, *Lido* avea statut de bar confidențial

Nissanul negru îi lăsă înaintea unei fațade care strălucea în lumina neoanelor, unde numele firmei *Mikado* scânteia în litere mov înalte de trei metri, strivind strada îngustă. Taxiurile aduceau fără încetare noi clienți. Malko zări în față o străduță cu vreo douăsprezece ricșe aliniate cuminți, cu totul discordante în acest decor ultramodern.

— Se mai folosesc încă ricșele? întrebă el.

Yamato schiță un surâs lacom.

— Doar gheișele. Aici este cartierul lor. Ele continuă să se ducă la clienții lor cu acest mijloc de transport tradițional. În felul ăsta nimeni nu le vede la față, dar asta costă din ce în ce mai scump

În era atomică mai existau încă gheișe. Surprinzătoare era Japonia! Imobilul în care se afla *Mikado* era ușor retras, față de un peron sub care staționau limuzine mari negre cu șoferi ale clienților bogați care se destindeau în interior. Malko se lovi de unul dintre ei care era escortat de trei animatoare ale localului, îmbrăcate în kimono. Ele înconjurară limuzina, multiplicând surâsurile și plecăciunile în timp ce acesta se instala confortabil Continuau în acest fel, în timp ce mașina era de-acum departe.

Reintrară imediat în local, ținându-se de mână, tropăind cu sandalele lor. Vreo cincisprezece chelneri, aliniați ca sticlele pe un bar, îi luau în primire pe noii sosiți. Holul mișuna de fete în kimono sau îmbrăcate după moda occidentală, singure sau escortate de clienți încălziți de băutură, respingând avansurile prea deocheate cu eternul râs jenat.

Evitându-i pe chelneri, Yamato se îndreptă spre un grup mai îndepărtat. Erau doi japonezi care cântăreau probabil fiecare un sfert de tonă, înveliți în grăsime, îmbrăcați în costume mult prea strâmte, cu kimonouri negre și cu craniul ras, pe care Malko îi văzuse deja la *Utamaro*. Cei doi încercară

zadarnic să se curbeze într-o plecăciune respectuoasă apoi se mulțumiră cu un surâs puțin liniștitor. Yamato dădea instrucțiuni cu o voce uscată. Ceilalți dădură, de asemenea, raportul.

— Shiganobu este cu un client, îi explică Yamato. Ce doriți să faceți?

— O s-o vedem după ce termină.

Cu cei trei monștri îi era greu să scape. Cei cinci bărbați începură să urce scara care ducea spre sala cu pereții tapisați cu opere ale marilor maeștri contemporani. *Mikado*-ul avea resurse.

— Aceștia sunt vechi luptători de *sumo,* îi explică Yamato. Kawashi-san îi folosește pentru a-și intimida adversarii.

O muzică asurzitoare îi agresă în momentul când pătrunseră într-o sală care n-ar fi încăput în holul mare al aeroportului Orly. Pe o muzică cu aer vechi japonez, "Șapte corbi mici", vreo treizeci de japoneze cu picioarele arcuite dansau un french-cancan îndrăcit, în fața zecilor de mici separeuri mici capitonate între care circulau animatoarele și chelnerii.

Exista o a doua sală mai sus, un fel de balcon gigantic cu alte separeuri. Un chelner cu dexteritatea unui prestidigitator îl înghesui pe Malko și pe cei patru însoțitori ai lui într-un separeu ales de Yamato. Acesta din urmă avea o anumită autoritate pentru că chelnerul gonise de-acolo pe un businessman cu-minte cu ochii oblici care își povestea necazurile unor taxi-girls blazate.

Malko aruncă un ochi distrat pe menu. La stânga erau prețurile mâncărurilor, la dreapta cel al fetelor — două mii de yeni pe oră, cinci sute pentru un sfert de oră. Era, în orice caz, mai abordabil decât *Hawa*. În separeul vecin, o specie de căp-căun japonez, uriaș și bărbos, contempla show-ul cu un ochi bovin, cu o mână enormă care strângea coapsa unei taxi-girl care-i ținea tovărășie. Yamato se aplecă spre Malko.

— Shiganobu este acolo, la a treia masă.

El privi în direcția indicată și mai că nu-i veni să creadă când o recunoscu pe fata timidă cu ciorapi gri în această postură de gheișă în kimono de mătase brodată, cu un brâu mare galben, cu un machiaj aproapoe alb, cu buzele reduse la două linii roșii și o perucă mare care o îmbătrânea, cu mâna strânsă între cele ale unui japonez cu părul sur, cu privirea absentă, un fel de semi-surâs mecanic plasat pe trăsăturile ei.

Deodată, ea îl văzu pe Malko, pe Yamato şi pe ceilalţi. Expresia i se schimbă, colţurile gurii i se lăsară.

Îi era frică.

Malko se ridică şi se îndreptă spre ea. Scuzându-se cu un surâs, el îi spuse în engleză:

— Am fost la Kyoto. Osami s-a sinucis. Trebuie să vă vorbesc.

El îi văzu pupilele dilatându-se, ea bâlbâi câteva cuvinte de neînţeles, îşi smulse mâna şi dădu din cap ca pentru a goni o muscă Era şocată. Deja, Malko se îndepărta. El voia să-i acorde timp de gândire, să observe cu atenţie pe luptătorii de *sumo* Dl. Kawashi nu-i trimisese pentru a o ţine de mână. Malko ghicea ferocitatea bătrânului racket. Dacă Shiganobu ştia ceva, era forţată să mărturisească. El îi dădea o şansă. Dacă încăpea pe mâinile celor trei asasini, ea nu mai avea nici o şansă. Spera ca ea să-i fi înţeles mesajul. Oare ea ştia ceva sau nu? Când reveni la masa lor, Yamato se lupta cu o mulţime de taxi-girls care se înverşunau să le ţie companie, exultând într-un ciripit grăbit, comparând şarmul celor doi luptători cu Paul Newman şi Alain Delon, idoli de o frumuseţe incomparabilă. Yamato trebui să ridice vocea.

Fetele cu french-cancanul lăsaseră locul unei cântăreţe filipineze care urla un tango italian în limba spaniolă cu accent american. O nacelă trecu deodată pe deasupra capului lui Malko, glisând pe o linie suspendată care făcea înconjurul sălii, transportând patru fete îmbrăcate doar în slip cu strasuri care salutau mulţimea ca un preşedinte american.

Fetele circulau fără oprire între separeuri, acompaniind clienţii sau izgonindu-i.

Mikado era un gigantic loc de adunare psihanalist. Clienţii veneau acolo fără prea mare speranţă în performanţe sexuale, doar ca să-şi povestească nenorocirile unei creaturi atrăgătoare care îşi puncta atenţia cu câte un "hai"[1] plin de compătimire. Malko o supraveghea pe Shiganobu al cărei client se pregătea să noteze cu scrupulozitate numărul de telefon, fals mai mult decât sigur. Ea scoase deodată din buzunar o mică cutie neagră şi apăsă deasupra.

— Ce se petrece? întrebă Malko.

---

1. Da (n.a.)

— Mama-san tocmai i-a spus că este chemată de un nou client, îi explică Yamato. Îl vor conduce la ea. Dacă nu poate să-l servească, ea se va scuza și îl va trimite la o prietenă.

— Este bun codoșlâcul electronic.

Malko o observa în continuare pe Shiganobu care se pregătea să se despartă de clientul ei. Un bărbat foarte tânăr cu părul lung pe ceafă, cu umerii pătrați, cu o alură puțin stângace, cu o față dură, condus de o altă animatoare. strecurându-se spre separeul în care era ea, apăru în câmpul vizual al lui Malko. Ceva în alura lui îi atrase atenția lui Malko. Contrasta cu decorul. Nu avea aerul să caute să se amuze. Acesta lovea ca un somnambul fetele, mergea drept spre Shiganobu.

Malko se aplecă spre Yamato.

— Priviți-l pe bărbatul în costum maro!

Yamato scoase un strigăt scurt. Cele trei "gorile" se ridicară dintr-un salt, răsturnând masa. Omul care se îndrepta spre Shiganobu întoarse capul, îi văzu și-și acceleră pasul. Mai avea zece metri de parcurs. Ea nu-l văzuse.

Cei cinci bărbați încercau deja să-și croiască drum printre fetele înghesuite pe culoarul din mijloc. Două mase negre se rostogoliră printre ele, lăsându-l în urmă pe Malko, Yamato și japonezul cu craniul ras. Erau foștii luptători de *sumo*. Omul în haine maro îi văzu înaintând spre el. Nu avea mai mult de șaizeci de kilograme. Se opri brusc, își adună puterile, se zburli ca o fiară, apoi se năpusti asupra lor cu un puhoi de lovituri de pumni și de picioare.

Primul monstru sucombă sub o rafală de pumni în ficat. Rămase câteva secunde năucit, cu gura deschisă, înainte de a cădea peste un cuplu în plin flirt. Celălalt nu mai avea dinți. Cu un dos de palmă fulgerător, tânărul făcuse să-i sară dinții din față și, pentru a-și desăvârși opera, îi mai dădu un picior în plex, care-l fulgeră.

După această ispravă, își reluă drumul către Shiganobu care, pironită pe loc, îl privea apropiindu-se.

Malko, sărind peste o masă, îl depăși pe Yamato și pe cel cu craniul ras, blocați într-un grup compact și ateriză între agresor și Shiganobu. Îi era frică să tragă în această aglomerație. Deja adversarul său se năpustea asupra lui, cu fața crispată și ochii strălucind. Întinse brațul pentru a lovi foarte de aproape. Malko mai mult ghici decât să vadă un

pumn plecând spre el. Se simți ridicat de la pământ, auzi un țipăt răgușit și avu impresia că primise o copită de cal în stomac. Chircit în două, căzu jos peste ceva moale, care urlă. Vomă, se ridică în patru labe și văzu ca prin ceață silueta bărbatului care-l lovise, ajungând la Shiganobu odată cu Yamato și omul cu craniul ras. Auzi țipătul ascuțit al japonezei.

Reuși să se ridice în picioare și o văzu pe Shiganobu fără perucă, vomând un jet de sânge și o masă confuză, formată din agresor, Yamato și japonezul cu craniul ras zvârcolindu-se în mijlocul învălmășelii.

Fața tânărului bărbat în costum maro era o mutră însângerată. Întins pe aleea îngustă, încetase să mai respire. O lovitură directă a lui Yamato îi pulverizase traheea artreră. Omul cu craniul ras făcuse restul. Era prea târziu pentru a o salva pe Shiganobu. Corpul ei era întins pe o banchetă, având figura acoperită cu un prosop. Malko îi contemplă cadavrul cu gura amară.

— Ce i-a făcut?

Yamato părea că se turtise. Ce pierdere! Ochelarii îi săriseră și clipea ca o bufniță surprinsă de lumină, frecându-și mâinile una de alta.

— A făcut să-i explodeze inima, Malko-san, murmură el. Este greșeala mea. Și el era de asemenea, un karateka.

Japonezul cu craniul ras avea ochiul stâng închis din cauza unui imens hematom și nu se mai putea servi în mod vizibil de brațul drept. Cât despre cei doi luptători de sumo, aceștia păreau să rămână în umbră, rușinați. Caschetele mai multor polițiști japonezi apărură la intrare. Orchestra continua să cânte fără entuziasm, pentru că mai erau cinci minute până la ora închiderii. Curioșii se aplecau peste balustrada balconului, încercând să vadă ceva. Un grup de taxi-girls îngrozite înconjurau cele două cadavre. Dl. Yamato împinse discret sub o masă cutia care conținea revolverul P.08. Malko își dădu seama că ține pistolul său extraplat în pumnul crispat și-l strecură precipitat la centură. Corpul asasinului ucis era acoperit de atâta sânge, încât era imposibil de știut unde-l atinsese glonțul.

El își dorea moartea. Se gândiseră cu toții să o împiedice pe Shiganobu să iasă din local, fără să se gândească să ia

măsuri pentru a-l împiedica pe asasin să intre. Reconstitui ușor asasinatul. Hiroko auzise din jurnale sau de la radio despre sinuciderea lui Osami. Acesta din urmă, în mod obligatoriu, o informase despre vizita neașteptată a lui Shiganobu. Terorista făcuse legătura între cele două fapte și acționase cu ferocitatea ei obișnuită.

Sosiră polițiștii. Resemnat, Malko se întoarse spre Yamato care stătea rușinat, cu capul plecat și cu mâinile lăsate de-a lungul corpului.

— Cereți-le să-l prevină pe Tom Otaku, directorul Kohan-ului. Asta va duce la evitarea multor explicații.

Corpul lui Shiganobu se odihnea în mijlocul unei alei, acoperit de un kimono alb, culoare de doliu. Enormul *Mikado* era gol. Cu mâinile în buzunarele pardesiului, Tom Otaku îi repeta lui Malko pentru a zecea oară că ar fi trebuit să lase Kohan-ul să acționeze, fără să se mai fi jucat cu focul.

Malko era pe punctul de a-i da dreptate. Domnul Katsimoto era mort, domnișoara Pace Binefăcătoare de asemenea. Osami și Shiganobu la fel iar el nu scăpase decât prin minune.

Tânărul bărbat în haine maro nu avea nici un act asupra lui. dar putea fi mai ușor identificat datorită amprentelor. După moarte, acesta avea o față de copil. Mâinile sale erau stranii: bătături enorme îi întăreau falangele, unghiile aproape nu mai existau, adevărate măciuci.

Pentru a se justifica, Malko își repetă că toată poliția japoneză nu reușise să pună mâna pe Hiroko, nici măcar s-o deranjeze timp de trei ani.

Acum nu vedea nici măcar cum să ajungă din nou la ea. Toate pistele se încheiaseră tragic. Cu mintea aiurea, asculta recomandările lui Tom Otaku, strânse mâna polițistului japonez și plecă în compania lui Yamato. Fusese necesară intervenția sa energică ca să nu fie reținut omul de încredere al dlui. Kawashi. Cutia neagră care conținea revolverul P.08 dispăruse misterios.

Cu ajutorul martorilor se stabiliseră circumstanțele legitimei apărări. Malko nu avu probleme deosebite. Japonezii totuși insistară să-i fie confiscat pistoletul, politicoși dar ferm. Urmau să-l restituie după efectuarea probelor balistice. El trebui să cedeze.

Malko ieși din *Mikado* cu dl. Yamato. Nu era decât ora douăsprezece și jumătate noaptea, dar cea mai mare parte a barurilor erau deja închise. Strada era deja întunecoasă, toate lămpile cu neon fiind stinse.

— Mașina mea a plecat să-i ducă pe răniți. Vom pleca să căutăm un taxi.

Ca întotdeauna, strada nu avea trotuar. Doar însemnele caselor cu gheișe și ale unor baruri întârziate străluceau în întuneric. Malko nu se putea împiedica să se gândească la viitor. Șansele de a-l găsi pe Furuki în viață se micșorau. Probabil că Hiroko îl lichidase de mult timp. Mergeau în liniște, când Yamato îi zise:

— Priviți, Malko-san!

O ricșă ermetic acoperită, trasă de un japonez desculț, în ciuda ploii, venea spre ei pe mijlocul străzii. Acest spectacol era de un anacronism adorabil în mijlocul automobilelor moderne. Malko se gândi la rafinamentul bărbatului care plimba astfel o gheișă pentru a se distra sau pentru a o iubi. Încântător mod de a trăi! Japonia rămânea totuși un vechi stat feudal, unde, cu un secol în urmă, samuraii își puneau sabia la dispoziția celui care oferea mai mult, uneori pentru cauze a căror dreptate era cam îndoielnică, la fel cum pățea el cu CIA.

Zgomotul ușor al ricșei se apropia. Malko încercă să vadă gheișa prin perdelele trase. Deodată, privirea îi căzu pe un obiect negru care ieșea ușor printr-una din perdele.

Era țeava unei arme.

Capitolul XIII

— Atenție!

Malko îl împinse violent pe Yamato și-l trase jos după el căzând pe trotuarul alunecos și rece. Se rostogoliră pe jos în momentul în care o rafală de armă automată pulveriza vitrina unui restaurant, după ce trecuse pe deasupra lor.

Ridicând capul, Malko văzu ricșa care se îndepărta cu toată viteza. În timp ce cei doi bărbați se ridicau, ea deja vira pe o străduță. Din nou se văzură flame portocalii și mai multe gloanțe se înfipseră în mașinile staționate. Nici Malko, nici Yamato nu erau înarmați. Ar fi fost o nebunie să pornească în urmărirea agresorilor. Totul se petrecuse atât de repede, încât cei câțiva polițiști aflați încă la *Mikado* nu-și putuseră da seama de nimic.

Ei înaintară cu precauție până la colțul după care dispăruse ricșa. Era o străduță întunecoasă. Nu mai zăriră nici un semn de viață. Mai înaintară puțin, deosebit de precauți. O ricșă era abandonată în mijlocul străzii. Malko găsi un încărcător de pistol mitralieră uitat pe banchetă, dar nici urmă de agresori. Continuară să meargă și ajunseră pe o stradă mai largă, bine luminată. Trecu un taxi liber care încetini.

Yamato își dădu deodată seama că-i curgea sânge de la urechea dreaptă. Fusese lovit de un glonț. Nu mai aveau altceva de făcut decât să se ducă la hotel, așa că opriră un taxi. Malko se gândi la cutezanța fără limite a lui Hiroko. Avusese îndrăzneala să dea târcoale pe lângă *Mikado* pentru o nouă tentativă de a-l omorî. Era complet nebună. Care va fi următoarea lovitură?

Se simți ușurat atunci când se văzu în holul mare al *Imperial*-ului. Malko se simțea îmbătrânit cu zece ani. Ce zi mai avusese și el! Sinuciderea lui Osami, asasinarea sălbatică a lui

Shiganobu şi acum această ultimă tentativă de a-i elimina pe ei doi. Malko se sili să-i surâdă lui Yamato, înfrânt.

— Cred că dl. Kawashi trebuie să-şi blesteme ziua în care m-a întâlnit, spuse el.

Ochii lui Yamato se întunecară şi mai tare:

— Kawashi-san are foarte multă răbdare, spuse el. Chiar dacă va dura foarte mult timp, îi va veni de hac acestei persoane

Măcar să nu-i vină Hiroko, înainte, de hac lui Malko!

Malko, uşurat, ieşi din imobilul din cărămidă roşie a ministerului de Interne. Mai întâi trebuise să-şi recupereze pistoletul extraplat, o treabă atât de grea încât credea că va fi necesară intervenţia lui Hiro-Hito însuşi. În final, Al Borzoï apelase la nişte "mici presiuni" şi un poliţist cu ochelari îi restitui solemn arma lui Malko, după ce-l pusese să semneze o declaraţie în şapte exemplare în care jura pe ce are mai scump să nu o folosească pe teritoriul japonez, oricare ar fi circumstanţele. Treaba asta însă ţinea de folclor. Fapt cert era că Hiroko ţinea piept întregii lumi, deşi Malko îi dăduse totuşi lovituri severe.

Funcţionarii CIA de la Washington se îmbolnăviseră de isterie.

Trebuia găsit Furuki. Acesta era preţul onoarei CIA. Când Borzoï îi povestise lui Malko despre toate acestea, lui îi stătu pe limbă să-l întrebe de ce l-au dat în schimbul ambasadorului, dacă ţineau atât de mult să-l păstreze. Diplomaţi mai erau destui. L-ar fi putut oferi chiar pe Kissinger, ceea ce, desigur, i-ar fi umplut de bucurie.

Furuki tuşea aproape fără oprire începând din noaptea precedentă. Avea o tuse uscată care părea să-i smulgă plămânii din piept. El refuzase orezul cu soia care i se adusese în zorii zilei. Prin pielea diafană, învineţită de lovituri a bustului său i se vedeau coastele. Jinzo se apropie de Hiroko, aşezată în camera cea mai mare a locuinţei, camera ei obişnuită, sub kakimono.

— Furuki-san o să moară, spuse el.

Hiroko ridică o privire indiferentă. În acel moment, gândurile ei erau foarte departe de Furuki. Își făcea proiecte de viitor. Ochii aproape că i se desumflaseră, dar tratamentul greu pe care trebuia să-l urmeze o termina în ciuda amfetaminelor. În anumite momente, îi era greu să se miște. Strălucirea extraordinară a ochilor cu care își fascina partizanii, aproape că dispăruse. Era din nou sensibilă la frig și inima ei nu mai bătea atât de tare. Avea impresia că se stinge.

— Nu! N-o să moară. Am să-l omor eu înainte.

Jinzo nu mai insistă. Rândurile se răreau în jurul lui Hiroko. Ko, băiatul ucis la *Mikado,* era unul dintre cei mai vechi tovarăși ai teroristei, ca și Osami. Michiko luptase de asemenea de la început. Jumătatea de duzină care rămăsese, se întreba cum vor sfârși toate acestea. Desigur, mai aveau o mare cantitate de arme stocată de demult și bani din cei cinci sute de mii de dolari, datorită complicilor, ca și prudenței. Nimeni nu știa unde se ascundeau. Oficial, casa era închiriată unei secte contemplative, ceea ce explica absența vizitelor și calmul care domnea.

Hiroko se ridică și merse să-l caute pe Jinzo care încălzea ceai.

— Adună-i pe toți azi după masă! spuse ea. Trebuie să fac o comunicare importantă.

Decizia ei era luată și planul conceput în mintea sa. Eșecul de la *Mikado* îi dovedea un lucru: nu mai era timp de improvizații. Timpul îi era măsurat...

Lui Malko i se aprinse o luminiță roșie, când recunoscu vocea sacadată a lui Max Sharon. De când jurnalistul-agent îl trimisese la Kawashi-san, nu mai auzise vorbindu-se despre el.

— Aș dori să vă văd cât mai repede posibil, spuse Sharon.

— Pot să vin imediat, spuse Malko.

— Foarte bine. Veniți!

Imperial-ul nu se găsea decât la cinci sute de metri. Intrigat, Malko se grăbi spre ascensor și ieși pe poarta laterală a marelui hotel. Pe strada lungă de o sută de metri pe care mergea, existau trei cinematografe unde rulau filmele lui Alain Delon, febleţea japonezilor.

Max Sharon trăgea din pipă, așezat în spatele biroului său. Era singur. Politicos ca totdeauna, el se interesă de sănătatea lui Malko, de progresele pe care le făcuse ancheta sa, de restaurantele pe care le frecventase, apoi scutură pipa lovind-o de scrumieră și spuse cu vocea sa uscată:

— Bun. Am să vă transmit o propunere...

— Din partea cui? îl întrerupse Malko.

Max Sharon ridică mâna.

— Așteptați! Doriți în continuare să-l recuperați pe un anume Furuki?

Lui Malko îi veni greu să-și păstreze calmul. Ori Max Sharon era un maestru al umorului negru, ori voia să-și bată joc de el...

— Am trecut orașul Tokyo prin foc și sabie din cauza acestui Furuki, spuse el. Deci...

— Bine!

Sharon părea să considere acest lucru ca pe o excelentă noutate. Puse din nou tutun în pipă, își scărpină vârful nasului ascuțit și spuse:

— Oamenii care-l dețin pe Furuki sunt gata să facă un schimb Ei m-au însărcinat să vă contactez, ca să văd dacă vă interesează.

— Ce vor în schimb? întrebă Malko care cunoștea deja răspunsul.

Max Sharon îndreptă pipa spre el.

— Pe dumneavoastră.

Un frison dezagreabil îl trecu pe șira spinării. Dacă Hiroko era gata să renunțe la Furuki pentru modesta lui persoană, aceasta în mod sigur nu era pentru a juca cărți. Încercă s-o facă pe prostul.

— De ce pe mine? întrebă el.

Max Sharon râse sec.

— Despre asta nu știu nimic și nu este problema mea. Eu sunt însărcinat doar să vă transmit propunerea aceasta și dumneavoastră vă revine alegerea de a accepta sau de a refuza.

Ochii strălucitori ai lui Malko încercau să citească ceva pe fața impasibilă și ridată, dar în zadar.

— Știți că Hiroko mă vrea ca să mă omoare, spuse el. A încercat acest lucru până acum de trei ori.

Max Sharon își depărtă brațele în semn de neputință, cu o mimică semnificativă.

— Este posibil, dar asta nu mă privește. Dumneavoastră îmi spuneți da, sau nu.

— Trebuie să reflectez, spuse Malko.

— Nu prea mult, zise Max Sharon. Mă vor chema mâine dimineață ca să le dau răspunsul. Dacă acesta va fi negativ. Furuki va fi executat imediat.

Malko îl privi în ochi pe jurnalist:

— Sharon! spuse el. Știți pentru cine lucrez eu. Pentru exact aceiași oameni pentru care lucrați și dumneavoastră. Dacă știți ceva, atunci spuneți. Hiroko este primejdioasă.

Jurnalistul nu se descumpăni.

— Asta nu schimbă nimic, zise el. Dacă pot să ajut CIA, o fac pentru că am prieteni peste tot. Și apoi (aici avu o mică ezitare), m-am schimbat mult de când m-am stabilit în Japonia.

Malko înțelese că nu are rost să insiste.

— Foarte bine, spuse el. Voi vorbi cu Borzoï.

În momentul în care ajunse la ușă, Max Sharon adăugă:

— Bineînțeles, fără poliție. Dacă aceasta intervine, nu va mai avea loc schimbul.

— Bineînțeles, zise Malko.

Tropăia nerăbdător în ascensorul *Imperial*-ului care cobora cu o încetineală exasperantă și apoi sări în primul taxi.

— La Ambasada americană.

Fără voia lui, din cauza angoasei, își simțea stomacul blocat. Se pregătea confruntarea finală pe care o voia Hiroko. cu scopul mărturisit de a-l omorî.

Un fum dens umplea micul birou al lui Tom Otaku, șeful Kohan-ului. Trebuiseră să adune scaune de prin birourile vecine pentru a ține ședința convocată de urgență. Șeful "biroului K" al ministerului de Interne, mai mulți ofițeri de-ai Kohan-ului, Al Borzoï, doi alți americani din CIA și prefectul poliției din Tokyo.

Tom Otaku, cu privirea ascunsă în spatele lentilelor groase ale ochelarilor lui, îl asculta pe prefectul din Tokyo dezvoltându-și ideea. El traduse pentru Malko:

— Hasaki-san, spuse el, în principiu se opune acestui schimb. Nu vrea să-și asume răspunderea siguranței dumneavoastră, dacă vi s-ar întâmpla ceva. În orice caz, el se opune

ideii de-a fi lăsat un grup terorist să răpească un cetățean al unei națiuni prietene pe teritoriul Japoniei. Dacă o poate aresta pe Hiroko și grupul ei, o va face independent de tratativele duse cu ea.

Era clar și concis. Oficialitățile japoneze fuseseră traumatizate de capturarea ambasadorului american și nu doreau cu nici un preț să se mai găsească într-o situație asemănătoare.

Malko avu un schimb de priviri cu Al. Borzoï. Acesta se întoarse spre Tom Otaku.

— Dumneavoastră ce părere aveți, Tom?

Japonezul își freca obrazul drept cu palma stângă și spuse încet:

— Eu cred că ar trebui organizată o ambuscadă contra acestor teroriști și că este poate o ocazie unică pentru a-i captura, dar nu trebuie sub nici o formă lăsați să-l captureze pe prințul Malko Linge.

— Vă simțiți capabili să-i garantați securitatea dacă am accepta o asemenea situație? întrebă Al. Borzoï.

Tom Otaku dădu încet din cap:

— Nu! Dacă prințul acceptă acest risc, o face pe proprie răspundere. Decizia îi aparține.

Toți japonezii prezenți întoarseră capul spre Malko, privindu-l ca pe un marțian. El se pomeni spunând cu o voce pe care nu și-o mai recunoștea:

— Accept!

— Bine, deci, spuse Max Sharon. Sunteți singur, cu mine. Hiroko va veni cu Furuki. El va pleca cu mine și dumneavoastră veți pleca împreună cu ea.

Stând în picioare în spatele biroului său, Max Sharon îl privea pe Malko cu ochii întredeschiși, cu o privire pătrunzătoare.

— Și dacă Hiroko mă omoară imediat ce dă cu ochii de mine? obiectă Malko.

— Imposibil, zise Sharon. Mi-a dat cuvântul ei de onoare.

Malko scrută fața japonizată a jurnalistului-agent, pentru a vedea dacă vorbește serios, dar el era la fel de impenetrabil ca un adevărat japonez. Oare acest angajament ar împiedica-o pe

teroristă să doarmă cu cugetul împăcat? Ca și cum Sharon i-ar fi ghicit gândurile, el adăugă:

— Oamenii din Sekigun sunt foarte sensibili la părerea pe care anumite persoane o au despre ei. Sunt lucruri care nu se pot face, spre exemplu, să mă trădeze. Ar trebui foarte mult timp ca să vă pot explica. Deci...?

— Răspunsul este da, spuse Malko.

Max Sharon își scoase pipa din gură.

— Bine! zise el, fără să-și schimbe expresia feței. Atunci, să fiți aici mâine la ora patru.

Îi strânse mâna lui Malko și îl conduse la ascensor. Acesta se pomeni în Harumi Avenue, mergând ca un automat. Cerul era albastru. Era frig. Un vânt puternic gonise timpul urât.

Malko își spuse că-i complet nebun.

Capitolul XIV

Hiroko dădu la o parte paravanul de hârtie și înaintă spre Furuki, ținând în mâna dreaptă o baionetă japoneză ascuțită și subțire. Prizonierul se uita la ea înspăimântat, dar era prea slăbit și nu avu nici măcar forța să ridice capul. El era convins că ea își pierduse mințile, fapt de care ceilalți membri ai Sékigun-ului păreau că nu-și dau seama.

Hiroko strecură lama baionetei între legăturile care-l țineau legat de stâlpul de lemn, cu o lovitură seacă, fără să spună nici un cuvânt. Surprins, Furuki se prăvăli peste podeaua de lemn a verandei, apoi se rostogoli peste nisipul bine nivelat al grădinii *zen*. Rămase pe jos tremurând de frig, buimăcit de durere, neîndrăznind nici să ridice capul, întrebându-se ce ascundea această bruscă clemență.

— Ridică-te! îi ordonă Hiroko.

Furuki se așeză mai întâi în patru labe, apoi se sprijini de stâlpul de care fusese legat.

Hiroko se duse într-un colț al verandei de unde luă un târnăcop pe care i-l întinse lui Furuki. Apoi îi indică dreptunghiul de pietriș din grădină spunând:

— O să sapi aici, o groapă de doi metri pe șaizeci de centimetri și un metru adâncime.

Lui Furuki îi era teamă să se gândească la ce trebuia această groapă. Spaima îi dădu totuși curaj și întrebă:

— La ce trebuie?

Hiroko îl fixă cu o expresie impenetrabilă

— Trădătorii trebuie să-și sape groapa ei înșiși.

Se depărtă puțin și se așeză pe o piatră mare, supraveghindu-l. Cum Furuki stătea nemișcat, ea țipă la el:

— Sapă, sau îți scot ochii.

Dădu o lovitură slabă cu târnăcopul. Nu știa dacă-i vorba de un bluff macabru sau dacă era într-adevăr sfârșitul, după nouă zile de supliciu...

O hartă mare a orașului fusese fixată pe unul dintre pereții biroului lui Tom Otaku. Șeful Kohan-ului luă o baghetă și îi explică lui Malko:

— Veți pleca de la hotelul unde sunteți cazat. Din momentul în care veți ieși din imobilul lui Sharon-san, veți activa emițătorul radio cusut la vestă, apăsând pe primul buton. Acest apel va alerta pe agenții care merg pe jos și care supraveghează împrejurimile, echipele din diferite vehicule din jurul biroului meu.

"Începând din acest moment, tot dispozitivul de supraveghere nu vă va părăsi din ochi. În plus, mașini, oameni care merg pe jos și trei elicoptere vor fi în alertă pe acoperișul ministerului, după un preaviz de un minut. La bordul fiecărui aparat se vor găsi opt trăgători de elită ai armatei echipați cu puști cu lunetă. Dacă veți pleca cu metroul, veți fi urmărit de oameni mergând pe jos. Ei sunt atât de numeroși încât nu vă vor pierde din ochi. Am mobilizat tot aparatul "biroului K". Toți sunt echipați cu radio relee conectate la PC-ul meu. Dacă veți merge cu trenul, elicopterele vă vor urma.

— Care este consemnul lor? întrebă Malko.

Tom Otaku se așeză din nou și spuse:

— Să doboare pe Hiroko și complicii ei, de îndată ce vor avea posibilitatea s-o facă.

Malko își aduse aminte de Jocurile Olimpice de la München. Acolo, de asemenea, fusese deplasat un dispozitiv incredibil de forțe de poliție, dar treburile sfârșiseră prost.

— Și dacă mă scapă de sub observație în metrou?

Polițistul japonez îi surâse liniștitor.

— Există câte un polițist în fiecare stație. În vestă există niște pastile. Dacă se întâmplă ceva neprevăzut, luați una, o lăsați să cadă jos și o călcați cu piciorul. Treizeci de secunde mai târziu, ea degajă un fum dens de culoare portocalie care alertează pe polițistul de serviciu din stație. Sunt, în orice caz, puțini străini în metroul nostru. Veți fi ușor de recunoscut. Oricum, emițătorul radio pe care-l veți avea la dumneavoastră

va trimite semnale la fiecare zece secunde și noi avem o sută douăzeci de vehicule, mașini și motociclete echipate cu radio care se vor perinda prin tot orașul, deplasându-se odată cu dumneavoastră.

— Bine! zise Malko gânditor. Să sperăm că toate vor funcționa cum am prevăzut.

Când japonezii se implică în treaba asta, acționează ca un buldozer. Tom Otaku își scoase ochelarii și-și încrucișă picioarele. Malko își spuse că avea picioare de monstru. Dacă era neliniștit, șeful Kohan-ului își ascundea perfect temerile.

— Luați-vă vesta, spuse el. Ea va fi cea mai bună protecție a dumneavoastră.

El se ridică și îi întinse ceea ce părea o vestă de tweed. Malko era cât pe ce s-o scape jos: ea cântărea în jur de zece kilograme. Sub țesătură erau mai multe straturi de nylon intercalate cu minuscule plăci de oțel special. Numai mânecile erau doar parțial blindate. Dublura ascundea încă un puternic emițător tranzistorizat, automat, cu antena ale cărei fire erau repartizate în interiorul vestei.

Malko își dezbrăcă vesta lui și o îmbrăcă pe cea primită. Era cât pe ce să izbucnească în râs: mânecile erau ridicol de scurte. Abia își putea aranja umerii.

— Am luat-o pe cea mai mare, se grăbi să spună Otaku.

Din fericire, Malko urma să poarte un impermeabil pe deasupra. Șeful Kohanului îi scutură mâna cu putere.

— Totul va fi bine, afirmă el.

Malko ieși din birou lui cu o ușoară senzație de indispoziție. Un lucru era clar: japonezii voiau să se debaraseze de Hiroko cu orice preț. Siguranța lui conta mai puțin. Risca să fie prins între două focuri. Traversând Hibaya Park, se gândea la superbul cavou pe care-l amenajase în capela din castelul de la Liezen pentru a fi înmormântat acolo, alături de strămoșii lui.

Aceasta risca să devină investiția sa cea mai utilă.

Dl. Yamato avea privirea umedă în spatele ochelarilor, mereu la patru ace, cu părul ondulat cu grijă. El se uită la vesta lui și-și aranjă vocea.

— Kawashi-san vă roagă să primiți urările sale de reușită, spuse el. M-a însărcinat să vă aduc un foarte modest cadou, pentru a vă încuraja în această misiune dificilă.

Malko se întreba ce voia să spună. Japonezul nu avea nimic în mână. Îl găsise în holul *Imperial*-ului cuminte, așezat pe o banchetă, după ce efectuase vizita la Tom Otaku. În ajun el făcuse cunoscută aliaților săi oferta lui Hiroko, precizându-i lui Kawashi că cei cinci sute de mii de dolari i se cuveneau lui. Știa că gangsterul japonez dezaprobă inițiativa lui. Dacă poliția reușea s-o lichideze sau s-o aresteze pe Hiroko, el își pierdea definitiv prestigiul.

— Cadoul este deja la dumneavoasatră în cameră, precizâ Yamato.

Malko îi mulțumi, luă cheia de la camera sa și îi întinse mâna lui Yamato.

— Spuneți-i domnului Kawashi că îi mulțumesc pentru atenție și că-l invit la cină la *Maxim's* mâine pentru a sărbători victoria noastră.

Insistase pe *"noastră"*. Yamato se frânse într-o plecăciune deosebit de pronunțată.

— Vă urez mii de ani de fericire, Malko-san.

Măcar vreo zece și n-ar fi rău. Malko se urcă în ascensor. Se părea că timpul se scurge mai repede. Deschise ușa camerei sale și rămase cu gura căscată. Domnișoara Orez Precoce, îmbrăcată într-un kimono roșu, era așezată pe mochetă la picioarele patului, machiată cu grijă, cu o luminiță de o perversă nevinovăție în ochi.

Ea se înclină până când peruca sa atinse solul; se ridică, veni spre el și se înclină din nou, ciripind câteva cuvinte neînțelese, cu o voce nesigură.

Deodată, Malko își aduse aminte de o carte care se găsea în biblioteca de la Liezen despre Japonia veche. O veche recomandare a lui Bushidô, codul de onoare al samurailor, cerea să se ofere celor care aveau să moară, o nubilă[1].

Furuki aproape că terminase de săpat mormântul. Pietrișul și nisipul făcuseră loc unei gropi grosiere. De zece ori, Furuki aproape că leșinase de epuizare. Avea ameteli și tulburări de vedere. De fiecare dată când se oprise din săpat, vocea nemiloasă a lui Hiroko îi reamintea ordinul. Tokyo era luminat

---

1. Fată ajunsă la vârsta când se poate căsători (n.t.)

de un soare strălucitor, dar frigul uscat îl paraliza pe Furuki mai tare ca frica. El se obișnuise cu ideea morții ca un grav bolnav.

Acum, sprijinit pe târnăcop, căuta să-și stăpânească amețeala care-l împiedica să stea în picioare. Fu tentat să se ghemuiască în groapă fără să mai lupte.

Privi gardul care înconjura grădina și care nu era prea înalt. El auzea zgomotele străzii, copii care se jucau, mașinile care treceau, ignorând această insulă de sălbăticiune medievală în plin Tokyo.

Hiroko se ridică și veni spre el, cu baioneta lungă în mână. Furuki o privea apropiindu-se, fără măcar să fie tentat s-o lovească cu mânerul târnăcopului, resemnat.

Ea se opri la un metru de el.

— Tribunalul revoluționar te-a găsit vinovat pentru că ai trădat Sekigun-ul, ai pus în pericol viețile noastre ale tuturor și pentru că ești lipsit de devotament față de cauza revoluției.

Furuki asculta mașinal. Conform doctrinei Sukatzu, fiecare capăt de acuzare merita pedeapsa capitală. Hiroko făcu o pauză și adăugă:

— Tribunalul te-a condamnat la moarte.

Aceasta nu era o surpriză. Furuki lăsă din mână târnăcopul și zise:

— Nu sunt vinovat. Cer indulgență tribunalului.

Voia să mai creadă că toate acestea nu reprezentau decât una din mascaradele pompoase prin care Hiroko voia să-și dea importanță.

Un fulger de satisfacție trecu prin ochii lui Hiroko. Furuki căzuse în capcana ei. Ea avea de partea sa legalitatea — legalitatea lor.

— Tribunalul nu poate ierta un trădător, spuse ea cu blândețe prefăcută. Eu te-aș ierta bucuroasă, dar ceilalți nu vor accepta. Va trebui să te sacrifici pentru revoluție.

Furuki asculta frazele sforăitoare, vedea ochii plini de dispreț și i se părea că aude uruitul reactorului "747" care-l readucea în Japonia la moarte. Își-spuse că ar fi trebuit să protesteze mai mult, să nu se lase adus la abator. Acum însă era prea târziu.

Hiroko înaintă ținând baioneta cu ambele mâini, la orizontală. Ea sprijini vârful acesteia de coastele lui Furuki și apăsă cu un gest sec, înfigând vârful ceva mai mult de un centimetru. Furuki scoase un țipăt, se retrase, se clătină și

căzu în genunchi în groapa deschisă. Hiroko, fără să se grăbească, se apropie de el și înfipse din nou vârful ascuțit în pielea lividă, acolo unde sângele curgea deja, ca și cum s-ar fi servit de o șurubelniță.

Pentru a evita vârful baionetei, Furuki îi aplecă bustul spre spate până ce ajunse culcat pe spate cu pământul rece lipit de pielea goală. Hiroko însoți mișcarea, fără să caute să înfigă baioneta mai adânc. Apoi, apăsând cu toată greutatea mânerul, Hiroko înfipse dintr-odată baioneta în pieptul lui Furuki.

Acesta horcăi scurt și apucă baioneta cu ambele mâini, cu ochii bulbucați. Aorta fiind secționată, sângele îi invada cușca toracică. Fu zvârcolit de câteva spasme disperate cu mâinile crispate pe mânerul armei, ca pentru a și-o smulge din piept, apoi muri.

Hiroko se ridică trăgând spre ea lama murdară de sânge. Totul se petrecuse foarte repede. Ea se uită la Furuki decepționată pentru că nu mai mișca, după care, cu baioneta în mână, intră în casă. O nouă perspectivă se deschidea în fața ei.

Domnișoara Orez Precoce îl studia pe Malko cu un zâmbet de giocondă, cu mâinile ascunse în mânecile kimonoului. Avea o gură foarte mare pentru vârsta ei, lejer scoasă în evidență la colțuri printr-un surâs stereotip.

Conversația nu era lesnicioasă. Deodată, ea înaintă spre Malko și începu să-i descheie nasturii de la cămașă cu dexteritate neașteptată, emițând un murmur total ermetic. Vru s-o respingă, dar ea se agăță de el protestând cu o voce vehementă și ascuțită.

Ea începu să-i desfacă cureaua cu ambele mâini. Trebui să-și dea toată silința pentru a o convinge să renunțe. Din cauză că el continua s-o respingă, din ochii ei prea machiați începură să curgă lacrimi mari. Aflat la capătul puterilor, se duse la telefon și formă numărul lui Yamato. Din fericire, japonezul era la birou. Malko îi mulțumi mai întâi pentru "cadou", încercând să-i explice că nu se gândea să profite de el. Dl. Yamato îl ascultă cu răbdare, apoi ceru să vorbească cu domnișoara Orez Precoce. Conversația fu scurtă și pe un ton

sec. În final, domnișoara Orez Precoce îi întinse telefonul cu o strălucire de triumf în ochii ei negri.

— Este o treabă încurcată, Malko-san, explică Yamato. Ea spune că dumneavoastră o considerați urâtă și că pentru ea este o desconsiderare, care îi va aduce nenorocire.

— Mie nu mi se pare urâtă, zise Malko exasperat, dar nu mi-am format obiceiul să deflorez fetițele de doisprezece ani.

— Are treisprezece, remarcă mieros Yamato. Este foarte sensibilă și capabilă să se omoare, dacă-i aduceți o asemenea ofensă.

În alte țări se întâmpla exact contrariul. Malko renunță să mai argumenteze și închise telefonul. Imediat, plină de speranță, domnișoara Orez Precoce se sui în pat și se așeză pe călcâie în fața lui Malko.

Se apucă să-l dezbrace ca și când ar fi avut douăzeci de ani de meserie, ciripind ca o păsărică. Când fu complet dezbrăcat, ea îl contemplă cu o admirație mută.

Neavând la dispoziție paiele de orez, se mulțumi să mângâie cu mâinile sale fine părțile nobile ale lui Malko, apreciind prin clătinări din cap ca o bună cunoscătoare. Apoi ea începu un joc mai puțin inocent. Primele rezultate îi smulseră un ușor strigăt de satisfacție.

Aplecându-se apoi asupra lui, ea oficie cu gravitate până ce aprecie că preliminariile erau bine puse la punct. Copulația aceasta era atât de bizară, încât Malko avea impresia că asistă la celebrarea unui rit insolit. Domnișoara Orez Precoce nu simțea, desigur, nici o plăcere sexuală. Ea era doar umilul receptacul al războinicului.

Se ridică și-și contemplă câteva secunde opera cu mândrie apoi, sprijinită pe călcâie, se lăsă să cadă pe spate până ce cocul îi atinse patul. Atunci, cu amândouă mâinile, își dădu la o parte greul kimono brodat, dezvelindu-se până la buric. Malko îi văzu proeminența fără peri a muntelui lui Venus depilat cu grijă. Cum el nu reacționa la această invitație mută, ea îl interpelă pe un ton amenințător.

Se apropie resemnat. Imediat domnișoara Orez Precoce îl strânse între picioarele ei fine cu o forță neașteptată.

Restul se făcu aproape de la sine. Domnișoara Orez Precoce respira adânc cu ochii închiși, ridicându-și fesele pentru a merge în întâmpinarea lui. Când o atinse, ea scoase un mic țipăt de extaz. Apoi instinctul fu mai puternic, el încetă

să se mai reţină şi o trată ca pe o femeie. Spre marea lui surprindere, nu întâmpină rezistenţa psihică de care se temea.

Domnişoara Orez Precoce rămase total imobilă în tot timpul în care el a posedat-o, în ciuda poziţiei sale neconfortabile, cu corpul întins pe spate în arc de cerc. Apoi, când el ieşi, ea se aşeză în genunchi ca o păpuşă mecanică şi se înclină cu respect în faţa lui, cuminte ca la prima împărtăşanie.

Pentru a-şi linişti conştiinţa, Malko îşi spuse că o salvase de la sinucidere, dar nu era o acţiune creştinească, încât să se poată lăuda cu ea în saloanele din Viena. El avea deja o proastă reputaţie.

Mergând de-a îndărătelea, domnişoara Orez Precoce se depărtă spre uşă, se înclină de trei ori şi ieşi, cu satisfacţia datoriei împlinite. Lui Malko îi mai rămânea la dispoziţie timpul necesar pentru a-şi îmbrăca vesta antiglonţ-radio şi a-şi pune pistoletul extraplat între curea şi cămaşă.

Nasul ascuţit al lui Max Sharon părea să se fi alungit. El se uită la Malko cu un aer neliniştit, cu pipa în gură şi cu mâinile în buzunarele paltonului.

— Sunteţi gata?

— Care este programul? întrebă Malko.

— Urmaţi-mă, spuse Max Sharon.

Ieşiră din birou şi se urcară în ascensor. Afară sufla un vânt glacial. În momentul în care ieşiră din imobil, Malko acţionă cu discreţie primul semnal, declanşând semnalul radio care alerta forţele de poliţie. Max Sharon părea să nu fi văzut nimic.

— Vom merge să luăm metroul de la Hibaya Park, îi spuse el.

Pe partea cealaltă a lui Hibaya Avenue, Malko reperă o furgonetă oprită în faţa florăriei. Era, poate, a poliţiştilor. El îi căută prin mulţime pe cei care-i urmăreau, fără să-i zărească, lucru care-l linişti. Max Sharon mergea alături de el, absolut impenetrabil. Malko încercă să afle mai multe.

— Mergem în "ascunzătoarea " lor?

— Nu! răspunse Sharon, fără să-şi scoată pipa din gură.

Se închise ca o scoică şi nu mai spuse nimic până la metrou. O duzină de alţi călători se plimbau pe peron. Rama sosi. Se urcară şi se aşezară alături pe o banchetă capitonată.

Metroul din Tokyo era remarcabil de curat și silențios, toate vagoanele comunicând între ele prin burdufuri de intercomunicare, fapt care dădea trenului aspectul unui șarpe enorm și scobit. Nu era prea multă lume și aparent, el era singurul străin. După trei stații, Max Sharon se ridică.

— Coborâm.

Malko îl urmă. Numele stației era scris cu litere occidentale: Hamamatsucho

Merseră pe lângă un parc și pătrunseră pe o stradă animată. Malko vedea că nu se găseau departe de port, dar era singurul reper în afară de lungimea traseului. După vreo sută de metri ei se opriră în fața unui magazin de kimonouri, cu lucruri diverse de bună calitate, iar în dreptul vitrinei era un telefon roșu.

— Ce se întâmplă? întrebă Malko.

— Așteptăm aici, spuse Sharon fără nici o altă explicație.

Malko se adânci în contemplarea kimonourilor. În acest timp, oamenii Kohan-ului mișunau probabil peste tot. Se străduia să nu privească în jur pentru a nu-i da de bănuit lui Sharon.

Telefonul roșu sună. Imediat, Sharon ridică și ascultă câteva secunde, apoi închise.

Nu se mai petrecu nimic, timp de trei minute.

Sosi apoi un taxi gol. El opri în fața magazinului de kimonouri. Îndată, Max Sharon îl împinse pe Malko spre vehicul, a cărui portieră din spate se deschisese automat, la comanda șoferului, la fel ca la orice taxi.

— Urcați!

Abia se urcaseră, când mașina demară brusc. Douăzeci de metri mai departe vină la dreapta pe un sens interzis, evitând o mașină care venea din sens invers. Deodată, Malko realiză că taxiul se oprise înainte ca Sharon să-i facă semn. Șoferul aparținea bandei lui Hiroko. El îi privi fața prin retrovizor. Era fața rotundă a unui bărbat tânăr, atent la drum.

Taxiul, probabil furat, se strecură afară de pe sensul interzis, rulă de-a lungul portului, făcând slalom printre obstacole, căutând, în mod cert, să dejoace orice încercare de filaj. Malko se gândi la polițiștii mobilizați în urmărirea lui. Măcar dacă ar funcționa bine radioul! Din cauza metroului el nu putuse fi urmărit de prea multă lume.

Situația era încurcată.

Taxiul continuă să meargă încă cinci minute, apoi opri în fața unei clădiri de unde pleca un drum construit din ciment care urca. Sharon coborî primul.

— Să mergem acolo.

Malko simți o furnicătură dezagreabilă în coloana vertebrală. De data asta nu mai putea da înapoi.

— Unde? întrebă el.

— Vom lua monoraiul spre Haneda, răspunse Sharon. Vom primi alte instrucțiuni.

Monoraiul șerpuia din centrul orașului Tokyo până la aeroportul Haneda în mare parte pe deasupra portului.

Max Sharon luă două bilete pentru Haneda. Monoraiul nu oprea decât o dată înainte de Okeiba Jomae. Ei urcară până la platforma de plecare. Vreo șase persoane erau deja instalate în cabină. Se zăreau coroanele pomilor parcului Shubaouschi și apa din port. Malko se întrebă dacă-l putuseră urmări. Taxiul plecase imediat. Max Sharon se întoarse spre Malko.

— Dați-mi arma pe care o aveți.

Capitolul XV

Malko ezită.

— Vă rog! insistă Sharon cu vocea joasă și seacă. Grăbiți-vă, sau ne întoarcem.

Rama era pe punctul de a pleca. Cu regret, Malko luă pistolul și i-l dădu jurnalistului care îl băgă imediat în buzunarul pardesiului său.

Malko urcă în urma lui Max Sharon. În momentul în care ușile se închideau, el zări o mașină care frână brusc în josul stației și trei oameni coborând din ea grăbindu-se spre scara de ciment.

Stomacul i se strânse, văzând graba lor. Era gata să parieze că aceștia erau primii care îl reperaseră. Malko se liniști, spunându-și că parcursul până la Haneda dura mai mult de un sfert de oră, ceea ce le dădea timpul necesar îngerilor săi păzitori să ajungă la stația intermediară. Monoraiul glisa paralel cu calea ferată care trecea pe lângă docuri și depozite, după care se despărțea de aceasta, mergând spre Expressway nr. 1. Se zăreau vapoarele aflate sub descărcare în port. În curând va apărea Haneda.

Unde oare fixase Hiroko întâlnirea? Poate ea dorea să plece direct de pe aeroport?

Deodată se auzi un zvon de voci și apeluri în vagonul din față. Malko se încordă la început, apoi se ridică de pe scaun ca să vadă ce se petrece. Max Sharon părea și el sincer surprins. Rama încetini deodată.

Malko privi sub ei. Văzu un fel de insulă industrială în mijlocul bazinelor portului, legată de pământ printr-un pod îngust ajungând la Kaïgan, marea stradă care mergea de-a lungul portului mai mulți kilometri. El zări un furgon oprit chiar sub ei. Se uită în față și îi îngheță sângele în vine. Un bărbat

tânăr ţinea un pistol-mitralieră cu ţeava aţintită spre conducătorul monoraiului. Un altul ţinea la respect pasagerii stupefiaţi şi terorizaţi.

Max Sharon scoase pipa din gură şi spuse:

— Ah! Am ajuns.

Sub monorai se desfăşura o activitate febrilă. Mai mulţi bărbaţi cu feţele mascate de ciorapi de damă se căzneau să rezeme o scară metalică de stâlpul de beton care susţinea linia monoraiului. Ei se căţărară pe linia de ciment. Omul care-l ameninţa pe conductor îl forţă să deschidă uşa glisantă.

Trei terorişti înarmaţi pătrunseră în vagon şi se îndreptară spre Malko şi Max Sharon, cu care avură un schimb de cuvinte în japoneză.

— Coborâm, îl anunţă jurnalistul.

Malko se ridică, urmat de oamenii mascaţi şi coborî din tren. El se îndreptă spre scară.

Din acest moment trebuia să caute să câştige timp, cu orice preţ. Teroriştii îl împinseră.

— Hayaku! Hayaku![1].

În momentul în care începuse să coboare scara, văzu rama plecând spre Haneda, fără terorişti.

Puse piciorul pe pământ şi-l aşteptă pe Max Sharon. Acesta era, în continuare, foarte calm. Aterizaseră pe un teren viran împrejmuit de un braţ al mării şi de peretele unui depozit. Porţile din spate ale camionetei se deschiseră. Malko zări un corp întins şi o femeie cu ochii protejaţi de ochelari negri, având pe cap o beretă. Aceasta se dădu jos şi veni spre ei.

Era Hiroko.

Tom Otaku închise telefonul şi anunţă cu o voce consternată:

— L-au pierdut!

Al Borzoï întrebă:

— Unde?

— Aproape de staţia Hamamatsucho a liniei J.N.R. Agentul nostru nu a mai găsit taxi, dar el a reţinut numărul vehiculului.

---

1. Repede! Repede! (n.a.)

În acest moment îl difuzăm și toate mașinile noastre se îndreaptă spre această zonă.

Americanul se trase nervos de buza superioară. Treaba începea rău. Deodată atmosfera din biroul Kohan-ului păru irespirabilă.

Voci excitate se auzeau în microfoane. Erau polițiștii care-și făceau loc prin circulația intensă. Cu mâinile inerte pe birou, Tom Otaku privea în gol. Îi era pusă în joc cariera.

Dintr-un microfon se auzi o voce gâfâită și sacadată. Șeful Kohan-ului se ridică și anunță:

— Gata! Au reluat legătura. Au urcat în monoraiul spre Haneda. Șase dintre echipajele noastre sunt pe Expressway nr. 1 Ele îi vor intercepta la sosire.

Borzoï își aprinse o țigaretă un pic mai liniștit, dar nervos. Când și unde va avea loc întâlnirea?

Hiroko înainta spre Malko, ținând Beretta sa "38" în mână. Malko era furios la culme. Mașinile treceau la trei sute de metri de ei pe Expressway nr. 1, fără să remarce grupul de teroriști. Unde erau sutele de polițiști care nu trebuiau să-l scape din ochi.

Apăsă cu furie pe butonul emițătorului radio.

Hiroko îl examina fără ca el să-i poată vedea expresia ochilor din cauza ochelarilor negri. Max Sharon îi spuse ceva în limba lor și ea răspunse imediat. Malko văzu colțurile gurii jurnalistului lăsându-se ușor în jos, ceea ce era semn rău.

— Unde este Furuki? întrebă el în engleză.

— Furuki este aici, îi răspunse ea în aceeași limbă.

Vocea ei era încordată și artificială. Doi dintre teroriști se urcară în camionetă, luară corpul neînsuflețit și-l aruncară pe ciment, dând la o parte prosopul cu care era înfășurat. Malko văzu pieptul însângerat, ochii ficși și pielea livid㠄

Capcana se închisese în jurul lui. Hiroko surâse cu răutate și întrebă:

— Îl doreați pe Furuki. Sunteți satisfăcut?

O liniște tensionată se lăsă câteva secunde, apoi Max Sharon o apostrofă violent în japoneză pe Hiroko. Ea îl ascultă fără să se miște, înainte să răspundă cu o voce pompoasă:

— Vă mulţumesc că l-aţi adus aici pe acest criminal imperialist. Aceasta este o mare contribuţie la cauza noastră.

— Nu! Nu! protestă Sharon. Acest gest vă ştirbeşte demnitatea.

Hiroko ridică din umeri.

— Nu fiţi ridicol, Sharon-san. Înainte de orice, este revoluţia.

Expresia ochilor ei îi spunea lui Malko că va trage. De altfel, această situaţie nu putea continua. Monoraiul ajunsese probabil în staţia penultimă înainte de Haneda. În câteva minute, Hiroko ar avea toată poliţia din Tokyo pe cap. Atunci se petrecu ceva uimitor. Calm, Max Sharon scoase mâna din buzunarul pardesiului, fără să-şi scoată pipa, cu revolverul extraplat al lui Malko.

— Noi ne întoarcem, îi spuse el lui Hiroko. Nu v-aţi ţinut de cuvânt.

Hiroko rămase atât de surprinsă încât stătu câteva secunde fără să reacţioneze. Apoi totul se petrecu pe neaşteptate. Terorista ridică ochii spre cer şi scoase un strigăt nearticulat. Malko se uită în direcţia în care privea ea. Trei elicoptere se îndreptau spre ei, zburând razant deasupra mării.

Ea îşi coborî privirea din nou asupra lui Malko şi întinse braţul înarmat spre el.

Max Sharon ţipă:

— Hiroko-san, Abounaï![1]

Ceilalţi teroriştii se năpustiră spre camionetă. Max Sharon ridică propriul pistolet şi apăsă pe trăgaci. Se auzi un mic "clic".

Uitase să tragă piedica.

Beretta trase două focuri. Max Sharon se clătină, scoase un ţipăt şi-i căzu pipa pe ciment. El apăsă disperat pe trăgaci, dar degeaba. Hiroko întoarse atunci arma spre Malko. Acesta fixă gaura neagră a ţevii, asurzit de cele două explozii.

Beretta sări în mâna lui Hiroko, scuipă o flamă aproape incoloră. Malko avu impresia că a primit o lovitură puternică în stomac. El se plie în două şi pivotă sub şocul celei de-a doua lovituri violente în umărul stâng. Năucit, văzu rictusul de triumf

---

1. Atenţie! Hiroko. (n.a.)

al teroristei. Aceasta nu-şi dăduse seamă că gloanţele sale se striviseră de vesta antiglonţ.

Elicopterele se apropiau în zbor razant, în câteva minute urmând să fie deasupra lor.

Malko realiză că beneficia de câteva secunde de surpriză. Dintr-o săritură, se aruncă spre canalul plin cu apă sărată. Hiroko fu atât de surprinsă, că rămase încremenită o fracţiune de secundă Glonţul pe care-l trase trecú pe lângă urechea lui Malko, fără să-l atingă, puţin înainte ca acesta să cadă în apa din canal. El avu impresia că pătrunde într-un bloc de gheaţă.

Frigul era atât de pătrunzător, încât crezu că nu va mai putea ieşi la suprafaţă. De altfel, nu voia să părăsească imediat protecţia apei. Orbit, el încercă să rămână departe de suprafaţă, golindu-şi plămânii.

Trebui însă să urce. Primul zgomot care-i lovi urechile fu o rafală de armă automată, apoi cel al elicelor unui elicopter. Cu capul ieşit din apă, fotografie scena. Două elicoptere suspendate deasupra cimentului, oameni în uniformă trăgând prin portiera laterală asupra camionetei care era pe punctul de a trece podul Apoi vehiculul dispăru în spatele obstacolului, urmărit de elicoptere.

Malko, îngreunat de vesta antiglonţ şi de pardesiu, nu reuşea să iasă din apă. Din fericire, al treilea elicopter ateriză pe ciment aproape de două corpuri întinse şi poliţiştii se precipitară în ajutorul lui Malko, scoţându-l din apă. Îl forţară să se dezbrace de hainele ude şi-l înfăşurară într-o cuvertură.

Câteva minute mai târziu, două maşini ale poliţiei trecură podul cu toată viteza.

Malko era ghemuit lângă Max Sharon, livid şi cu buzele încleştate Uşor, Malko îi luă din mână pistolul extraplat de care nu ştiuse să se servească.

Apăru o ambulanţă cu sirena urlând. Într-o secundă fu urcat în ea Max Sharon şi plecă cu toată viteza spre oraş. Malko tremura în continuare.

Zece minute mai târziu sosi Al Borzoï cu faţa inexpresivă ca totdeauna şi Tom Otaku. El clătină din cap în faţa cadavrului lui Furuki.

— Au reuşit să-l recupereze în sfârşit, spuse el.

La ce preţ, şi în ce stare...

Un poliţist se alătură micului grup, cu un aer posomorât.

— Elicopterele i-au pierdut, anunţă el. Ei s-au urcat metrou.

Încă o dată, Hiroko le aluneca printre degete. Lui Malko era însă prea frig pentru a se mai preocupa de treaba asta. se refugie în maşina lui Borzoï.

— Duceţi-mă la *Imperial,* căci altfel, veţi fi obligat să n înmormântaţi la Arlington din cauza unei congestii pulmonare.

Tom Otaku nu mai spunea nimic. Îi era ruşine de faptul un dispozitiv atât de numeros fusese ineficient. Se auzi câteva cuvinte la radio. Al Borzoï se întoarse spre Malko.

— Max Sharon a murit în ambulanţă.

Ultima lor şansă de a ajunge la Hiroko dispăruse.

Capitolul XVI

Malko ieși din magazinul de antichități, urmărit de plecăciunile vânzătoarei, ca și când ar fi cumpărat întreg magazinul. Vai! El însă se mulțumise cu un frumos "porțelan" chinezesc din secolul al XVIII, o piesă delicată care n-ar fi dezonorat colecția dlui. Kawashi. O extravaganță financiară suportată de Malko. El voia însă să-și dovedească în acest fel recunoștința față de președintele sindicatului racketilor. Predarea modestului cadou urma să se efectueze cu ocazia unui dejun organizat de către Yamato. Cum încă nu era ora prânzului Malko se hotărî să hoinărească puțin pe Ginza. Microfoanele începură să urle și pietonii porniră cuminți pe carosabil, traversând în diagonală. Malko merse în continuare drept spre Hibaya, uitându-se la vitrine cu ochii distrați. În ajun cumpărase o veche sabie de samurai care urma să îmbogățească sala de arme de la castelul din Liezen și care era singurul lucru bun pe care-l ducea cu el din Japonia.

Scăpase de bronșită bând o sticlă întreagă de votcă *Laïka,* după baia forțată pe care o făcuse în portul Tokyo. Toate cercetările pentru a o găsi pe Hiroko și complicii ei fuseseră zadarnice Taxiul care-l adusese pe Malko era furat, la fel ca și camioneta găsită abandonată. Teroriștii se volatilizaseră în metrou. Malko, în afara unor scurte vizite la Borzoï și la Tom Otaku pentru formalități administrative, se odihnea. În ajun, el cinase cu Kuniko, după *Hawa.* Ea îl dusese apoi la ea acasă, un minuscul apartament de două camere, lăcuit în negru, cu dușumeaua acoperită cu mochetă violet, practic nemobilată în afara patului la nivelul solului și câteva cufere. După ce făcuseră dragoste fără pasiune, Kuniko îi vorbise timp îndelungat lui Malko despre visurile ei de respectabilitate: căsătoria cu un înalt funcționar.

Acum, practic lui nu-i mai rămânea decât să părăsească Japonia. Furuki odată regăsit, urmărirea lui Hiroko devenea o afacere pur japoneză, lucru de care Tom Otaku încercase să-l convingă în cursul unui festival de plecăciuni pe Al Borzoï. Guvernul japonez nu putea permite unui funcţionar CIA— chiar atât de onorabil precum prinţul Malko Linge — să se plimbe prin Tokyo declanşând masacre. Kohan-ul urma s-o găsească pe Hiroko, mai devreme sau mai târziu, fără ajutorul Central Intelligence Agency.

Malko se înclinase în faţa acestei hotărâri, fără regrete. sigur că Hiroko nu va mai încerca să-l asasineze, decepţionat totuşi de eşecul lui. Prea multă lume murise, incluzându-l şi pe foarte blândul Max Sharon.

Ajuns în dreptul buildingului lui Asahi-Shimbun, coti şi o luă la stânga pentru a ajunge la *Imperial,* mergând pe mica stradă îngustă şi pitorească, paralelă cu liniile ferate suspendate.

Dl. Yamato îl aştepta cuminte în hol, îmbrăcat la patru ace, ca de obicei impenetrabil şi cuviincios. Malko nu ştia încă unde se va desfăşura dejunul. El îl urmă pe japonez, ducând cu multă precauţie porţelanul.

Marele Nissan negru era acolo, cu şoferul cu gulerul strâns înfăşurat. Yamato şi Malko se instalară în spate şi maşina porni spre sud, intrând pe Expressway nr. 1, spre Haneda. Un sfert de oră mai târziu, Malko trecu aproape de locul unde era să-l omoare Hiroko. Depăşiră Haneda, părăsiră autostrada şi pătrunseră într-un cartier industrial aflat lângă malul mării. Malko începea să se întrebe unde merg.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu ei ieşiră pe un drum pietruit, după ce trecură peste poduri, merseseră de-a lungul mai multor stive de mărfuri, aşteptând să fie încărcate în zeci de cargouri care aşteptau la coadă în golful Tokyo.

Nissanul opri lângă malul apei şi şoferul coborî ca să deschidă portierele. Îi aştepta o mică şalupă cu doi oameni la bord.

— Unde mergem? întrebă Malko.

Yamato surâse misterios.

— Este o surpriză, Malko-san.

Mirosul de smoală, petrol şi peşte devenea de nesuportat. Malko se urcă pe puntea murdară şi mica şalupă porni să străbată golful Tokyo. Cât vedeai în zare, nu erau decât macarale, antrepozite, cisterne şi vapoare ancorate, ale căror

coșuri fumegau de înnegreau cerul. Nu se puteau distinge nici măcar intalațiile petroliere de la Kawasaki la câțiva kilometri mai la sud. Apa golfului părea ieșită direct dintr-un canal de scurgere.

Un *jet* decolă chiar pe deasupra capetelor lor. De unde se aflau ei, Tokyo părea un monstruos șancru cenușiu.

Navigară astfel vreo cincisprezece minute, apoi peisajul se schimbă: pe mare nu erau decât petroliere care așteptau la rând ca să descarce conținutul lor în conductele plutitoare. Pe cheiuri era o învălmășeală nesfârșită de cisterne gigantice. Aerul era impregnat de mirosul fad de hidrocarburi. Dl. Yamato întinse mâna, arătând într-o parte:

— Aici este Kisarazu și acolo Chiho, cele mai mari instalații petroliere din golf.

Șalupa încetini, pentru a se cupla cu o joncă mare pântecoasă, lungă de vreo o sută de picioare, ancorată între două petroliere, care părea minusculă printre aceste monstruoase rezervoare plutitoare. Un marinar declanșă un scurt sunet de sirenă și alți doi marinari murdari și zdrențăroși apărură pe puntea joncii. Recunoscându-l pe dl. Yamato, ei se grăbiră să deruleze scara de acces. Politicos, dl. Yamato se dădu la o parte pentru a-l lăsa să treacă pe Malko.

Acesta începea să constate că dl. Kawashi avea gusturi bizare. Nu era chiar așa romantic să te regăsești în acest balet de petroliere, în mijlocul poluării și murdăriei. Cam peste tot pluteau pești morți, asfixiați.

Ca un semn de rău augur, Malko își dădu seama că își lăsase prețiosul porțelan la bordul Nissanului. Puntea era mai curată decât coca. Unul dintre cei doi marinari îi conduse pe cei doi bărbați spre partea din spate și le deschise o ușă de lemn lăcuit. Malko coborî câteva trepte și se găsi într-un cadru total neașteptat. Un enorm divan în formă de U făcea înconjurul întregii camere. Pereții erau tapisați cu catifea roșie, hublourile erau acoperite cu vopsea neagră, lumina fiind asigurată de aplice.

— Luați loc, Malko-san, spuse Yamato.

Malko se cufundă într-un colț al canapelei în fața unei mese joase, încărcată cu sticle de J & B și chiar de Moët et Chandon. El își ridică ochii peste o gravură de un erotism precis și complicat, atârnată în fața lui. Existau alte douăsprezece asemenea, în jurul camerei.

Un zgomot de tocuri răsună pe treptele de lemn. Apărură niște picioare destul de puternice, descoperite până la jumătatea coapsei de o fustă mini de culoare neagră, apoi un piept agresiv și o față dură și plată încadrată de un breton. Noua venită îi salută pe cei doi bărbați cu un semn din cap și se așeză lângă Malko cu picioarele încrucișate.

— Domnișoara Zori Triumfători nu vorbește engleza, spuse Yamato. O să traduc eu.

Malko avea de-acum multe mistere de dezlegat.

— Cine este această fată și unde ne aflăm? întrebă el.

Karateka surâse puțin încurcat.

— Acest vapor aparține lui Kawashi-san. Este un... (căuta cuvântul potrivit). Sunt fete la bord.

Un bordel plutitor.

— Este destinat marinarilor de pe petroliere, explică Yamato. Ei nu au timp să meargă pe uscat. Apoi ei se duc din nou în Golful Persic și acolo se întâmplă același lucru. Stau șase luni departe de familiile lor și trebuie să se distreze și ei.

Bunul Kawashi se ocupase de problema asta.

Domnișoara Zori Triumfători părea totalmente dezinteresată de conversația celor doi bărbați, fiind obișnuită să fie aleasă. Malko se întreba dacă nu vor să repete figura cu dmnișoara Orez Precoce.

— Dar ce căutăm aici? întrebă el. Dl. Kawashi vrea să vizitez instalațiile sale?

Yamato negă din cap.

— Este din cauza acestuia, Malko-san.

Scoase din buzunar un bilet împăturit în patru pe care i-l întinse. Malko îl despături și instantaneu, fu în alertă. Era o bancnotă de o sută de dolari nou-nouță.

— Această fată era posesoarea bancnotei, îi explică dl. Yamato. Ieri, ea a cerut să-i fie schimbată în *yeni,* pentru că astăzi este ziua ei liberă. Cineva m-a prevenit și mie mi s-a părut suspectă treaba asta și l-am anunțat pe dl. Kawashi. El mi-a cerut să vă aduc aici.

— Cum a pus ea mâna pe asta?

Yamato se întoarse spre prostituată și îi adresă cuvântul pe un ton dur. Aceasta își desfăcea și își încrucișa picioarele vădit încurcată, uitându-se cu coada ochiului la Malko, apoi începu să spună cu o voce monotonă, dl. Yamato traducând treptat.

— Ea spune că o are de la un client, un "bosco"[1], care i-a dat-o acum patru zile. El lucra pe un petrolier care mergea la Kawasaki şi părea burdușit de bani. Avea mai multe bancnote de acest fel. Ea l-a întrebat cum şi le-a procurat. Cum omul era beat, i-a spus că mai avea multe din astea, pentru că îi servea pe niște oameni care voiau să părăsească Japonia clandestin.

Fata se opri.

Creierul lui Malko lucra la turaţie maximă, căutând o fisură. În mod sigur, domnișoara Zori Triumfători nu avea un tarif de o sută de dolari.

— În ce împrejurări i-a dat el acești bani? întrebă el.

Yamato traduse. Fata rânji tăcută, apoi spuse câteva fraze pe care japonezul i le transmise cu precauţie lui Malko.

— Ah noneh... El dorea ca ea să-l servească într-un mod mai special, nu? Atunci el a împăturit bancnota, nu? Ea trebuia s-o ia cu gura, nu?

Pudicul domn Yamato transpira. Malko nu-l slăbi deloc.

— Cum le-a văzut ea pe celelalte?

— I-au căzut din buzunar. El era beat.

Japoneza, cu un zâmbet idiot, uşor seducător, îl fixa pe Malko, potrivit deformaţiei ei profesionale.

— Unde este omul, întrebă el.

Urmă traducerea.

— Nu ştie, zise Yamato, însă trebuie să vină s-o vadă mâine după masă, pentru că poimâine în zori pleacă pe un petrolier, *Tofaru,* spre Golful Persic.

— Unde este *Tofaru?*

— Sosește în seara asta, traduse Yamato. Trebuie să acosteze pe-aici pe aproape.

Malko se uita gânditor la domnișoara Zori Triumfători. Ea îi susţinu privirea şi îşi încrucișă picioarele, ca pentru a le expune un pic mai mult. Nu putea avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Yamato şi Malko schimbară o privire elocventă. Erau multe şanse ca să fie vorba de Hiroko şi complicii ei. Era un fel sigur de a părăsi Japonia. Era destul de uşor să te ascunzi pe un petrolier uriaş care pleca gol, cu complicitatea unui membru al echipajului, cu atât mai mult cu cât el nu venea la chei.

— Fata aceasta trebuie să părăsească vasul, spuse Malko,

---

1. Subofiţer de punte (n.a.)

în caz că se adevereşte ceea ce credem noi. Altfel, ea riscă să comită o indiscreţie.

Yamato aprobă cu entuziasm.

— Este uşor, Malko-san. O luăm cu noi şi o voi încredinţa unor prieteni.

Yamato se întoarse spre fată şi îi spuse ceva. Faţa ei se lumină şi ea se ridică imediat, în mod vizibil bucuroasă să plece.

— Am să verific dacă această bancnotă este dintre acelea date lui Hiroko, propuse Malko.

Imediat simţi o reticenţă la Yamato. Acesta din urmă spuse cu o voce mieroasă:

— Malko-san! Kawashi-san ţine ca această afacere să rămână secretă. El vă va spune asta personal.

Malko nu insistă. Din nou se auziră tocurile înalte pe trepte şi domnişoara Zori Triumfători apăru din nou radioasă, cu obrajii roşii, cu o mică poşetă în mână, gata de plecare fără să pună întrebări.

— Clientul ei nu va fi neliniştit, dacă n-o găseşte? întrebă Malko.

— Nu, zise Yamato. I se va spune că ea s-a îmbolnăvit şi că a plecat să se trateze. Asta se întâmplă des.

Era încântător.

Coborâră toţi trei în şalupa care se depărtă de bordelul plutitor, strecurându-se printre petroliere. Lui Malko îi venea greu să-şi ascundă surescitarea. Avea probabil ocazia să-şi ia revanşa asupra lui Hiroko.

Domnişoara Zori Triumfători scoase din poşetă un pulverizator de parfum şi i-l arătă lui Malko: era de la Miss Dior.

Snobismul nu avea frontiere.

Dl. Kawashi purta, ca totdeauna, aceeaşi cravată albă şi o cămaşă scrobită. Bucăţile de leucoplast, care-i ţineau pleoapele ridicate, erau noi. El însă părea nervos şi bea ceaiul fierbinte cu mici înghiţituri rapide, cu scurte priviri aruncate spre pagoda cu trei etaje, o bijuterie a grădinii restaurantului *Chinsan-zo*, o neobişnuită insuliţă de verdeaţă în mijlocul betonului lui Bunkyo-Ku, gigant caravanserai compartimentat în zeci de săli consacrate mariajelor tradiţionale ale micii

burghezii din Tokyo. În ziua aceea se celebrau mai multe căsătorii și Malko întâlnise mai multe japoneze în kimonouri de gală, aferate și cu fețele îmbujorate. În schimb, sala mare în care dejuna Kawashi și invitații lui. era aproape pustie. Din respect față de președintele sindicatului racketilor, fuseseră lăsate mai multe mese goale în jurul celei la care stătea el.

Cum ei ajunseseră la desert, dl. Yamato angajă conversația spre lucruri serioase:

— Kawsashi-san este foarte fericit de coincidența care ne va permite să ne luăm revanșa asupra abominabilei Hiroko-san, anunță Yamato.

Malko dădu aprobator din cap, în stil japonez, așteptând urmarea.

Yamato continuă în mijlocul a mii de circumvoluțiuni:

— Kawashi-san este gata să vă dea tot ajutorul de care aveți nevoie, dar nu trebuie prevenită poliția.

Cu alte cuvinte, trebuia interceptată Hiroko cu mijloacele de care dispuneau, cu riscul de a le scăpa printre degete.

— Asta poate fi foarte periculos, obiectă Malko. Acești teroriști sunt bine înarmați și nu se vor da în lături de la nimic pentru a se apăra.

Dl. Kawashi surâse cu cruzime și spuse o frază în japoneză lui Yamato:

— Oamenii lui Kawashi-san își vor disputa bucuria imensă de a salva onoarea sa, afirmă dl. Yamato. Această abominabilă Hiroko-san l-a sfidat într-un mod nepermis.

Malko înțelese că nu este cazul să insiste. Gangsterul voia să regleze singur, conturile sale cu Hiroko. El îl prevenise pe Malko din pură curtoazie. Era o istorie între japonezi, în care el nu era decât o piesă derizorie. Bău o înghițitură din ceaiul lui din ghimbir piperat și fierbinte.

— Ar trebui capturată vie, sugeră el.

Dl. Kawashi spuse câteva cuvinte. Yamato traduse pe un ton doct:

— Veninul șarpelui mort nu mai prezintă pericol.

Încă o iluzie care se spulbera. Japonezul era o rasă feroce. Nu mai rămânea decât să pună la punct detaliile asasinării teroristei, dacă totul se desfășura cum trebuie.

— Cum vom proceda? întrebă el.

— Va trebui așteptat momentul când vor urca pe petrolier. apoi nu vor mai putea scăpa. Noi vom veni cu două sau trei ore

înaintea plecării pentru a-l face pe acest om să mărturisească unde i-a ascuns. În felul acesta, îi luăm prin surprindere.

— Pe câți oameni contați? întrebă el.

Yamato surâse:

— Câți veți dori, Malko-san.

Nu era profitabil să se organizeze un asalt cu un regiment.

— Eu cred că o jumătate de duzină sunt suficienți, inclusiv eu și dumneavoastră, spuse Malko. Ei vor fi înarmați?

— Doar câțiva, răspunse Yamato cu reticență.

Nu astfel erau obișnuiți japonezii. Malko își spuse că trei oameni înarmați plus efectul surpriză, erau destui pentru a rezolva această afacere. În orice caz, nu avea de ales. Nu era momentul să meargă să ceară întăriri la Borzoï.

— Și ceilalți?

Yamato surâse cu modestie.

— Știu să se bată cu mâinile goale.

Și să dea cu capul de pietre. Avea tot atâta încredere în derbedeii lui Kawashi ca și în funcționarii Kohan-ului care erau cât pe ce s-o lase pe Hiroko să-l omoare.

Malko luă o cupă de saké și o ridică:

— Norocul să fie alături de noi, *Kampai!*

— *Kampai!* spuseră, la rândul lor, Yamato și Kawashi.

Capitolul XVII

Soarele abia se vedea în golful Tokyo din cauza ceţii, a poluării şi a ultimelor rămăşiţe ale nopţii. Malko privi siluetele nenumăratelor vapoare care sălăşluiau în golf, până la Kisurazu Hiroko era pe undeva pe acolo, dacă raţionamentul lor era exact. Yamato se apropie de el înfrigurat, înfăşurat într-un pardesiu gros.

— Totul este gata, Malko-san.

Motorul şalupei deja pornise. La bord, pe lângă doi marinari — oameni de-ai lui Kawashi — mai era un japonez cu craniul ras, numit Kashima şi cei doi luptători de *sumo,* de bine de rău restabiliţi. Aceştia erau decişi să-şi ia revanşa, deoarece ieşiseră cam şifonaţi la prima ciocnire. Yamato avea cu el pistoletul P.08 iar Malko pistolul său extraplat. Era cam puţin faţă de grenadele şi armele automate ale teroriştilor, dar beneficiau de elementul surpriză. Malko sări pe punte în urma lui Yamato şi şalupa plecă imediat. Era ora cinci şi jumătate dimineaţa. *Tofaru,* după informaţiile lui Yamato, trebuia să plece spre ora nouă.

Malko trecu în faţă pentru a se mai trezi puţin la bătaia vântului. Dormise prost şi Yamato venise să-l ia la ora cinci. Se gândi la Tom Otaku şi la Borzoï care dormeau liniştiţi, nebănuind ce încearcă ei să facă. El se ţinuse de cuvântul dat lui Kawashi. Nu anunţase nici poliţia, nici CIA. În cabina micului vapor, Kashima şi cei doi luptători cu faţa încruntată, cu privirea inexpresivă, se uitau cum se înalţă soarele. Yamato se apropie de Malko.

— Ne apropiem! Este cel negru, vecin cu al nostru.

Silueta neagră alungită a unui petrolier începea să se degajeze din ceaţă, cu coşul înalt din spate şi o pasarelă de-a

lungul punții principale, ajungând la nivelul teugii[1] din față. Malko aprecie că aceasta măsura vreo două sute de metri lungime. Șalupa opri motorul și avansă aproape fără zgomot. Ei trecură pe sub pupă și putură citi numele navei: *Tofaru*, Tokyo. În liniște, făcură turul enormului petrolier, evitând cablurile și geamandurile unde se întâlneau cu conductele. Descărcarea nu se terminase. Două *sea-lines*, canalizări ducând în plină mare, erau cuplate la conducta prin care se goleau cisternele petrolierului.

— Cum procedăm? întrebă Malko.

— M-am informat, spuse Yamato, în timp ce șalupa mergea de-a lungul cocii pentru a ajunge la scara de urcare. Subofițerul a venit pe vas ieri seară și a plecat din nou spre ora zece. El intră de serviciu la ora șapte dimineața. În acest moment tot echipajul doarme. Există doar un singur ofițer în cabina de control, un pompagiu și doi mateloți, dintre care unul este cu pompagiul și altul trebuie să facă ronduri. Trebuie să existe de asemeni comandantul care este și "pilotul" în cabina timonei.

"Vom urca la bord și îi vom obliga să ne conducă la cabina subofițerului, ca să ne spună unde sunt teroriștii. Pe urmă, îi luăm prin surprindere.

Cu o mică izbitură, șalupa se lovi de coca de oțel. Malko ridică capul. Era impresionant acest perete negru de douăzeci de metri, care părea gata să-i strivească. Yamato urcă primul pe scară, având revolverul P.08 în mână, urmat de Malko și de ceilalți trei. Nu se auzea decât zgomotul slab al pompelor, cel al vântului și scârțâitul slab al pașilor lor pe scara metalică.

Un vânt furios măturа puntea pustie, luminată de primele raze de lumină ale zorilor acoperite de mânere ridicate în aer, de cârlige de amaraj, cu o enormă elice rimată spre față, magazie pentru stivuire în mijloc și castelul de apă supraînălțat. O pasarelă supraînălțată cu circa doi metri trecea prin mijloc legând castelul dintr-o parte în cealaltă. La mijloc, conductele de încărcare branșate la extremitățile rezervoarelor semănau cu două animale mari ghemuite.

Nu se zărea nici un suflet de om.

---

1. Punte superioară la prora unei nave (n.t.)

Două lumini străluceau pe castel în spate, una la nivelul punții, alta în partea de sus. Nu mai erau nici lumini de poziție.

— Sala de control și cabina timonei, șopti Yamato.

Se putea intra peste tot, ca la moară. Malko se întoarse spre Yamato.

— Unde doarme subofițerul?

Fără ajutor, ei n-ar putea găsi niciodată pe teroriști în acest labirint de fiare. Toată partea din spate era ocupată de echipaj pe opt nivele de la cabina timonei la mașini. Restul, nu era decât un mare rezervor plutitor, plin însă cu ascunzișuri, gropi, scări coborând spre adâncurile petrolierului.

Japonezul nu avu timp să răspundă. Un matelot cu o lanternă în mână, tocmai ieșea din întuneric. Era omul de gardă. El îndreptă lanterna spre grup și puse o întrebare în japoneză, pe un ton mirat dar nu prea neliniștit. Yamato nu răspunse. Unul din luptătorii de *sumo* făcu un pas în față, se auzi un țipăt înăbușit și zgomotul unui corp care cădea pe puntea metalică. Celălalt luptător luă matelotul sub braț și-l târî spre mijlocul punții unde era o ușă care ducea într-o magazie.

Odată intrați, Yamato încuie ușa și aprinse lumina. Matelotul își recăpătase cunoștința și era speriat, încadrat de cei doi luptători de *sumo,* cu încheieturile legate de curele. Unul dintre luptători apăsa pe gâtul lui un vârf ascuțit al unui cârlig pentru pește. Yamato îi puse o întrebare. Marinarul îi răspunse, scuturând din cap a negație.

— Nu știe nimic, traduse Yamato. A intrat în serviciu la miezul nopții și n-a văzut nimic.

— Să ne conducă la cabina subofițerului, spuse Malko. Nu avem timp de pierdut.

După trezirea echipajului, expediția lor risca să-și piardă discreția. Yamato transmise ordinul. Ei se strecurară pe punte, trecând pe partea dreaptă, de-a lungul pasarelei, până la partea din spate a castelului, fără să fi întâlnit pe cineva. Pătrunseră într-un coridor larg cu podeaua acoperită de pânză cauciucată foarte curată, cu o scară centrală deservind diferite nivele. Matelotul îi conduse două etaje mai jos, apoi o luară la stânga într-un mic coridor care înconjura partea din spate a castelului, în jurul compartimentului mașinilor. Acela era etajul ofițerilor. Ei se opriră în fața unei uși asemănătoare cu alte câteva zeci, cu o inscripție în caractere japoneze.

— Aici este, șopti Yamato.

— Să deschidă marinarul, spuse Malko, adăugând că i s-a părut ceva suspect.

Yamato transmise ordinul în șoaptă. Cu o voce sugrumată, marinarul strigă ceva, după ce bătuse la ușă. Se auzi un zgomot în interior, apoi ușa se deschise și apăru un japonez în maiou, ciufulit și adormit. El nu prea avu timp să se mire. Una din "gorile" se aruncase cu cele o sută cincizeci de kilograme ale ei asupra ușii, deschizând-o spre interior, împingându-l pe subofițer înăuntru și strivindu-l între ea și perete. Cum el însă nu zărise pervazul inferior comun tuturor cabinelor, se împiedică și se trezi în mijlocul micii cabine.

Tot restul grupului pătrunse în cabină și Yamato închise ușa.

Cu o agilitate nebănuită, "gorila" se ridică, îl prinse pe subofițer de maiou și-l scutură. Nenorocitului deja îi sângera nasul din cauza loviturii de la ușă. El bâlbâi câteva cuvinte și încercă să se zbată. Cu un dos de palmă în plină figură, îi strivi gura. Pe jumătate leșinat, îl ascultă pe Yamato care-i explică motivul prezenței lor acolo.

Cei șapte inși abia încăpeau în minuscula cabină. Subofițerul se uita înspăimântat la "gorile". Era un om mic de stat, firav, cu părul lins, afectat de un puternic strabism la ochiul stâng. Malko ciuli urechile. Nu se auzea nici un zgomot, în afara bătăii regulate a pompelor în măruntaiele petrolierului. Subofițerul bâlbâi ceva.

— El spune că nu știe despre ce vorbim, spuse Yamato.

— Percheziționați cabina! spuse Malko.

Cei trei oameni începură să răstoarne totul. Unul dintre ei scoase un strigăt de bucurie. Mai multe bancnote de o sută de dolari, toate noi, căzură dintr-un sertar. Cele două "gorile" se năpustiră asupra subofițerului, fără nici un cuvânt. Timp de mai multe minute, nu se auziră decât gemetele de durere ale micuțului japonez. Fața lui era o mare de sânge.

— Unde i-ai ascuns? întrebă Yamato. Subofițerul bâigui câteva cuvinte. Avea ochii închiși de lovituri, buzele sparte, pometii obrajilor rupți, era masacrat. Yamato îi luă interogatoriul pe un ton aspru, una dintre "gorile" îi înfipse subofițerului un cârlig de pește în falcă și acesta urlă de durere. O nouă serie de lovituri îl reduse la tăcere. În sfârșit, Yamato se întoarse spre Malko, care împreună cu Kashima supravegheau ușa.

— I-a ascuns în compartimentul pompelor din față, explică el, sub teuga din față. Aceasta este foarte mare, de aproape cincisprezece metri adâncime. I-a ascuns sub planșeul fals în fundul navei, pentru că acolo nu vine nimeni. Ei se folosesc doar de pompele din spate. Sunt șase inși.

— Cum sunt înarmați?

Interogat, subofițerul se bâlbâi.

— Nu știe, traduse Yamato.

— Bine, spuse Malko. Să mergem acolo. El ne va conduce și îi va face să iasă de-acolo.

Yamato îi traduse subofițerului ceea ce se aștepta de la el. Marinarul asculta mut de frică. Kashima scoase o frânghie din buzunar și-l legă fedeleș, după care îl aruncă în cușetă și îi spuse că se va întoarce personal să-i taie gâtul dacă va încerca să strige sau să fugă. Malko deschise ușa. Coridorul era gol. Micul grup se îndreptă spre partea din față și ieși pe ușa laterală a babordului. Malko tremură sub frigul glacial. Se luminase bine de ziuă și se vedea puntea petrolierului în cele mai mici detalii.

Înghețat de vânt, el înaintă spre teuga din față la distanță de două sute de metri, urmat de ceilalți cinci, sperând ca ofițerul de cart să nu dea alarma. Ținea strâns crosa pistolului său extraplat, copleșit de o angoasă difuză, ca de fiecare dată atunci când urma să fie amestecat într-o acțiune violentă, ceea ce anglo-saxonii numesc a avea fluturi în stomac. În ciuda vântului care sufla în golful Tokyo, lui îi era cald. Se întrebă dacă nu este cazul să se desprindă odată de această viață periculoasă, dacă nu cumva gândul acesta îi venise prea târziu.

Avansând de-a lungul bastinajului, Malko se întoarse și zări o siluetă care-i urmărea din spatele unuia dintre marile hublouri rectangulare ale dunetei. Era probabil pilotul sau ofițerul de cart. Îl chemă pe Yamato. Imediat japonezul îi adresă câteva cuvinte subofițerului. Acesta se întoarse și mutra dispăru de după hublou.

Ei se cățărară în șir indian pe scara care ducea spre teuga din față pentru a ajunge în fața trapei de acces de la compartimentul pompelor. Malko pătrunse primul acolo. Era o lumină puternică. Părea o casă a scării din metal enormă care se ridică la cincisprezece metri înălțime. Trepte metalice înguste legau nivelurile între ele. Urmau să fie complet expuși în timpul coborârii.

Subofiţerul arătă cu un deget tremurător un planşeu metalic aflat la cincisprezece metri mai jos.

— Sunt acolo, dedesubt, explică Yamato. Cu pistoletul în mână, Malko începu să coboare, încercând să nu facă zgomot. Treptele de metal erau unsuroase şi scara era aproape verticală. "Gorilele" aveau dificultăţi în a se strecura. Din nefericire, ei erau obligaţi să meargă unul după altul. Malko se lansă şi ajunse primul în fundul petrolierului.

El văzu imediat plăcile metalice ridicate, ieşind la iveală un spaţiu întunecos şi cu o adâncime de aproape doi metri.

În câteva secunde, fu ajuns de ceilalţi. Ei făcură cordon în jurul ascunzătorii.

— Au plecat, spuse Yamato.

Subofiţerul părea la fel de năucit ca şi ei, scuturând capul cu neîncredere. Se aplecă chiar asupra ascunzătorii, ca pentru a verifica dacă mai este cineva acolo. Apoi îi spuse lui Yamato câteva cuvinte.

— Spune că nu înţelege, traduse acesta. Că el personal i-a instalat acolo, că au venit cu merinde pentru a rezista tot drumul.

— Acest colţ comunică cu restul navei? întrebă Malko.

Traducere. Subofiţerul neagă din cap.

— Nu. Nu există decât o singură cale de acces, cea pe care am venit noi.

Sângele continua să-i invadeze faţa şi el se ştergea cu un tifon murdar. Situaţia era din ce în ce mai mizerabilă. Malko se uita la ascunzătoarea părăsită, perplex şi neliniştit. De ce părăsise Hiroko această ascunzătoare sigură şi, mai ales, unde era ea acum?

— Să urcăm înapoi! spuse el. Să răscolim toată nava. Trebuie să-i găsim.

Capitolul XVIII

Timonierul şef se întoarse, auzind zgomot de paşi pe scara metalică ce ducea spre imensa cabină a timonei care domina partea din spate a lui *Tofaru*. Deasupra nu mai existau decât instalaţiile radar. Era inima navei, în întregime automatizată. Pupitre mari luminoase, presărate cu semnale luminoase verzi şi roşii permiteau dirijarea navei fără efort. Pe moment, domnea o linişte deplină. Maşinile urmau să fie pornite peste o oră. El se uita stupefiat la fiinţa care tocmai apăruse pe scara de fier. Era vorba de o femeie cu părul tuns scurt, îmbrăcată într-o ţinută militară kaki, cu un pistol-mitralieră în mână, cu bustul plin cu grenade şi muniţii, cu un sac agăţat de umeri, urmată de un bărbat îmbrăcat într-o ţinută asemănătoare, de asemenea, înarmat până-n dinţi.

Ea se năpusti spre timonier şi îndreptă arma spre el.

— Sunt Hiroko Okada, comandant al unei unităţi a Sekigun, se prezentă ea *Tofaru* este sub controlul nostru. Oamenii noştri sunt peste tot.

Înspăimântat, acesta o fixa, fără să răspundă. Ea zări imediat un walkie-talkie atârnat de umărul lui, îl înhăţă şi-l aruncă pe jos, ţipând:

— De-acum înainte este interzis să comunicaţi cu pamântul, fără autorizaţia mea: Unde este comandantul?

— În cabina sa, cred. Doarme încă, bâlbâi timonierul.

— Mergeţi şi-l căutaţi! ordonă Hiroko. La fel şi pe secund.

Al doilea terorist îl împinse pe pilot spre scară cu ţeava armei sale. Ei coborâră din nou scara de fier. Ofiţerii superiori dormeau exact la etajul de dedesubt. Hiroko se apropie de hublourile largi rectangulare, îmbătată de puterea ei. Imbecilul ăsta de subofiţer crezuse că ea prefera o fugă ruşinoasă! Îl păcălise bine. Îi venea să urle de bucurie, văzând celelalte

petroliere ancorate pe o distanță de mii de mile în tot golful portului Tokyo. În curând, se va vorbi din nou despre ea.

Se auziră pași pe scara de fier. Comandantul, un japonez cu părul sur și fața energică, precum și secundul apărură împinși de la spate de terorist. Încă somnoroși, ei nu înțelegeau prea bine ce se petrece. O măsurară pe Hiroko, aiuriți. Ea nu le lăsă timpul necesar ca să-și revină.

— Voi veți rămâne aici, îi anunță ea. De-acum înainte însă, eu voi da ordine. Vom pleca imediat.

— Dar nu am terminat de descărcat, protestă comandantul. Este imposibil.

— Refuzați să ascultați? îi amenință Hiroko cu o voce dură. În cazul acesta, voi arunca *Tofaru* în aer. Du-te acolo, Jinzo!

Teroristul se precipită, deschise unul dintre hublouri și îndreptă lansatorul de rachete asupra punții principale.

— Număr până la cinci, spuse Hiroko. Pe urmă, el o să tragă. Dacă racheta explodează într-unul din rezervoare, vasul sare în aer.

Comandantul privi înmărmurit aruncătorul de rachete. Era un adevărat coșmar. Nu-și putea asuma acest risc. Coca nu avea decât o grosime de douăzeci de milimetri și nu putea să reziste unei rachete antitanc. Se gândi la cei treizeci de membri ai echipajului care dormeau dedesubt, apoi la ofițerul radio. Măcar dacă ar vedea ce se petrece. De parcă i-ar fi ghicit gândurile, Hiroko îl avertiză:

— Unul din oamenii noștri se ocupă de cabina radio. Am tăiat telefonul care vă leagă cu pământul. Trebuie să ascultați. Dați ordin să se ridice ancora!

Ca un automat, comandantul merse spre pupitrul principal, apăsă pe mai multe taste și strigă într-un microfon:

— Opriți urgent descărcarea!

Microfonul era cuplat la sala mașinilor, șapte etaje mai jos. O voce confirmă aproape imediat:

— Oprim descărcarea în cincisprezece minute.

— Pompele însă continuă să descarce, spuse comandantul. Riscăm să luăm foc.

— Opriți-le! ordonă Hiroko.

Ascultător, comandantul chemă sala de control.

— Opriți orice manevră. Opriți pompele.

Ofițerul repetă ordinul. Pe o navă nu se discută ordinele comandantului. Hiroko văzu doi marinari ieșind din sala

mașinilor, îndreptându-se spre conducte. Planul ei se derula perfect. Ca un somnambul, comandantul lansa ordine la microfon, echipajul se trezea.

Se verificau mașinile. Înainte de orice, *Tofaru* nu trebuia pus în pericol. Secundul, un tânar mustăcios, tremura de frică.

Deodată, Hiroko zări niște siluete pe punte, venind dinspre partea din față. La început, crezu că este vorba de oameni de-ai ei, apoi zări părul blond. Apariția aceasta era atât de neașteptată, încât îi trebuiră mai multe secunde ca să-și dea seama că era dușmanul ei de moarte. Cu un țipăt sugrumat de emoție, ea se năpusti spre hublou și-și duse la umăr pistolul-mitralieră. Cele cinci siluete se găseau încă la o distanță de o sută de metri, dar ea nu putea să mai aștepte. Cu ochii înlăcrimați din cauza frigului, apăsă pe trăgaci.

Din cauza vântului, zgomotul exploziilor se auzi slab. "Gorila" care mergea în fața lui Malko își duse mâinile la față și căzu ca o masă inertă. Zgomotul gloanțelor care ricoșau îi alertă pe ceilalți. Cei cinci oameni se adăpostiră în spatele conductelor de aer și a enormei elicii de douăzeci de tone așezată pe punte. Malko zări flăcările care ieșeau de la cabina timonei, își ridică pistolul și trase, dar de la distanța aceea, focurile trase de el aveau doar efect moral. Adăpostiți cum erau, ei începură să examineze situația. Deci, Hiroko avea partea din spate, comenzile navei. Oare ce voia să facă?

În fața lui, puntea se întindea netedă ca-n palmă. În afara pasarelei centrale, nu aveau nici un adăpost pentru a putea înainta. Malko își făcu socoteala că, dacă mai înainta cincizeci de metri, ieșea din câmpul vizual al lui Hiroko, numai că acești cincizeci de metri reprezentau un pericol mortal.

O nouă rafală făcu să iasă scântei din bucățile de tablă din jurul lor. Erau țintuiți locului.

— Trebuie să înaintăm adăpostindu-ne sub pasarelă, propuse Malko. Este singura posibilitate.

Yamato transmise ordinele sale și ei se regrupară în mijlocul petrolierului. Acum se făcuse ziuă de-a binelea. Malko privi în jurul lui: *Tofaru* era izolat. Cel mai apropiat petrolier se găsea la șapte sau opt sute de metri. Altele erau mult mai departe. Subofițerul strigă ceva cu o voce surescitată. Yamato traduse:

— Au debranșat conductele. Înseamnă că vor pleca.

— Trebuie să-i împiedicăm cu orice preț, spuse Malko.

El înainta pe sub pasarelă, ferit astfel de tirul lui Hiroko. Înaintarea celor cinci bărbați se desfășura în acest fel, câștigând vreo zece metri, apoi mai multe gloanțe se striviră de bucățile de tablă din jurul lor. Malko se uita surprins în jurul său. N-o putea vedea pe Hiroko, deci gloanțele nu puteau veni de la ea. Un strigăt al lui Yamato îl făcu să se întoarcă. Japonezul îi arăta teuga din față. Doi oameni cu puști mitraliere erau așezați acolo. Ei trăseseră asupra lui Malko și a prietenilor săi. Acum erau prinși între două focuri.

— De unde au ieșit oamenii aceia? întrebă Malko.

Între Yamato și subofițer începu o conversație însuflețită. Yamato traduse:

— Spune că s-au putut ascunde într-o magazie sub teuga din față.

— Trebuie să ajungem la radio, să anunțăm poliția și portul, spuse Malko.

Un lucru era evident: Hiroko pusese mâna pe un petrolier, în plin golf al portului Tokyo. Malko își relua înaintarea pe sub pasarelă, în timp ce gloanțele șuierau pe lângă el. Ignorând numărul adversarilor, el continua să înainteze regretând că se băgase în aventura aceasta fără știrea lui Al Borzoï. Lupta karaté nu putea contrabalansa lansatoarele de rachete.

Datorită binoclului, Hiroko își putea vedea complicii instalându-se pe teuga din față, protejați de bastinaj, bine înarmați, practic inexpugnabili. Vederea rachetelor aliniate pe punte o încântau. Imbecilul de subofițer! Înainte de a se urca la bord, ei înfășuraseră tot armamentul într-o prelată impermeabilă pe care o agățaseră de o geamandură. Pe urmă nu le mai rămăsese decât să le tragă sus pe bord, când toată lumea dormea. Acum, radio era sub control, ca și cabina timonei, iar doi teroriști interziceau intrarea de la castelul din spate la nivelul punții principale. Ea era stăpână pe *Tofaru*. La urma urmei, inamicii ei aflați pe punte nu o nelinișteau, pentru că nu aveau cum să ajungă la ea.

Îl măsura pe comandant, aflat în fața unui pupitru cu comenzi, pe care era fixată o mică roată de lemn.

— Suntem gata de plecare?

El negă din cap, neputincios, înnebunit.

— Dar ce vreţi să faceţi?

Hiroko nu putu rezista tentaţiei să-i spună cu emfază:

— Vom iniţia o acţiune ofensivă împotriva puterilor imperialiste. Graţie lansatoarelor noastre de rachete, vom distruge toate petrolierele care au descărcat, pe care le vom întâlni în drum. Ele sunt "gazate", cum spuneţi voi. Va fi suficientă o singură rachetă pentru fiecare navă. Pe urmă vom merge până la strâmtoarea Malacca şi vom arunca în aer *Tofaru*, astfel încât să blocăm tot drumul.

Comandantul avea impresia că trăieşte un coşmar. Tot ceea ce spunea terorista era uşor realizabil. O singură rachetă în cisternele pline cu gaze era suficient pentru a face să explodeze un petrolier şi erau câteva zeci în tot golful. Greutatea consta doar în a alege victimele. Oare cine va putea opri petrolierul din cursa sa nebună? Vedetele uşoare ale poliţiei erau o jucărie în faţa celor optzeci de mii de tone. El blestema automatizarea care-l făcea pe *Tofaru* uşor manevrabil doar cu o mână de oameni. Se gândi la catastrofa care urma să fie declanşată. Răspundea de *Tofaru* şi nu putea da acest ordin. Se ridică şi spuse cu o voce mai fermă:

— *Tofaru* nu va ridica ancora. Refuz acest lucru.

— Vă ordon să mă ascultaţi, urlă Hiroko.

Fără să spună un cuvânt, comandantul se îndepărtă de pupitru. Hiroko îndreptă pistolul-mitralieră în direcţia lui. El văzu că ea se pregătea să tragă, se întoarse şi începu să fugă spre scară. În momentul în care ajunse acolo, Hiroko trase o rafală scurtă. Atins în spate, el ţipă şi căzu pe scări. Hiroko se întoarse spre secund.

— Luaţi comanda!

Secundul văzu ţeava armei şi privirea nemiloasă şi-şi spuse că, pentru o sută cincizeci de mii de yeni pe lună, nu merita osteneala să riste să fie ucis. El se apropie de pupitrul de comandă şi apăsă pe câteva taste, strigă în microfon câteva comenzi şi trecu comanda pe pilot automat, după care se întoarse spre Hiroko.

— Maşinile sunt gata, spuse el.

Se auzi o rafală scurtă. Unul dintre terorişti trăsese asupra celor cinci oameni care înaintau pe punte.

Pilotul şef se ghemui. Lui Hiroko puţin îi păsa. Trebuia o

armată pentru a o expulza din cabina timonei, la care nu se putea ajunge decât pe scară.

Ea puse în funcţie walkie-talkie cu care ţinea legătura cu cei doi oameni din faţă.

— Tăiaţi cablurile! ordonă ea.

În faţă, *Tofaru* era legat de geamandură prin trei cabluri de nylon. Îl văzu pe unul dintre oamenii ei lovind cu toporul cablurile. Prevăzuse totul. Mai rămânea partea din spate.

— Jinzo, du-te tu, acolo! Eu rămân aici.

Jinzo se repezi să coboare pe scări. Comandantul dispăruse. Nu mai rămăsese decât o urmă de sânge.

Pe culoar, el dădu de un grup de marinari stupefiaţi, ţinuţi la respect de doi dintre camarazii lui. Luă pe doi dintre ei. Ocoliră mica piscină şi începură să lovească cu topoarele cablurile din spate. În câteva minute, *Tofaru* era complet dezlegat.

Acum, Hiroko putea trece la a doua fază a planului ei, peste măsură de încântată de ceea ce era în stare să facă. Petrolierul începea deja să tremure sub vibraţia celor douăzeci şi şase de mii de cai putere.

Jinzo se întorcea în cabina timonei tocmai în momentul în care Hiroko îi ordona secundului, aflat sub ameninţarea puştii mitralieră:

— Înainte!

Secundul împinse maneta înainte. *Tofaru* se urni din loc. Nu trecuse un sfert de oră de când Hiroko pătrunsese în cabina timonei. Fiind gol, petrolierul lua viteză mult mai uşor. În curând urma să meargă cu patru noduri pe oră prin golful Tokyo. Hiroko luă walkie-talkie-ul şi-şi avertiză oamenii din faţă:

— Fiţi gata!

În câteva minute, urmau să ajungă în dreptul unui alt petrolier, unul mare de două sute patruzeci de mii de tone — prima sa ţintă.

Malko ajunsese acum la mai puţin de treizeci de metri de castelul din spate. Teroriştii trăgeau cu intermitenţă din cabina timonei sau prin deschiderile care dădeau pe puntea principală.

Deodată, zări un om întins pe tribord, de-a lungul castelului. Subofiţerul spuse ceva, cu o voce surescitată.

— Este comandantul, traduse Yamato.

— Trebuie să ajungem acolo, spuse Malko. Lansați "gorila" și pe Kashima! Noi îi vom acoperi.

Ghemuit în spatele unei conducte de aer, Yamato dădu ordinele necesare. La semnul lui, luptătorul de *sumo* echipat cu cârligul și Kashima se năpustiră mergând în zig-zag spre castel. Din momentul în care teroriștii deschiseră focul asupra lor, Malko și Yamato le răspunseră cu foc. Cel din stânga căzu țipând, iar cel din dreapta dispăru. Se trăgea dinspre cabina timonei dar mult, mult prea departe. Din fericire, ei erau prea departe pentru ca ceilalți teroriști să reprezinte un adevărat pericol. "Gorila" care supraviețuise se lipise de peretele sălii de control. Kashima dispăruse, rănit sau mort. De cealaltă parte a peretelui exista teroristul cu pușca mitralieră.

Yamato și Malko se năpustiră în același timp. Teroristul, zărindu-i, avansă puțin pentru a trage, nevăzând gorila. Brațul prelungit cu cârligul de oțel se întinse brusc. Vârful de oțel pătrunse în umărul stâng al teroristului. Gorila îl trase puternic spre el ca pe o bucată de carne. Celălalt, străfulgerat de durere, nu se gândi nici măcar să tragă. Imediat, "gorila" smulse cârligul și i-l înfipse cu putere în cap.

Malko își întoarse ochii de la teroristul care se clătina urlând inuman, încercând să smulgă vârful de oțel înfipt în creierul său. Apoi "gorila" trecu în spatele lui și-i strânse gâtul cu brațul său enorm. Se auzi un trosnet sec: vertebrele cervicale îi fuseseră sfărâmate.

Kashima zăcea pe punte cu o baltă de sânge în jurul capului. Ei erau doar trei. Malko se precipită spre comandantul care horcăia, întins pe spate. Yamato îi ridică capul. Nările sale erau deja reci. Prin cuvinte fragmentate, el le dezvălui planul lui Hiroko. *Tofaru* se strecura deja prin golf. Geamandurile care susțineauu conductele de descărcare erau deja departe.

Malko se simți descurajat, văzând gigantul petrolier lansat în avântul său inexorabil. Celălalt — ținta — creștea odată cu trecerea fiecărei secunde. Teroriștii, grupați pe teuga din față la adăpostul troliilor, erau practic în afara oricărui pericol. Mai rămânea doar stația radio și Hiroko în cabina timonei.

— Cum ajungem la cabina timonei, întrebă Malko.

Yamato îi traduse întrebarea subofițerului. Acesta le explică dispunerea locurilor. Grație comandantului, ei știau că Hiroko avea pe cineva cu ea. Înainte de orice, trebuiau prevenite aútoritățile.

— Subofițerul să ne conducă la stația radio, spuse Malko.

Porniră în fugă să străbată culoarul, înlăturând cu piciorul cadavrul teroristului omorât de gloanțele lui Malko și Yamato. În trecere, Malko recuperă pușca mitralieră de la acesta. Urcară scara, străbătând culoarul spre tribord, pe nivelul superior, spre puntea principală și ajunseră în fața unei uși închise. Zgomotul mașinilor răzbătea prin perete, înăbușindu-le vocile. În mod sigur, teroristul care era în cabină nu va deschide ușa.

Era dificilă forțarea ușii. Deodată, îi veni o idee. În mod normal, teroristul nu avea de unde să știe că Malko se găsea la bord, deoarece era închis în cabină de la începutul operațiunii. Îl trase pe Yamato deoparte.

— Îi veți striga că-l cheamă Hiroko, explică el. Din cauza zgomotului, există șansa ca el să nu recunoască vocea.

Malko, "gorila" supraviețuitoare și subofițerul al cărui obraz se umfla cu trecerea timpului, se lipiră de perete. Yamato, bătând în ușă, începu să strige pentru a acoperi zgomotul. Malko înțelese "Hiroko-san"... și aștepta cu sufletul la gură.

După un moment de liniște se auzi un zgomot de zăvor și ușa se deschise. Din locul în care era, Malko văzu doar țeava unei puști mitraliere. Yamato se răsuci brusc în jurul său și-l lovi cu mâna dreaptă pe terorist în plină figură, cu violența unei cobre, înainte ca victima sa să-și poată da seama cine este și fu scos din cabină de mâna dreaptă a luptătorului de karaté.

Malko era cât pe ce să vomite. Indexul și degetul mijlociu erau înfipte până la a doua falangă în orbitele teroristului. Îl trase afară din cabină. Țipătul tânărului bărbat se stinse brusc. După ce-și retrăsese degetele pline de sânge și resturi de carne, Yamato îl lovi cu podul palmei la gât, strivindu-i laringele. Scârbit, Malko nu-și putea lua ochii de la orbitele sângerânde și de la urmele vâscoase de pe fața teroristului. Vomită.

Yamato își șterse degetele de cămașa rănitului, îi luă pușca mitralieră și intră în cabina radio.

— Nu trebuia să tragă, spuse el calm. Nu va muri. Va rămâne doar orb. Dând la o parte corpul rănitului cu piciorul, intrară cu toții în cabină. Operatorul radio stătea apatic în fața pupitrului său. Se ridică țipând, văzând pe oamenii înarmați și corpul teroristului. Malko nu pierdu timpul.

— Repede! spuse el. Intrați imediat în contact cu autoritățile portuare. Anunțați poliția și Kohan-ul!

Imediat, ofițerul stabili contactul VHF în fonie, folosind în acest scop frecvența pentru pericol, 2182. *Tofaru* continua să înainteze, dirijat de Hiroko. Yamato expuse, cât putu de repede, planul lui Hiroko la radio.

După conversația întretăiată, Malko pricepu că autoritățile nu dădeau crezare avertismentului. Yamato trebui să repete apelul său de mai multe ori. În final, operatorul se întoarse spre Malko.

— Ei întreabă cine sunteți.

— Spuneți-le că lucrez în legătură cu Kohan-ul. Cereți-le să-l contacteze pe Tom Otaku, șeful acestui serviciu.

Se auziră în microfoane voci surescitate. În căpitania portului Tokyo domnea o zăpăceală totală.

— Să se dea ordinele necesare pentru cazurile de catastrofă la toate petrolierele, spuse el. Apoi îi spuseră să continue să trimită mesaje și să se încuie în cabina sa, în timp ce ei vor încerca să recucerească cabina timonei.

Plecară, lăsând ofițerului o pușcă mitralieră. Era un zgomot infernal.

Hiroko dădea motoarele la maximum. Printr-un hublou, Malko zări silueta unui alt petrolier, de-a lungul căruia urmau să treacă. Judecând după nivelul lui ridicat deasupra apei, se vedea că-i gol, deci "gazat" și vulnerabil.

— Să mergem la cabina timonei.

Nu-și făcea nici o iluzie. Înainte ca autoritățile să poată interveni cu eficiență, va mai trece o oră, iar poliția portului nu putea întreprinde nimic cu succes.

Cei patru bărbați se năpustiră pe scara centrală. Peste tot, ofițeri și marinari înnebuniți încercau să-și dea seama ce se petrece, însă cea mai mare parte a echipajului dormea încă. Ajunseră la puntea a patra, ultima înaintea cabinei timonei. Deschiderea scării înguste pe care se ajungea acolo se găsea pe culoarul de pe partea cealaltă. Malko înainta cu precauție. El avu timp să vadă un om ghemuit în susul scării, văzu flăcări ieșind din arma pe care o avea în mână și se aruncă în spate în timp ce o puzderie de gloanțe lovi peretele din față.

— Nu se poate face nimic pe aici, spuse el. Ar trebui gaze lacrimogene. Trebuie să găsim altă soluție.

Subofițerul și Yamato schimbară câteva cuvinte. Yamato îi spuse lui Malko:

— Din sala de control se poate declanșa sirena. Un sunet continuu este semnalul de primejdie.

Oricum era mai bun decât nimic.

Coborâră din nou, intrară într-o sală plină cu pupitre electronice și, în câteva clipe, un urlet incredibil de puternic, sinistru și continuu le umplu urechile. Era o grea încercare, mai ales pentru nervi.

Tofaru însă își continuă cursa de neoprit. Celălalt petrolier nu era decât la două sute de metri. Malko se simțea disperat și neputincios. Pe cer nu se vedea nici un elicopter. El era singurul care trebuia s-o oprească pe Hiroko.

Cele douăzeci de rachete aliniate pe teuga din față se detașau în binoclul lui Hiroko. Cu acestea putea scufunda jumătate din petrolierele din golful Tokyo. Terorista tremura surescitată. Focurile de armă de pe puntea principală nici măcar n-o tulburaseră. Chiar dacă mureau toți ceilalți, nu era grav. Ea va ajunge probabil în strâmtoarea Malacca, dar va duce la îndeplinire opera ei de distrugere a orașului Tokyo.

Nimeni nu putea scurt-circuita ordinele electronice pe care ea le trimitea din cabina timonei. Într-un colț, pilotul-șef neputincios, înspăimântat, urmărea drama. Încleștat cu mâna pe timonă, secundul se întreba dacă nu cumva trăiește un coșmar.

O rafală de armă se auzi în spatele teroristei. De unde se afla ea; nu putea vedea intrarea scării din cauza unei console mari. Întoarse capul gata să tragă.

— Jinzo-san!

— Merge! răspunse imediat tânărul terorist. Ei sunt jos.

Asta însemna că teroriștii de pe puntea principală erau morți sau neutralizați. Hiroko nu simți nici o emoție. Ăsta-i războiul. Ea însăși putea fi distrusă peste câteva ore. Cele două rachete ale lui Jinzo, aruncate în cisternele centrale, erau suficiente pentru a arunca în aer *Tofaru* și pe toți ocupanții săi, dar numai atunci când cei din față le vor fi terminat pe ale lor.

Tofaru era pe punctul de a ajunge în dreptul petrolierului de două sute patruzeci de mii de tone, aflat în plină operație de descărcare. Alertați de sirenă, mai mulți membri ai echipajului se aplecară curioși peste bastinaj.

De pe puntea din față a lui *Tofaru* plecară niște dungi luminoase. Suflul fierbinte dogorî vopseaua din spatele teroriștilor. Aproape imediat, două explozii surde scuturară Shinjuku și o flacără galbenă imensă izbucni din centrul lui, urmat la câteva secunde de o teribilă explozie. *Tofaru* se cutremură sub unda de șoc.

În cabina timonei, Hiroko scoase un strigăt de bucurie. *Tofaru* se îndepărtă spre viitoarea sa victimă, un petrolier mai mic, de asemenea "gazat", aflat la vreo milă și jumătate.

În față, cei doi teroriști erau pe punctul de a-și reîncărca lansatoarele. Sirena urla fără întrerupere. În depărtare, Hiroko zări prin binoclu trei vedete care veneau spre *Tofaru*. Era poliția maritimă. Chiar mitralierele lor nu puteau face nimic. Nu vor îndrăzni să tragă. Ea era cea care conducea jocul. Nici măcar poliția nu și-ar asuma riscul să sacrifice tot echipajul de pe *Tofaru*.

Ofițerul radio cu pușca sa mitralieră în mână, gâfâind își făcu apariția pe a patra punte și-i vorbi lui Yamato.

— Toată lumea este anunțată, traduse acesta. Vor interveni elicopterele, dar asta va mai dura o oră. Vine poliția maritimă.

În spatele lor, Shinjuku era în flăcări. În mai puțin de cincisprezece minute vor ajunge în dreptul celei de-a doua ținte. Mai era o șansă minimă să ajungă pe teuga din față. Din cabina din față, Hiroko și camaradul ei țineau sub amenințarea armelor puntea principală. Trebuia găsită o soluție foarte repede.

Lui Malko îi veni o idee.

— Trebuie blocată cârma pentru ca *Tofaru* să se învârtă în loc. Găsiți-mi-l pe ofițerul mecanic! zise el.

Din nou coborâră treptele, lăsând "gorila" să păzească scara cabinei timonei. Camera ofițerului mecanic era pe puntea principală, patru etaje mai jos. El se pregătea să adune echipajul mașinilor. Malko îi explică problema.

— Putem stopa pompele cârmei, sugeră el. În felul ăsta, ea nu va mai putea manevra.

În zăpăceala creată, nimeni nu se gândise la asta.

— Dar nu cumva va putea provoca ciocnirea cu un alt vapor? întrebă Malko.

Ofițerul îi dădu dreptate. Trebuia găsit altceva. Hiroko era atât de nebună, încât se putea gândi la sinucidere.

Comandantul, grav rănit, fusese transportat în cabina armatorului. Puțin câte puțin, echipajul începea să-și dea seama de dramă. Era însă o situație total neașteptată. Compania îi prevenise că puteau fi eventual obiectul unui "șantaj la vană", adică să fie obligați de teroriști să deverseze încărcătura în mare, dar nu fuseseră preveniți asupra unui *hi jacking*.

În final, presat de Malko, ofițerul mecanic spuse:

— Există pentru asta un mijloc. Trebuie șuntată timona pentru a se dirija vasul direct din sala cârmei, fără a se opri pompele hidraulice ale acesteia.

— Să mergem acolo! zise Malko.

Era singura șansă de a o neutraliza pe Hiroko.

Două vase-pompă trecură nu departe de ei, îndreptându-se spre Shinjuku, aflat în flăcări.

Se năpustiră în ascensorul care deservea uriașa sală a mașinilor, la cinci etaje mai jos. Ieșind din ascensor, Malko trebui să-și astupe urechile. Zgomotul giganticelor mașini era mai puternic de optzeci de decibeli. Ocoliră enormul bloc motor, strecurându-se spre partea din spate, grație unei rețele de pasarele și scări metalice, într-o căldură sufocantă. Sala cârmei era în spatele mașinii, sub puntea de încărcare, joasă, foarte mică. Un enorm ansamblu de pompe menținea axa cârmei. Ofițerul mecanic manevră câteva leviere apoi apucă o bară de fier pe care o înclină ușor spre dreapta.

— S-a rezolvat, traduse Yamato. Acum, noi conducem vasul. Hiroko nu mai poate face nimic din cabina timonei.

Motoarele hidraulice continuau să acționeze cârma și *Tofaru* începu să se învârtească în jurul axei sale.

Malko se uita la levierul de fier, respirând ușurat.

— Rămâneți aici! îi spuse el ofițerului mecanic. Yamato vă va proteja.

Trebuia să se gândească și la eventualitatea în care Hiroko ar încerca să ocupe și sala cârmei. Urcă spre suprafața navei, călăuzit de subofițer. Mai rămânea de neutralizat complet terorista.

Capitolul XIX

În momentul în care ieşi din ascensor pătrunzând pe culoar fu asurzit de un vacarm infernal. Sirena lui *Tofaru,* continuând să urle fără întrerupere, se amesteca cu sunetele stridente şi sacadate a celei a unui vas de patrulare cenuşiu al marinei de război japoneze, navigând în dreptul petrolierului. Marinari în uniformă se agitau pe punte. Deodată, se auzi o explozie puternică în tot acel vacarm. Un tun de calibru mic trăsese o lovitură de avertisment, astfel că, la o sută de metri în faţa etravei[1] lui *Tofaru,* se ridică o imensă jerbă de apă.

Acesta se învârtea în jurul axei sale şi se îndepărta de vasele aflate la ancoră, datorită cârmei sale blocate. El urma să parcurgă o asemenea traiectorie, atâta timp cât Hiroko şi acoliţii ei nu erau total neutralizaţi. Malko examină teuga din faţă. Cei doi terorişti ezitau să pună în acţiune lansatoarele lor de rachete. El pătrunse în cabina radio şi îi explică ofiţerului manevra de la cârmă. Pericolul era îndepărtat pentru celelalte nave.

— Cereţi-le să-i atace pe teroriştii care se găsesc în faţă, spuse el. Eu mă voi ocupa de cabina timonei.

Ieşi din cabina-radio şi se năpusti pe scara centrală. Deodată, o explozie puternică scutură petrolierul, aruncându-l pe Malko la pământ. El se ridică şi deschise un hublou care dădea pe puntea principală. Un nor de fum des amestecat cu flăcări se ridica din centrul navei. Se produse o nouă explozie, de data aceasta mai slabă. În faţa centrului de control, Hiroko îşi punea în practică ameninţarea — aruncarea în aer a *Tofarului.*

---

1. Piesă de rezistenţă în construcţia scheletului unei nave situată la proră (n.t.)

Din fericire, racheta ei lovise probabil o cisternă încă plină. Petrolul luase foc, dar nu explodase.

Era sfârșitul. Se apropiau trei elicoptere în zbor razant. Se opri aproape în fața lui *Tofaru*. O mulțime de gloanțe trasoare porniră din cele două aparate. După un furios schimb de focuri, cei doi teroriști spintecați de gloanțele de mitralieră nu mai ripostară. Unul dintre elicoptere ateriză pe puntea din față a vasului și din el coborâră o mulțime de militari.

Malko își reluă cursa spre cabina timonei. Voia s-o captureze personal pe Hiroko. Se ciocni de membrii echipajului care voiau să abandoneze nava ce continua să se învârtească în jurul axei sale, în centrul unei mulțimi de vase de patrulare și vapoare stingătoare de incendiu. Vântul începuse să împingă fumul negru prin toate deschiderile castelului din spate. Malko fu cuprins de un acces de tuse și trebui să se întoarcă. Ajungând pe a patra punte, el lovi un corp. "Gorila" cu cârlig pentru pește zăcea întinsă pe burtă într-o baltă de sânge. Se precipită pe scara strâmtă spre cabina timonei plină de fum. Urletul sirenei, aflată foarte aproape, era insuportabil.

Hiroko dispăruse. Înăuntru nu se găsea decât timonierul șef, târându-se cu un glonț în picior. Acesta vorbea puțin englezește. Îl făcu să înțeleagă să oprească sirena. Susținut de Malko, timonierul șef execută ordinul.

În sfârșit, se mai făcu un pic de liniște. Sirenele interioare care avertizau incendiul continuau să funcționeze. Malko se îndreptă spre pupitrul de comandă și duse toate manetele la zero.

— *They are gone with the captain!*[1] spuse timonierul șef.

Hiroko și ultimul ei acolit plecaseră, folosindu-l drept scut pe secund și se găseau pe undeva pe bordul petrolierului care continua să ardă. Acesta începu să-și reducă viteza, dar îi mai trebuiau opt sute de metri ca să stopeze complet.

Deodată, mai multe gloanțe loviră pupitrul de comandă. Soldații, opriți de incendiu pe puntea principală, trăgeau asupra cabinei timonei, crezând că Hiroko se mai găsea acolo. Malko se duse repede la cabina radio și-i dictă un mesaj ofițerului de lângă VHF, cerând să se oprească tirul.

— Trimit un elicopter deasupra punții radarului pentru evacuare, îl anunță japonezul.

---

1. Ei au plecat cu căpitanul! (n.a.)

Malko fugi din nou pe scară. Dintr-un minut în altul, *Tofaru* putea sări în aer. Malko ajunse gâfâind pe podul care servea drept acoperiș cabinei timonei, servindu-se de o scară exterioară. Yamato era deja fără ochelari, negru ca un coșar, cu pantalonul rupt în genunchiul stâng, cu pistolul P.08 în mână.

Petrolierul aproape se oprise și fumul urât mirositor învăluia acum toată nava. Un mare elicopter *Chinook* se legăna deasupra coșului, cu o scară din frânghie atârnând pe fiecare din flancurile sale. Malko reuși să se agațe de un capăt și începu să se cațere. Misiunea lui se terminase. Era imposibil să încerce s-o găsească pe Hiroko în grămada aceea de cărbuni.

Văzut din *Chinook*, spectacolul era fantastic. Acum, stând nemișcat în mijlocul golfului Tokyo, *Tofaru* continua să ardă, trimițând spre cer o coloană de flăcări și fum. În jurul lui, vasele de patrulare și elicopterele dansau într-un balet înnebunitor, neîndrăznind să se apropie prea mult din cauza riscului unei explozii.

La bordul petrolierului nu rămăseseră decât cadavre. Membrii echipajului săriseră în apă, de unde fuseseră culeși de elicoptere. Era imposibil de stins incendiul care devora nava. Malko se uita la coloana de fum și flăcări care se îndepărta în timp ce elicopterul mergea spre port. Hiroko rămăsese în grămada de cenușă, preferând să moară decât să se predea. Yamato, de asemenea epuizat, se uita în gol. Ultrajul comis în dauna onorabilului Kawashi fusese răzbunat. Deodată, Malko își dădu seama că-l pierduse pe subofițer. Yamato îi întinse o batistă.

— Sângerați, Malko-san.

Malko șterse sângele care îi curgea pe obraz dintr-o lungă tăietură la pielea craniului. În încăierare îl atinsese un glonț, fără ca el să-și dea seama. Își pipăi locul dureros. Moartea era o chestiune de milimetri. Se mai întoarse pentru ultima dată, când erau pe punctul de a ateriza.

Fumul împins de vânt acoperea golful ca o sinistră mantie neagră.

— *Kampai!*

Toţi mesenii ridicară cupa cu saké. Malko bău alcoolul călduţ dintr-o înghiţitură. Era al douăzecilea toast de la începutul serii. Dl. Kawashi, cu bucăţelele de leucoplast bine fixate de data asta, drept ca un par în costumul lui negru — ca şi Malko — cu cravata strălucitor de albă, prezida banchetul de adio.

Aşezată în faţa lui Malko, Goudroune, soţia lui Yamato, îi trimitea ocheade gata să topească un aisberg. Decolteul ei pătrat era un adevărat atentat la pudoare. Koko, soţia racketului, era un monument de demnitate şi o vitrină de bijuterii. Malko îşi spuse că în seara asta nu va mai fi un dans pentru a satisface micile ei manii secrete. Odată cu începutul dineului, pe ringul rotund al *Castel*-ului, închiriat pentru această împrejurare de dl. Kawashi, se derula un mic spectacol cu dansuri, cântăreţe şi mimi. Preşedintele sindicatului racheţilor era imaginea însăşi a bucuriei. Cele cinci sute de mii de dolari se găseau undeva pe *Tofaru* care continua să ardă în golful Tokyo, dar el îşi refăcuse prestigiul răzbunându-se pe Hiroko într-o manieră strălucită. În plus, ministrul afacerilor interne îi transmisese cu discreţie că-i este recunoscător pentru eliminarea "desesperados"-ilor din Sekigun, ceea ce făcuse să-i mai crească puţin puterea.

Malko urma să ia a doua zi avionul. Era grăbit să se regăsească în confortabilul DC-10 al Scandinavian Airlines care-l ducea în Europa cu o singură escală la Anchorage. Lui nu-i plăcea să treacă prin Moscova. KGB-ul nu avea prejudecăţi atunci când trebuia să se debaraseze de oameni care le încurcau socotelile. Pe avionul DC-10 al Scandinavian Airlines se simţea mai în siguranţă, se bucura de o primire perfectă, de meniuri bine alcătuite şi chiar de vinuri fine. Va găsi, în fine, şampania sa favorită, *Moët,* în exclusivitate pe Scandinavian Airlines şi poate se va bucura chiar de serviciile unei stewardese blonde, pe care o va contempla în momentul trecerii pe deasupra polului. În plus, escala la Anchorage era o mană cerească. În afara peisajului magnific al Arcticii, putea da un telefon lui David Wise, în scopul reglării anumitor probleme materiale. Anchorage era în SUA, deşi un pic mai la nord.

În așteptare, el se "tatamiza" pentru ultima oară. Așezată în dreapta lui, Kuniko se întrecuse pe sine. Pudra de aur-îi sublinia ochii, cocurile perucii sale străluceau de lac și paietele furoului păreau cusute pe ea. Ochiul ei furios o străfulgera din când în când pe Domnișoara Orez Precoce, așezată cuminte în spatele lui Malko, atentă ca bolul lui să fie mereu plin cu cele mai bune bucăți.

Malko își făcuse o datorie din a gusta din toate, pentru a nu-l vexa pe amfitrionul său, în sfârșit, cu conștiința împăcată. Nu mai rămânea nimic din Hiroko și banda ei. Nu fusese găsit încă corpul tinerei teroriste, al secundului sau al lui Jinzo dar, din cauza incendiului, *Tofaru* nu putuse fi răscolit peste tot. Tatăl lui Hiroko făcuse o declarație emoționantă presei, mulțumind lui Dumnezeu pentru că scăpase Japonia de o asemenea pacoste ca fiica lui. Malko avea în buzunarul hainei o telegramă măgulitoare din partea noului șef al Central Intelligence Agency. Tom Otaku, fără ranchiună, îi trimisese la hotel o superbă ceramică veche. El va putea să petreacă un sfârșit de iarnă liniștit în castelul său de la Liezen, să primească câțiva prieteni aleși și să plătească facturile antreprenorilor. Regreta puțin că Alexandra nu era cu el acolo. Vorbiseră să se întâlnească în Japonia dar, în final, ea urma să-l aștepte la *Royal Hotel* din Copenhaga pentru ceva shopping. În capitala daneză se găsea o argintărie minunată. Malko era nerăbdător să se întâlnească cu vulcanica și capricioasa sa logodnică, în ciuda toanelor, exigențelor și geloziei sale. Ea avea un suflet greu de înlocuit, chiar pentru o grămadă de creaturi de vis.

Conversațiile lor fură întrerupte de bătăi în tobă. Kuniko se aplecă spre el:

— Priviți, Malko-san! Este Tsuruginomai, Dansul Săbiilor. Este un joc vechi de samurai.

De pe scara tapisată în negru, coborâră pe ringul rotund două personaje care salutară cu plecăciuni adânci asistența. Erau atât de machiate, încât cu greu Malko își dădu seama că erau femei.

Fiecare dintre ele, îmbrăcată într-un kimono strâns pe talie și un pantalon foarte larg; cu picioarele goale, ținea în mână câte o sabie de samurai ușor curbată. Ele se așezară față-n față, ridicând săbiile în poziție verticală, scoaseră un țipăt gutural și-și începură exhibiția.

Era de o frumusețe care-ți tăia răsuflarea.

Lamele se încrucișau, se frecau, se ciocneau, alunecau una pe lângă cealaltă într-o strălucire de oțel, scârțâind, vibrând. Dansatoarele își multiplicau fentele, eschivele, atacurile, ținând săbiile cu amândouă mâinile ca pe un topor, sărind în aer, scoțând țipete sălbatice, trântindu-se la pământ, fără ca să se atingă vreodată. Baletul era reglat la milimetru.

Trebuia un sânge rece extraordinar pentru a practica acest dans, pentru că cea mai mică mișcare greșită însemna o rană gravă. Fascinat, Malko nu pierdea nici o mișcare. Fetele erau atât de stereotipe, încât nu se putea spune dacă erau frumoase sau urâte. Pudra albă care le acoperea fețele, le ștergea trăsăturile și le făcea extraordinar de asemănătoare.

Ele își terminară demonstrația. Părăsiră pista urcând scara. Pista rămase pustie câteva clipe apoi una dintre dansatoare reapăru, singură de data asta, sări pe ring și începu să se învârtească ca un derviș. Apoi, cu un salt suplu, ea sări în sală și se apropie de masa lui Kawashi fără să înceteze să-și învârtească sabia. Timp de o fracțiune de secundă, Malko îi văzu privirea.

Avu impresia că o mână uriașă îl strânge de stomac. Cu o săritură rapidă, încercă să se ridice, dar Kuniko își încolăcise un picior în jurul picioarelor lui. El îi strigă lui Yamato care-l fixa stupefiat:

— Hiroko!

Vârtejul morții nu era decât la vreo câțiva metri depărtare.

Malko se aruncă pe spate, cât putu de departe, căutând pe pipăite cutia cu pistolul P-08 al lui Yamato. Kuniko se ridică, înspăimântată, de la locul ei.

Totul se petrecu fulgerător. Se auzi un zgomot moale și sec totodată. Malko nu apucă să vadă lama tăind gâtul animatoarei. Capul lui Kuniko îi căzu pe genunchi, cu ochii încă deschiși. Un val de sânge izbucni din gât, stropind pe ceilalți convivi. Hiroko, văzând greșeala pe care o făcuse se năpusti din nou asupra lui Malko, în momentul în care acesta ridica piedica pistolului P.08, după ce un glonț pătrunsese pe țeavă. El lungi brațul și apăsă pe trăgaci. Automatul greu îi sări în mână, exploziile fură asurzitoare, dar proiectilele care o loveau pe Hiroko nu reușeau s-o oprească.

Ea murise deja dar continua să avanseze.

Cu un efort supraomenesc lovi cu sabia în fața ei. Lama grea tăie în două o supieră și se înfipse în lemnul mesei la câțiva centimetri de Malko. Apoi, cu mâinile crispate pe mânerul sabiei, Hiroko se ghemui ca și când ar pierde din volum. Deschise gura ca pentru a căsca, izbucni un val de sânge și rămase imobilă cu ochii sticloși.

Corpul lui Kuniko se înclină încet înainte și căzu pe masă. Goudroune începu să urle atât de strident și isteric, încât acoperea toate celelalte zgomote. Mirosul fad de sânge îl acoperea pe cel al delicateselor culinare comandate de dl. Kawashi. Malko făcu înconjurul mesei, cu creierul golit, cu costumul de alpaca neagră murdar de sânge călduț. Ochii sticloși ai lui Hiroko păreau să-l fixeze. Probabil că ea scăpase din naufragiul lui *Tofaru* favorizată dé întuneric, îi luase urma și organizase acest ultim asalt.

Yamato aruncă un șervet pe corpul lui Kuniko decapitat și acesta se murdări imediat de sânge. Capul îi căzuse sub masă, dar nimeni nu îndrăznea să-l privească. Însuși Kawashi părea bulversat. În sfârșit, Yamato o făcuse pe Goudroune să tacă. În discotecă domnea o liniște mormântală. Cu urechile țiuindu-i din cauza exploziilor, Malko își strânse buzele ca să nu vomite.

Niciodată nu-i va ieși din minte capul lui Kuniko căzându-i pe genunchi, cu ochii încă deschiși, cu gura întredeschisă pentru a vorbi, cu sângele curgându-i din gâtul care părea atât de fin.

Fără pistolul P-08 al lui Yamato ar fi fost și el mort.

Nu-l încerca totuși nici un sentiment de ură pentru Hiroko. Îi veni în minte deodată tinerii piloți japonezi kamikaze despre care-i vorbise Al Borzoï, care în 1945 se aruncau asupra navelor americane, într-un zbor fără întoarcere.

Japonia nu se schimbase totuși prea mult.